

UZASADNIENIE

Na wstępie niniejszego uzasadnienia należy podnieść, iż przepis art. 99a § 1 k.p.k. wskazuje na konieczność sporządzenia uzasadnienia m.in. wyroku sądu odwoławczego na formularzu według ustalonego wzoru. Wzór ten zaś jest ustalony rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie wzorów formularzy uzasadnień wyroków oraz sposobu ich wypełniania (Dz.U.2019.2349). Jednak, w ocenie Sądu Apelacyjnego, w realiach niniejszego postępowania odwoławczego sporządzenie uzasadnienia na takim formularzu jest znacznie utrudnione. Wynika to bowiem z samej obszerności materii (ilości zarzucanych i przypisanych poszczególnych oskarżonym czynów) będącej przedmiotem niniejszego postępowania, jak i ilości oraz rodzajów zarzutów apelacyjnych, do których winien ustosunkować się Sąd Apelacyjny, w tym także okoliczności wziętych pod uwagę z urzędu w toku niniejszego postępowania. Ta zaś różnorodność czynów, jak i stawianych poszczególnym rozstrzygnięciom zarzutów apelacyjnych, jak i ostateczny wyrok Sądu odwoławczego składający się z różnych orzeczeń (orzeczenia uchylające postępowanie i przekazujące sprawę Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, uchylające i umarzające postępowanie, zmieniające co do istoty sprawy oraz utrzymujące w mocy) skłaniają do wniosku, iż sporządzenie uzasadnienia Sądu odwoławczego na formularzu UK2 nie zagwarantuje stronom, domagającym się uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego prawa do rzetelnego procesu odwoławczego, a więc rzetelnego i konkretnego ustosunkowania się w toku postępowania do każdego istotnego argumentu zawartego w apelacji strony i przedstawienia takiej oceny właśnie w uzasadnieniu wyroku sądu odwoławczego. Należy przy tym nadmienić, iż formularz wymusza niejako powierzchowne dokonanie oceny zarówno dowodów, jak i zarzutów apelacyjnych, o czym świadczą zawarte w nich sformułowania sugerujące do zawarcia stanowiska sądu odwoławczego poprzez sięganie do równoważników zdań. Oczywiście takie uproszczone uzasadnianie wyroków jest pożądane w sprawach prostych, o niezłożonych konfiguracjach podmiotowych i przedmiotowych. W sytuacji jednak, gdy wyrok dotyczy znacznej złożoności sprawy pod wskazanymi aspektami, jak i temu rozstrzygnięciu stawiane są liczne zarzuty wymienione w katalogu określonym w art. 438 k.p.k. a także zachodzą podstawy do orzekania z różnych powodów z urzędu, sporządzenie takiego uzasadnienia na wskazanym wyżej formularzu jest z jednej strony znacznie utrudnione, zaś z drugiej strony dla zapoznającego się z jego treścią może być niezrozumiałe, mając przy tym na uwadze szereg zawartych we wzorze formularza odnośników czy też powtórzeń. To zaś oznacza, iż w niniejszej sprawie sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w formie formularzowej nie jest wskazane, gdyż naruszałoby to prawo strony do rzetelnego procesu w kontekście art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw i Podstawowych Wolności w zw. z art. 91 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej P.. Należy bowiem zgodzić się z poglądem, iż „na gruncie prawa do rzetelnego procesu (w tym procesu odwoławczego), tak w ujęciu konwencyjnym (art. 6 ust. 1 EKPC), jak i w ujęciu standardu konstytucyjnego (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP), jakość uzasadnienia wyroku jest istotnym elementem tego prawa. Wprowadzenie do systemu procesowego formularzy uzasadnień (art. 99a § 1 k.p.k.) i nakazanie obligatoryjnego z niego korzystania, jest bezspornie krokiem, który nie daje właściwego instrumentarium procesowego dla zrealizowania wskazanego powyżej standardu” (por. wyrok SN z dnia 11 sierpnia 2020 r., I KA 1/20, OSNKW 2020/9-10/41; wyrok SN z dnia 19 stycznia 2022 r., I KA 13/21, LEX nr 3370653; wyrok SN z dnia 8 lutego 2022 r., I KK 51/21, LEX nr 3391516).

W postępowaniu toczącym się przed Sądem Okręgowym w Z. w sprawie (...), poza orzeczeniem w przedmiocie kosztów procesu (punkty XCIX-CIII) i orzeczeniami dotyczącymi nałożenia obowiązków w trybie art. 46 § 1 k.k. (punkty LXXXII-XCVIII) zawartymi w wyroku z dnia (...) r., Sąd ten wydał wskazany wyrok odnośnie oskarżonych T. H. (punkty I-XII części rozstrzygającej), P. R. (1) (punkty XIII-XIX części rozstrzygającej), A. G. (1) (punkty XX-XXVI części rozstrzygającej), M. W. (punkty XXVII-XXX części rozstrzygającej), J. M. (1) (punkty XXXI-XXXIII części rozstrzygającej), R. P. (punkty XXXIV-XXXVIII części rozstrzygającej), A. B. (punkty XL-XLVII części rozstrzygającej), Ł. O. (1) (punkty XLVIII-LVII części rozstrzygającej), M. U. (1) (punkty LVIII-LXI części rozstrzygającej), J. S. (1) (punkty LXII-LXX części rozstrzygającej) oraz B. R. (1) (punkty LXXI-LXXXI części rozstrzygającej).

Wyrok ten apelacjami zaskarżyli obrońcy oskarżonych J. S. (1), M. U. (1), B. R. (1), A. B., J. M. (1), M. W., A. G. (1) i P. R. (1).

Natomiast **wnioski o uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia (...) r.** (sygn. akt (...)) **złożyli:**

1. prokurator w części dotyczącej:

- **oskarżonego M. W.** w całości w zakresie rozstrzygnięcia dotyczącego uchylenia zaskarżonego wyroku w części skazującej tego oskarżonego i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Z., tj. rozstrzygnięcia opisanego w punkcie 1 wyroku,

- **oskarżonego P. R. (1)** w części dotyczącej uniewinnienia od popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. oraz wyeliminowania z opisu czynu CXXX oraz CXXXI stwierdzenia, że oskarżony działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, tj. rozstrzygnięcia z punktu 3b wyroku,

- **oskarżonego A. G. (1)** w części dotyczącej uniewinnienia od popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. oraz wyeliminowania z opisu czynu CXXVII oraz CXXVIII stwierdzenia, że oskarżony działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, tj. rozstrzygnięcia z punktu 3c wyroku,

- **oskarżonego A. B.** w części dotyczącej uniewinnienia od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa z art. 263 § 1 k.k., tj. rozstrzygnięcia z punktu 3d wyroku;

2. obrońca oskarżonego M. U. (1) – w całości dotyczącej tego oskarżonego;

3. obrońca oskarżonego B. R. (1) – w całości dotyczącej tego oskarżonego;

4. oskarżony A. B. i jego obrońca – w całości dotyczącej tego oskarżonego;

5. obrońca oskarżonego M. W. – w całości dotyczącej tego oskarżonego;

6. pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego (...) S.A. z siedzibą w W. – co do całości wyroku.

Należy jednak wskazać wyraźnie, iż w przypadku pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego (...) S.A. z siedzibą w W. wniosek o uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego obejmować może jedynie tych oskarżonych, którzy przypisanymi im czynami działali bezpośrednio na szkodę tego podmiotu będącemu zakładem ubezpieczeń w zakresie, w jakim pokrył szkodę wyrządzoną pokrzywdzonemu przez przestępstwo lub jest zobowiązany do jej pokrycia (art. 49 § 3 k.p.k. w zw. z art. 53 k.p.k.), co dotyczy przestępstw przypisanych oskarżonym J. S. (1) w punkcie LXVII (dot. czynu opisanego w pkt VIII części wstępnej wyroku), B. R. (1) w punkcie LXXII (dot. czynu opisanego w pkt XXXI części wstępnej wyroku), w punkcie LXXII (dot. czynu opisanego w pkt XLIV części wstępnej wyroku) i w punkcie LXXII (dot. czynu opisanego w pkt LX części wstępnej wyroku), A. B. w punkcie XLI (dot. czynu opisanego w pkt CVI części wstępnej wyroku). Tym samym, przy ustosunkowaniu się do zarzutów apelacyjnych podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego B. R. (1) Sąd odwoławczy tylko odniesie się do orzeczonej kary, bowiem wina oskarżonego nie była w tej sprawie kwestionowana. Natomiast w przypadku czynu przypisanego oskarżonemu J. S. (1) Sąd Apelacyjny odniesie się bardzo skrótowo, skoro wniosku o uzasadnienie w tym zakresie nie złożył obrońca tego oskarżonego, zaś rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego w zakresie wymienianego wyżej czynu jest korzystne dla oskarżyciela posiłkowego.

Wreszcie należy wspomnieć, iż wprawdzie obrońca oskarżonego B. R. (1) złożył wniosek o uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w całości w odniesieniu do wszystkich czynów tego skazanego, jednak Sąd Apelacyjny wniosek ten potraktuje jako obejmujący przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. w zakresie winy i kary oraz wszystkie pozostałe czyny przypisane temu oskarżonemu przez Sąd I instancji, ale w zakresie orzeczonych kar jednostkowych i kary łącznej, skoro obrońca tego oskarżonego złożył apelację od wyroku Sądu I instancji wyłącznie w zakresie kary, kwestionując jedynie sprawstwo i winę oskarżonego w popełnieniu czynu z art. 258 § 1 k.k. Sąd odwoławczy uwzględni przy tym modyfikacje zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczonej kary w związku z częściowym umorzeniem postępowania dotyczącym jednego z czynów przypisanego B. R. (1).

Należy jeszcze w tej sprawie zwrócić uwagę na jeden aspekt, który znacznie utrudnia zrozumienie zaskarżonego wyroku. Mianowicie zarówno prokurator, jak i Sąd I instancji w treści odpowiednio aktu oskarżenia oraz wyroku i to zarówno w jego części wstępnej, jak i w części rozstrzygającej posłużyli się do oznaczenia poszczególnych czynów (zarzucanych i przypisanych) numeracją rzymską. Tym samym Sąd odwoławczy, dla jasności sprawy, posłużył się przy omawianiu poszczególnych czynów (przez pryzmat postawionych zarzutów) numeracją dotyczącą zarówno czynu z a/ o (zarzucanego w akcie oskarżenia), jak i opisanego w części wstępnej i rozstrzygającej zaskarżonego wyroku.

Powyższe uwagi były konieczne, mając na uwadze realizację przepisów art. 457 § 2 k.p.k. w zw. z art. 423 § 1a k.p.k.

Dla zrozumienia sytuacji faktycznej, mając na uwadze zakres niniejszego uzasadnienia, jak i numerację, o której wspomniano wyżej, stwierdzić należy, co następuje:

Sąd Okręgowy w Z. wyrokiem z dnia (...) r., sygn. akt (...):

w pkt XIII uznał oskarżonego P. R. (1) za winnego tego, że:

- w nieustalonym dniu (...) r., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, założonej i kierowanej przez J. S. (1), wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1) oraz inną nieustaloną osobą, na polecenie kierującego zorganizowaną grupą przestępczą J. S. (1) przyjął, a następnie przejechał z nieustalonej miejscowości do S. pochodzącym z kradzieży z włamaniem na terenie N. samochodem marki V. (...), o wartości wynoszącej 29.530 zł, o nadwoziu koloru niebieskiego oznaczonym niemieckimi numerami rejestracyjnymi (...), wyposażonym w silnik wysokoprężny Diesel o poj. 1.9 l, a następnie, uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, pojazd ten w S. przekazał w celu jego ukrycia, zgodnie z poleceniem kierującego grupą J. S. (1), K. Ż. i współdziałającemu z nim K. P., uzyskując w zamian za dokonanie czynu zabronionego korzyść majątkową w wysokości wynoszącej co najmniej 1000 zł, czym działał na szkodę firmy ubezpieczeniowej HUK C. V. B. (pkt CXXX części wstępnej, pkt CCLXXVI a/o),

- w nieustalonym dniu w okresie od (...) r. w miejscowości D. w woj. (...) oraz w innych miejscowościach na terenie woj. (...), uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1), na polecenie kierującego tą zorganizowaną grupą przestępczą J. S. (1) przyjął od nieustalonej osoby, pochodzący z kradzieży z włamaniem dokonanej w dniu (...) r. w miejscowości T. w Powiecie (...) samochód marki A. (...), o nadwoziu koloru srebrnego typu kombi, wyposażony w silnik o poj. 2.5l (...), o nr rejestracyjnym (...) i o wartości wynoszącej 30.000 zł czym działał na szkodę H. i D. Z. (1) oraz K. Z. (1), a następnie pojazd ten przetransportował na posesję W. S. w miejscowości D. w woj. (...), pomagając w ten sposób w ukryciu tego pojazdu i uzyskując w zamian za dokonanie tego przestępstwa korzyść majątkową w wysokości wynoszącej co najmniej 1000 zł (pkt CXXXI części wstępnej, pkt CCLXXVII a/o),

i przy przyjęciu, że czyny te stanowią ciąg przestępstw z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 91 § 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k. za ciąg ten na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w liczbie 296 stawek dziennych w wysokości po 10 zł każda;

w pkt XIV uznał oskarżonego P. R. (1) winnego tego, że w okresie od co najmniej (...)r. w N., S. i innych miejscowościach województwa (...) oraz kraju do (...) r. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej założonej i kierowanej przez J. S. (1), mającej na celu popełnianie przestępstw kradzieży z włamaniem pojazdów, w ten sposób, że po dokonanych kradzieżach w ramach ustalonego podziału ról brał udział w przetransportowywaniu pojazdów do miejsc ich przechowywania oraz demontażu (pkt CXXXII części wstępnej, pkt CCLXXVIII a/o), tj. popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności,

w pkt XV na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączył orzeczone wyżej wobec oskarżonego P. R. (1) kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 k.k. w zw. z art. 70 § 2 k.k. i art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres 4 lat próby

(**pkt XVI** wyroku), na podstawie art. 73 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. oddał oskarżonego P. R. (1) pod dozór kuratora sądowego (**pkt XVII** wyroku), na podstawie art. 45 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec tego oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa przepadek korzyści majątkowej uzyskanej z ciągu przestępstw w kwocie 2000 zł (**pkt XVIII** wyroku) i na podstawie art. 63 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu P. R. (1) na poczet orzeczonej wobec niego kary grzywny okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w dniach od (...) r., przyjmując grzywnę za wykonaną w całości (**pkt XIX** wyroku);

w pkt XX uznał oskarżonego A. G. (1) za winnego tego, że:

- w nieustalonym dniu (...) r., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, założonej i kierowanej przez J. S. (1), wspólnie i w porozumieniu z P. R. (1) oraz inną nieustaloną osobą, na polecenie kierującego zorganizowaną grupą przestępczą J. S. (1) przyjął, a następnie przejechał z nieustalonej miejscowości do S. pochodzącym z kradzieży z włamaniem na terenie N. samochodem marki V. (...), o wartości wynoszącej 29.530 zł, o nadwoziu koloru niebieskiego oznaczonym niemieckimi numerami rejestracyjnymi (...), wyposażonym w silnik wysokoprężny Diesel o poj. 1.9 l, a następnie, uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, pojazd ten w S. przekazał w celu jego ukrycia, zgodnie z poleceniem kierującego grupą J. S. (1), K. Ż. i współdziałającemu z nim K. P., uzyskując w zamian za dokonanie czynu zabronionego korzyść majątkową w wysokości wynoszącej co najmniej 1000 zł, czym działał na szkodę firmy ubezpieczeniowej HUK C. V. B. (**pkt CXXVII części wstępnej, pkt CCLXXIII a/o**),

- w nieustalonym dniu w okresie od (...) r. w miejscowości D. w woj. (...) oraz w innych miejscowościach na terenie woj. (...), uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, wspólnie i w porozumieniu z P. R. (1), na polecenie kierującego zorganizowaną grupą przestępczą J. S. (1) przyjął od nieustalonej osoby, pochodzący z kradzieży z włamaniem dokonanej w dniu (...) r. w miejscowości T. w Powiecie (...) samochód marki A. (...), o nadwoziu koloru srebrnego typu kombi, wyposażony w silnik o poj. 2.5l (...), o nr rejestracyjnym (...) i o wartości wynoszącej 30.000 zł, a następnie pojazd ten przetransportował na posesję W. S. w miejscowości D. w woj. (...), pomagając w ten sposób w ukryciu tego pojazdu, czym działał na szkodę H. i D. Z. (1) oraz K. Z. (1), uzyskując w zamian za dokonanie tego przestępstwa korzyść majątkową w wysokości wynoszącej co najmniej 1000 zł (**pkt CXXVIII części wstępnej, pkt CCLXXIV a/o**),

i przy przyjęciu, że czyny te stanowią ciąg przestępstw z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 91 § 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k. za ciąg ten na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w liczbie 328 stawek dziennych w wysokości po 10 zł każda,

w pkt XXI uznał oskarżonego A. G. (1) za winnego tego, że w okresie od co najmniej (...) r. w N., S. i innych miejscowościach województwa (...) oraz kraju do (...) r. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej założonej i kierowanej przez J. S. (1), mającej na celu popełnianie przestępstw kradzieży z włamaniem pojazdów, w ten sposób, że po dokonanych kradzieżach w ramach ustalonego podziału ról brał udział w przetransportowywaniu pojazdów do miejsc ich przechowywania oraz demontażu (pkt CXXIX części wstępnej, pkt CCLXXV a/o), tj. popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności,

w pkt XXII na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączył orzeczone wyżej wobec oskarżonego A. G. (1) kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 k.k. w zw. z art. 70 § 2 k.k. i art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres 4 lat próby (**pkt XXIII** wyroku), na podstawie art. 73 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. oddał oskarżonego P. R. (1) pod dozór kuratora sądowego (**pkt XXIV** wyroku), na podstawie art. 45 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec tego oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa przepadek korzyści majątkowej uzyskanej z ciągu przestępstw w kwocie 2000 zł (**pkt XXV** wyroku) i na podstawie art. 63 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu A. G. (1) na poczet orzeczonej wobec niego kary grzywny okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w dniach od (...) r., przyjmując grzywnę za wykonaną w całości (**pkt XXVI** wyroku);

w pkt XXVII uznał oskarżonego M. W. za winnego tego, że w nieustalonych dniach w okresie od (...) r. w lesie za B. Małymi w woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma innymi nieustalonymi osobami od A. B. działającego wspólnie i w porozumieniu z P. R. (2) i B. R. (1) nabył za nieustaloną kwotę, a następnie ukrył i wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami użytkował skradziony z włamaniem w nocy z (...) r. w Z. samochód marki A. (...), o nadwoziu kombi koloru czerwonego, o wartości 25.000 zł, na szkodę A. i P. B., o którym to pojeździe wiedział, iż został uzyskany w wyniku przestępstwa (**pkt CXXIV części wstępnej, pkt CCLV a/o**), tj. popełnienia przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności,

w pkt XXVIII uznał oskarżonego M. W. za winnego tego, że w nocy z (...)r. w N. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu i na polecenie A. B. w zamian za ustaloną kwotę 1.500 zł oraz wspólnie i w porozumieniu z P. R. (2) oraz B. R. (1) oraz innymi dwoma nieustalonymi osobami dokonał kradzieży z włamaniem samochodu marki A. (...) typ C4, o nadwoziu koloru czarnego, roku produkcji 1993, o nr rej. (...) i o wartości 9.500 zł wraz z radioodtwarzaczem CD marki J. wartości 200 zł, skrzynką narzędziową z kluczami oraz wkrętakami o wartości 300 zł, kartą obsługi samochodu, uzyskując w zamian za dokonanie tego przestępstwa korzyść majątkową w wysokości wynoszącej 500 zł, czym działał na szkodę M. S. (1) (**pkt CXXV części wstępnej, pkt CCLVI a/o**), tj. popełnienia przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art. 279 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w liczbie 60 stawek dziennych w wysokości po 40 zł każda,

w pkt XXIX uznał oskarżonego M. W. za winnego tego, że w nocy z (...) r. w L. oraz w innych miejscowościach na terenie kraju, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej przez siebie oraz osobę użytkującą pojazd objętą odrębnym postępowaniem karnym, oraz w krótkich odstępach czasu, przejął w L., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami pojazd marki L. model D. I., roku produkcji 2005, o nr rejestracyjnym (...), o nadwoziu koloru srebrnego, wyposażony w silnik o poj. 2.7l (...), od wyżej wymienionej osoby go użytkującej a następnie pojazd ten ukrył, przejeżdżając nim i przekazując go na polecenie A. B. działającemu wspólnie i w porozumieniu z P. R. (2) B. R. (1) na terenie Z., udzielając przez to osobie, od której przejął pojazd pomocy w doprowadzeniu (...) S. A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci wypłaty odszkodowana, albowiem swoim postępowaniem umożliwił tej osobie i jej teściowi zgłoszenie pojazdu jako utraconego w wyniku kradzieży z włamaniem i uzyskanie odszkodowania w wysokości 99.300 zł w dniu (...)r., czym działał na szkodę, wprowadzonego w ten sposób w błąd (...) S.A. oraz właściciela pojazdu - J. O. (**pkt CXXVI części wstępnej, pkt CCLVII a/o**), tj. popełnienia przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w liczbie 80 stawek dziennych w wysokości po 40 zł każda,

w pkt XXX na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego M. W. kary jednostkowe pozbawienia wolności oraz grzywny i wymierzył mu kary łączne 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 100 stawek dziennych w wysokości po 40 zł każda;

w pkt XXXIX uznał oskarżonego A. B. za winnego tego, że w okresie od nieustalonego dnia w pierwszej (...) r. w Z., S., D. i innych miejscowościach województwa (...) oraz kraju do (...) r. założył i kierował zorganizowaną grupą przestępczą mającą na celu popełnianie przestępstw kradzieży z włamaniami pojazdów, w ten sposób, że po uprzednim wytypowaniu pojazdów, zlecał dokonanie ich kradzieży, dostarczał urządzenie elektroniczne służące do kradzieży, nadzorował i kierował, w tym telefonicznie działaniami przestępczymi osób wchodzących w skład zorganizowanej grupy przestępczej oraz organizował miejsca do przechowywania pojazdów i ich demontażu po kradzieży, nadzorował pracę osób dokonujących demontażu pojazdów na części, wydając polecenia, a w tym co do usuwania oznaczeń identyfikujących pojazdy, a następnie organizował zbywanie części i podzespołów z kradzionych pojazdów oraz całych pojazdów, a nadto uczestniczył w obrocie towarami objętymi obowiązkiem oznaczania znakami skarbowymi akcyzy bez tych znaków organizując miejsca przechowywania i przeładowywania tych towarów, przewoził

środki pieniężne pozyskane w wyniku popełniania przestępstw karnoskarbowych oraz organizował ukrywanie, w tym poprzez rozmontowanie, pojazdów oddanych przez właścicieli w celu wyłudzenia odszkodowania (**pkt XCVI części wstępnej, pkt CLXXII a/o**), tj. popełnienia przestępstwa z art. 258 § 3 k.k. i za przestępstwo to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności,

w pkt XL uznał oskarżonego A. B. za winnego tego, że:

- w nieustalonym dniu w okresie pomiędzy (...) r. na terenie toru motocrossowego w pobliżu K. w woj. (...), w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu nabył za 4000 zł uzyskany w wyniku kradzieży z włamaniem samochód oznaczony holenderskimi numerami rejestracyjnymi (...) marki V. (...), o nadwoziu typu sedan koloru czarnego metalik, roku produkcji 2004, wyposażony w silnik diesla o pojemności 1,9 l o wartości 50.000 zł, czym działał na szkodę A. P. i U. L. oraz ubezpieczyciela - firmy (...), a następnie pojazd ten ukrył w ten sposób, że działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami przetransportował do miejscowości C., zorganizował i nadzorował rozmontowanie tego pojazdu na części i zbycie uzyskanych w ten sposób części (**pkt XCVII części wstępnej, pkt CLXXIII a/o**), tj. popełnienia przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

- w nieustalonych dniach w okresie od nocy z (...)r. w Z. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w krótkich odstępach czasu, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, przyjął od P. R. (2) i B. R. (1), zlecił i nadzorował rozmontowanie na części przez kolejne osoby skradzionego w nocy z (...) r. w Z. na Os. (...) z parkingu osiedlowego położonego w pobliżu (...) samochodu marki V. (...), o nadwoziu trzydrzwiowym koloru bordowego metalizowanego, z manualną skrzynią biegów, roku produkcji 1998, o nr rej. (...), wyposażonego w silnik o pojemności 1.9 l (...) (turbodiesel), radioodtwarzacz marki E., z tapicerką koloru czarnego, o wartości wynoszącej co najmniej 15.000 zł na szkodę właścicielki M. B. (1) i użytkownika pojazdu K. S. (1) wraz z znajdującymi się wewnątrz przedmiotami K. S. (1) w postaci plecaka firmy (...) o wartości 150 zł, butami do gry w piłkę nożną tej samej firmy o wartości 250 zł, torbą na ramię firmy (...) o wartości 100 zł koloru czarnego, zeszytami oraz okularami leczniczymi o wartości 200 zł oraz nadajnikiem (...) o wartości 150 zł, a następnie pomagał w zbyciu uzyskanych w ten sposób części samochodowych (**pkt CVIII części wstępnej, pkt CLXXXIV a/o**), tj. popełnienia przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

- począwszy od (...) r. w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, kierował przygotowaniem, a następnie realizacją zamierzonego czynu, a następnie podstępnie w dniu (...) r. przejął w celu ukrycia utracony w wyniku sprzeniewierzenia pojazd marki P. (...) o wartości 94.000 zł, w ten sposób, że działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami wprowadził w błąd D. H., iż pojazd, który D. H. pomógł przywłaszczyć, od niego przyjmie i zapłaci mu umówioną cenę, zaś po znalezieniu się w posiadaniu tego pojazdu oddalił się nim i nie zapłacił D. H. umówionej ceny, a następnie ukrył ten pojazd na terenie Z. i usiłował zbyć nieustalonym osobom, czym działał na szkodę właścicielki pojazdu - D. Ł. obecnie noszącej nazwisko K. oraz na szkodę (...) Bank S.A. (**pkt CXVIII części wstępnej, pkt CXCIV a/o**), tj. popełnienia przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

- w nieustalonych dniach w okresie od (...) r. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w krótkich odstępach czasu, uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, w Z. oraz na terenie innych miejscowości na terenie kraju w ramach zorganizowanej grupy przestępczej założonej i przez siebie kierowanej, przyjął do wynajętej na jego polecenie przez P. R. (2) stodoły przy ul. (...) w Z. w celu ukrycia od W. R. (1) samochód marki V. (...), o nadwoziu typu sedan koloru czarnego, o wartości wynoszącej co najmniej 10.000 zł, skradziony w dniu (...) r. na terenie N. na szkodę firmy (...), a następnie działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w dalszym ciągu, w celu ukrycia tego pojazdu zlecił jego rozmontowanie przez te osoby na części oraz usunięcie z niego oznaczeń identyfikujących pojazd poprzez wycięcie numeru VIN, pozyskując w ten sposób części w celu ich dalszej odsprzedaży, które wydał W. R. (2), czym działał na szkodę (...) z siedzibą w miejscowości H., osiągając przez to korzyść majątkową w nieustalonej wysokości (**pkt CX części wstępnej, pkt CLXXXVI a/o**), tj. popełnienia przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 306 k.k., art. 65 § 1 k.k., art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.

i przy przyjęciu, że przestępstwa te zostały popełnione w krótkich odstępach czasu i z wykorzystaniem takiej samej sposobności, stanowiąc ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k. za ciąg ten na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę grzywny w liczbie 40 stawek dziennych w wysokości po 60 zł każda;

w pkt XLI uznał oskarżonego A. B. za winnego tego, że:

- w nocy z (...) r. w Z. działając w zamiarze bezpośrednim dokonania kradzieży z włamaniem samochodu, uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, kierował przygotowaniem, a następnie realizacją zamierzonego czynu w ten sposób, że po uprzednim wywołaniu w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, którą założył i kierował, uzależnienia od siebie P. R. (2), a poprzez niego także jego brata - B. R. (1) organizował i kierował ich działaniami, w szczególności poprzez określenie zadań, metod działania i środków niezbędnych dla realizacji przestępstwa, jednocześnie zapewniając odbiór pojazdu po kradzieży, dokonanie zapłaty za jego dostarczenie i wskazując miejsce, gdzie pojazd mógłby zostać ukryty polecając im popełnienie przestępstwa, kierował dokonaniem przez nich przy ul. (...) kradzieży z włamaniem samochodu marki A., model A3 o nr rejestracyjnym (...), o nadwoziu koloru czarnego, wyposażonego w silnik diesla o poj. 1.9 l, roku produkcji 1997, o wartości 20.000 zł wraz z nawigacją M. - P., radiem (...) oraz znajdującymi się w bagażniku pojazdu skrzynkami z narzędziami, a nadto maszyną polerską na szkodę J. S. (2), a następnie zorganizował i nadzorował ukrycie tego pojazdu, rozmontowanie go na części i zbywanie pozyskanych w ten sposób części samochodowych (**pkt XCVIII części wstępnej, pkt CLXXIV a/o**), tj. popełnienia przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

- w nocy z (...) r. w L. działając w zamiarze bezpośrednim dokonania kradzieży z włamaniem samochodu, uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, kierował przygotowaniem, a następnie realizacją zamierzonego czynu w ten sposób, że po uprzednim wywołaniu w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, którą założył i kierował, uzależnienia od siebie P. R. (2), a poprzez niego także jego brata - B. R. (1) organizował i kierował ich działaniami, w szczególności poprzez określenie zadań, metod działania i środków niezbędnych dla realizacji przestępstwa, jednocześnie zapewniając odbiór pojazdu po kradzieży, dokonanie zapłaty za jego dostarczenie i wskazując miejsce, gdzie pojazd mógłby zostać ukryty polecając im popełnienie przestępstwa, kierował dokonaniem przez nich przy ul. (...) zaboru w celu przywłaszczenia, po uprzednim pokonaniu zamków w drzwiach, samochodu marki A., model A3, o nr rejestracyjnym (...), o wartości 20.000 zł wraz ze znajdującymi się wewnątrz pojazdu przedmiotami w postaci radioodtwarzacza marki P., pozostawioną w bagażniku wiertarką marki B. & D. oraz dokumentami w postaci dowodu rejestracyjnego, prawa jazdy na nazwisko Ł. B., czym działał na szkodę Ł. B., a następnie zorganizował i nadzorował ukrycie tego pojazdu, rozmontowanie go na części i zbywanie pozyskanych w ten sposób części samochodowych (**pkt XCIX części wstępnej, pkt CLXXV a/o**), tj. popełnienia przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

- w nocy z (...) r. w Z. przy ul. (...), działając w zamiarze bezpośrednim dokonania kradzieży z włamaniem samochodu, uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, kierował przygotowaniem, a następnie realizacją zamierzonego czynu w ten sposób, że po uprzednim wywołaniu w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, którą założył i kierował, uzależnienia od siebie P. R. (2), a poprzez niego także jego brata - B. R. (1) organizował i kierował ich działaniami, w tym będąc na miejscu zdarzenia, a w szczególności poprzez określenie zadań, metod działania i środków niezbędnych dla realizacji przestępstwa, jednocześnie zapewniając odbiór pojazdu po kradzieży, dokonanie zapłaty za jego dostarczenie i wskazując miejsce, gdzie pojazd mógłby zostać ukryty polecając im popełnienie przestępstwa, kierował działaniami zmierzającymi do dokonania przez nich kradzieży z włamaniem samochodu marki V. (...), o wartości 30.000 zł, o nadwoziu typu kombi koloru zielonego metalizowanego, wyposażonego w silnik o poj. 1.8l turbodiesel, roku prod. 2002, oznaczonego niemieckimi tablicami rejestracyjnymi (...), w ten sposób, że po uprzednim wyłamaniu zamka w drzwiach przednich kierowcy oraz wyłamaniu stacyjki P. R. (2) usiłował zabrać go w celu przywłaszczenia, przy czym swoim działaniem spowodował szkody związane z uszkodzeniem stacyjki oraz zamka drzwi kierowcy wynoszące 1000 zł na szkodę J. S. (3), a zamierzonego celu nie osiągnął w związku z załączeniem się w pojeździe stojącym obok alarmu i związaną z tym ucieczką z miejsca zdarzenia

(pkt CI części wstępnej, pkt CLXXVII a/o), tj. popełnienia przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

- w nocy z (...) r. w Z. działając w zamiarze bezpośrednim dokonania kradzieży z włamaniem samochodu, uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, kierował przygotowaniem, a następnie realizacją zamierzonego czynu w ten sposób, że po uprzednim wywołaniu w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, którą założył i kierował, uzależnienia od siebie P. R. (2), a poprzez niego także jego brata - B. R. (1) organizował i kierował ich działaniami, w szczególności poprzez określenie zadań, metod działania i środków niezbędnych dla realizacji przestępstwa, jednocześnie zapewniając odbiór pojazdu po kradzieży, dokonanie zapłaty za jego dostarczenie i wskazując miejsce, gdzie pojazd mógłby zostać ukryty polecając im popełnienie przestępstwa, kierował dokonaniem przez nich przy ul. (...) kradzieży z włamaniem samochodu marki A. (...), o wartości 25.000 zł, o nadwoziu kombi, koloru czerwonego, roku prod. 1998, wyposażonego w silnik diesla, o poj. 2496 cm³, o nr rejestracyjnym (...) na szkodę A. i P. B., a następnie pojazd ten wraz z P. R. (2) i B. R. (1) zbył M. W. oraz dwóm innym nieustalonym mężczyznom, w lesie za B. Małymi **(pkt CIII części wstępnej, pkt CLXXIX a/o)**, tj. popełnienia przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

- w nocy z (...) r. w Z., działając w zamiarze bezpośrednim dokonania kradzieży z włamaniem samochodu, uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, kierował przygotowaniem, a następnie realizacją zamierzonego czynu w ten sposób, że po uprzednim wywołaniu w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, którą założył i kierował, uzależnienia od siebie P. R. (2), a poprzez niego również jego brata - B. R. (1), organizował i kierował ich działaniami, w szczególności poprzez określenie zadań, metod działania i środków niezbędnych dla realizacji przestępstwa, jednocześnie zapewniając odbiór pojazdu po kradzieży, dokonanie zapłaty za jego dostarczenie i wskazując miejsce, gdzie pojazd mógłby zostać ukryty polecając im popełnienie przestępstwa, kierował dokonaniem przez nich przy ul. (...) kradzieży z włamaniem samochodu marki A. (...) o wartości 20.000 zł, roku produkcji 1998, o nadwoziu koloru czarnego metalik, typu kombi, z silnikiem o pojemności 1.9l T., na szkodę K. W., a następnie pojazd wraz z nimi ukrył **(pkt CV części wstępnej, pkt CLXXXI a/o)**, tj. popełnienia przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

- w nocy z (...) r. w Z. przy ul. (...) działając w zamiarze bezpośrednim dokonania kradzieży z włamaniem samochodu, uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, kierował przygotowaniem, a następnie realizacją zamierzonego czynu w ten sposób, że po uprzednim wywołaniu w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, którą założył i kierował, uzależnienia od siebie P. R. (2), a poprzez niego także jego brata - B. R. (1) organizował i kierował ich działaniami, w szczególności poprzez określenie zadań, metod działania i środków niezbędnych dla realizacji przestępstwa, jednocześnie zapewniając odbiór pojazdu po kradzieży, dokonanie zapłaty za jego dostarczenie i wskazując miejsce, gdzie pojazd mógłby zostać ukryty polecając im popełnienie przestępstwa, kierował dokonaniem przez nich kradzieży z włamaniem samochodu marki A. (...) o nadwoziu kombi, koloru szarego, wyposażonego w silnik Diesla o poj. 1.9 l, roku produkcji 2001, o nr rej. (...) o wartości 40.800 zł na szkodę Ł. O. (2), (...) Bank S.A. oraz (...) S.A., a w kolejnych dniach zlecił przetransportowanie tego pojazdu z Z., gdzie po kradzieży został ukryty, do C., a następnie zorganizował i nadzorował ukrycie tego pojazdu w kolejnym miejscu, rozmontowanie go na części i zbywanie pozyskanych w ten sposób części samochodowych **(pkt CVI części wstępnej, pkt CLXXXII a/o)**, tj. popełnienia przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

- w nocy z (...) r. w K. działając w zamiarze bezpośrednim dokonania kradzieży z włamaniem samochodu, uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, kierował przygotowaniem, a następnie realizacją zamierzonego czynu w ten sposób, że po uprzednim wywołaniu w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, którą założył i kierował, uzależnienia od siebie P. R. (2), a poprzez niego także jego brata - B. R. (1) organizował i kierował ich działaniami, w szczególności poprzez określenie zadań, metod działania i środków niezbędnych dla realizacji przestępstwa, jednocześnie zapewniając odbiór pojazdu po kradzieży, dokonanie zapłaty za jego dostarczenie i wskazując miejsce, gdzie pojazd mógłby zostać ukryty polecając im popełnienie przestępstwa, kierował dokonaniem przez nich przy ul. (...) kradzieży z włamaniem samochodu marki V. (...) wyposażonego w silnik o poj. 1.9l (...) o nr

rej. (...) na szkodę L. i Ł. N., a następnie kierował zwrotem tego pojazdu pokrzywdzonym za okup wynoszący 5000 zł w dniu(...) r. (**pkt CIX części wstępnej, pkt CLXXXV a/o**), tj. popełnienia przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

- w nocy z (...) r. w Z., uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, kierował przygotowaniami, a następnie realizacją zamierzonego czynu w ten sposób, że po uprzednim wywołaniu w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, którą założył i kierował, mającej na celu popełnienie przestępstwa, uzależnienia od siebie P. R. (2), a poprzez niego także jego brata - B. R. (1) organizował i kierował ich działaniami, w szczególności poprzez określenie zadań, metod działania i środków niezbędnych dla realizacji przestępstwa, jednocześnie zapewniając odbiór pojazdu po kradzieży, dokonanie zapłaty za jego dostarczenie i wskazując miejsce, gdzie pojazd mógłby zostać ukryty polecając im popełnienie przestępstwa, kierował dokonaniem przez nich, na ulicy (...) kradzieży z włamaniem samochodu marki V. (...), o wartości 12.000 zł, o nadwoziu w wersji trzydrzwiowej, koloru wiśniowy metalik z szyberdachem, z silnikiem benzynowym o poj. 1.4l, o nr rejestracyjnym (...), roku produkcji 1998, na szkodę A. M. i R. M., a następnie zlecił i nadzorował rozmontowanie tego pojazdu na części (**pkt CXI części wstępnej, pkt CLXXXVII a/o**), tj. popełnienia przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

- w nocy z (...) r. w Z. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. R. (2) oraz B. R. (1), uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, kierował przygotowaniami, a następnie realizacją zamierzonego czynu w ten sposób, że po uprzednim wywołaniu w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, którą założył i kierował, uzależnienia od siebie P. R. (2), a poprzez niego także również jego brata - B. R. (1) organizował i kierował ich działaniami, w szczególności poprzez określenie zadań, metod działania i środków niezbędnych dla realizacji przestępstwa, jednocześnie zapewniając odbiór pojazdu po kradzieży, dokonanie zapłaty za jego dostarczenie i wskazując miejsce, gdzie pojazd mógłby zostać ukryty, polecając im popełnienie przestępstwa, kierował ich działaniami, a także osobiście wraz z nimi usiłował dokonać kradzieży z włamaniem samochodu o wartości 37.000 zł marki A. (...), o nadwoziu typu kombi, koloru granatowego, z silnikiem o poj. 2.5l T., o nr rejestracyjnym (...) w ten sposób, że po uprzednim wyłamaniu wkładki zamka w drzwiach przednich lewych i wejściu do środka pojazdu przez P. R. (2), który użył modułu elektronicznego do kradzieży oraz uszkodził stacyjkę w celu uruchomienia silnika i dokonania w ten sposób zaboru pojazdu, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na zadziałanie zabezpieczenia w postaci odcięcia zasilania pojazdu prądem, czym działali na szkodę R. K., swoim działaniem wyrządzając mu szkodę w wysokości 1200 zł (**pkt CXII części wstępnej, pkt CLXXXVIII a/o**), tj. popełnienia przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

- w nocy z (...) r. w N., działając w zamiarze bezpośrednim dokonania kradzieży z włamaniem samochodu, uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, kierował przygotowaniami, a następnie realizacją zamierzonego czynu w ten sposób, że po uprzednim wywołaniu w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, którą założył i kierował, uzależnienia od siebie P. R. (2), a poprzez niego także jego brata - B. R. (1) organizował i kierował ich działaniami, w szczególności poprzez określenie zadań, metod działania i środków niezbędnych dla realizacji przestępstwa, jednocześnie zapewniając odbiór pojazdu po kradzieży, dokonanie zapłaty za jego dostarczenie i wskazując miejsce, gdzie pojazd mógłby zostać ukryty, polecając im popełnienie przestępstwa, kierował dokonaniem przez nich, a także osobiście wraz z nimi dokonał na Os. (...) M., kradzieży z włamaniem samochodu marki V. (...) o nadwoziu koloru srebrny metalik kombi, roku produkcji 2002, wyposażonego w silnik diesla, o nr rej. (...) i o wartości 30.000 zł wraz z radioodtwarzaczem marki P. (...) o wartości 600 zł na szkodę R. Z., B. G. oraz (...) S.A., a następnie zlecił ukrycie pojazdu (**pkt CXIII części wstępnej, pkt CLXXXIX a/o**), tj. popełnienia przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

- w nocy na (...) r. w N., działając w zamiarze bezpośrednim dokonania kradzieży z włamaniem samochodu, uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, kierował przygotowaniami, a następnie realizacją zamierzonego czynu w ten sposób, że po uprzednim wywołaniu w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, którą założył i kierował, uzależnienia od siebie P. R. (2), a poprzez niego także jego brata - B. R. (1) organizował i kierował ich działaniami, w szczególności poprzez określenie zadań, metod działania i środków niezbędnych dla

realizacji przestępstwa, jednocześnie zapewniając odbiór pojazdu po kradzieży, dokonanie zapłaty za jego dostarczenie i wskazując miejsce, gdzie pojazd mógłby zostać ukryty, polecając im popełnienie przestępstwa, kierował dokonaniem przez nich na Os. (...) M., kradzieży z włamaniem samochodu marki S. (...), roku produkcji 1999, o nadwoziu koloru granatowego, wyposażonego w silnik benzynowy o poj. 1.6 litra, o nr rejestracyjnym (...), o wartości wynoszącej - wraz z znajdującymi się wewnątrz przedmiotami w postaci: podkładki - siedziska dla dziecka koloru granatowego, sześciu płyt CD w tym z muzyką z filmu o tytule „ (...)” oraz zespołu (...), torby skórzanej z dwoma kluczami - tzw. „żabkami”, młotka, urządzenia do gwintowania, plastikowej skrzynki narzędziowej, dwiema wiertarkami - 19.220 zł na szkodę P. R. (3), a następnie zorganizował i nadzorował ukrycie tego pojazdu, rozmontowanie go na części i zbywanie pozyskanych w ten sposób części samochodowych (**pkt CXIV części wstępnej, pkt CXC a/o**), tj. popełnienia przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

- w nocy z (...) r. w Z. działając w zamiarze bezpośrednim dokonania kradzieży z włamaniem samochodu, uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, kierował przygotowaniem, a następnie realizacją zamierzonego czynu w ten sposób, że po uprzednim wywołaniu w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, którą założył i kierował, uzależnienia od siebie P. R. (2) organizował i kierował jego działaniami, w szczególności poprzez określenie zadań, metod działania i środków niezbędnych dla realizacji przestępstwa, jednocześnie zapewniając odbiór pojazdu po kradzieży, dokonanie zapłaty za jego dostarczenie i wskazując miejsce, gdzie pojazd mógłby zostać ukryty polecając mu popełnienie przestępstwa, kierował dokonaniem przez niego kradzieży z włamaniem przy ul. (...) samochodu marki S., model Cordoba, o nadwoziu pięciodrzwiowym, koloru ciemnoniebieskiego metalik, roku produkcji 1999, o nr rejestracyjnym (...), wyposażonego w silnik benzynowy o pojemności 1598 cm³ oraz w instalację gazową, o wartości 13.000 zł czym działał na szkodę małżonków M. i S. G. oraz A. G. (2), a następnie zorganizował ukrycie tego pojazdu i rozmontowanie na części i zbywanie pozyskanych w ten sposób części samochodowych (**pkt CXV części wstępnej, pkt CXCI a/o**), tj. popełnienia przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

- w nocy z (...) r. w N. działając w zamiarze bezpośrednim dokonania kradzieży z włamaniem samochodu, uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, kierował przygotowaniem, a następnie realizacją zamierzonego czynu w ten sposób, że po uprzednim wywołaniu w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, którą założył i kierował, uzależnienia od siebie P. R. (2), a poprzez niego także jego brata - B. R. (1) organizował i kierował ich działaniami, w szczególności poprzez określenie zadań, metod działania i środków niezbędnych dla realizacji przestępstwa, jednocześnie zapewniając odbiór pojazdu po kradzieży, dokonanie zapłaty za jego dostarczenie i wskazując miejsce, gdzie pojazd mógłby zostać ukryty, polecając im popełnienie przestępstwa, kierował dokonaniem przez nich, a nadto wspólnie i w porozumieniu z przybranymi przez niego do tego przestępstwa trzema kolejnymi osobami, w tym M. W. i osobiście uczestnicząc w przestępstwie, przy ul. (...) dokonał kradzieży z włamaniem samochodu marki A. (...) typ C4, o nadwoziu koloru czarnego, roku produkcji 1993, o nr rej. (...), o wartości 9.500 zł wraz z radioodtwarzaczem CD marki J. wartości 200 zł, skrzynką narzędziową z kluczami oraz wkrętakami o wartości 300 zł, kartą obsługi samochodu, czym działał na szkodę M. S. (1), a następnie pojazd ten polecił ukryć na terenie Z. (**pkt CXVI części wstępnej, pkt CXCII wyroku**), tj. popełnienia przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

- w nocy z (...)r. w L. działając w zamiarze bezpośrednim dokonania kradzieży z włamaniem samochodu, uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, kierował przygotowaniem, a następnie realizacją zamierzonego czynu w ten sposób, że po uprzednim wywołaniu w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, którą założył i kierował, uzależnienia od siebie P. R. (2), organizował i kierował jego działaniami, w szczególności poprzez określenie zadań, metod działania i środków niezbędnych dla realizacji przestępstwa, zapewniając odbiór pojazdu po kradzieży, dokonanie zapłaty za jego dostarczenie i wskazując miejsce, gdzie pojazd mógłby zostać ukryty polecił mu i kierował dokonaniem przez niego przy ul. (...) kradzieży z włamaniem samochodu marki V. (...), o nadwoziu kombi koloru granatowego, o wartości 26.000 zł, roku produkcji 2001, o nr rejestracyjnym (...), wyposażonego w silnik o poj. 1.9 l (...), czym działał na szkodę W. O., R. O. i Towarzystwa (...) S.A., kierując następnie bezpośrednio po kradzieży z włamaniem dokonaniem przez P. R. (2) przetransportowania na teren Z. i ukryciem tego pojazdu

wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, a w dniu 13 stycznia 2009 r. w miejscowości D., po uprzednim przetransportowaniu pojazdu wspólnie i w porozumieniu z B. R. (1), P. R. (2) i D. D. (2) z Z. do D., brał udział w jego demontażu na części (**pkt CXVII części wstępnej, pkt CXCIII a/o**), tj. popełnienia przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

i przy przyjęciu, że przestępstwa te zostały popełnione w krótkich odstępach czasu i z wykorzystaniem takiej samej sposobności, stanowiąc ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k. za ciąg ten na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę grzywny w liczbie 120 stawek dziennych w wysokości po 60 zł każda;

w pkt XLII (dot. pkt C części wstępnej, pkt CLXXVI a/o) uznał oskarżonego A. B. za winnego tego, że w nieustalonych dniach w okresie od (...) w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w krótkich odstępach czasu, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w ramach przyjętego w zorganizowanej i kierowanej przez siebie grupie przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa skarbowego, podziału ról, na terenie posesji W. S. w miejscowości D. w woj. (...), przechowywał a następnie organizował przeładowanie na inne środki transportu kołowego 4 transporty zawierające jednorazowo 70.000 paczek papierosów o nazwie (...), które to paczki opatrzone były napisem „M. in E.”, których ilość wskazuje na zamiar ich wprowadzenia do obrotu, jednak bez ich opatrzenia wymaganymi ustawowo znakami akcyzy, przez co narażono Skarb Państwa na uszczuplenie z tytułu akcyzy kwoty 1.792.000 zł, uzyskując korzyść majątkową o nieustalonej wysokości, tj. popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 5 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i za przestępstwo to na podstawie art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. i art. 2 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności;

w pkt XLIII uznał oskarżonego A. B. za winnego tego, że:

- w nieustalonych dniach w okresie od (...) r. w R., w Z. oraz na terenie innych miejscowości na terenie kraju, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w krótkich odstępach czasu pomógł w ukryciu utraconego w wyniku rozboju dokonanego w miejscowości S. w dniu (...) r. samochodu marki V. (...) o wartości 120.000, o nadwoziu koloru czarnego, o nr rejestracyjnym (...), w ten sposób, że w ramach kierowanej przez siebie zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, przyjął ten pojazd na przechowanie od innych osób i ukrył w garażu na terenie Z., a następnie polecał przemieszczać ten pojazd w inne miejsca i zwrócił go osobom zlecającym jego przechowanie na początku października 2008 r., przy czym jednocześnie zabrał z tego pojazdu w celu przywłaszczenia hak holowniczy pomagając w ten sposób w uzyskaniu przez inne osoby okupu w zamian za zwrot tego pojazdu od pokrzywdzonego przestępstwem, czym działał na szkodę T. F. (**pkt CII części wstępnej, pkt CLXXVIII a/o**), tj. popełnienia przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

- w dniu (...) r. w Z., uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, kierował przygotowaniem, a następnie realizacją zamierzonego czynu w ten sposób, że po powzięciu informacji, iż P. R. (2) jest w dyspozycji skradzionego w dniu poprzednim w Ż. z włamaniem samochodu marki A. (...), o wartości 32.000 zł, o nadwoziu koloru srebrnego sedan, o nr rejestracyjnym (...), roku produkcji 2001, z silnikiem (...) o pojemności 2496 cm³, z automatyczną skrzynią biegów, wraz z wyposażeniem w postaci parasolki i dwóch kloszy od przedniego reflektora oraz radioodtwarzacza wraz z nawigacją i podstawką, organizował i kierował w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, którą założył i kierował, działaniami P. R. (2) żądając od pokrzywdzonego przestępstwem w zamian za zwrot pojazdu 4000 zł i zwracając pojazd po uzyskaniu okupu, czym działał na szkodę właściciela pojazdu - A. L. oraz użytkownika M. G. (**pkt CVII części wstępnej, pkt CLXXXIII a/o**), tj. popełnienia przestępstwa z art. 286 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

i przy przyjęciu, że przestępstwa te zostały popełnione w krótkich odstępach czasu i z wykorzystaniem takiej samej sposobności, stanowiąc ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k., za ciąg ten na podstawie art. 286 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności;

w pkt XLIV uznał oskarżonego A. B. za winnego tego, że w nocy z (...) r. w Z. oraz na terenie innych miejscowości na terenie kraju, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w krótkich odstępach czasu pomógł w ukryciu samochodu marki L. model D. I., roku produkcji 2005, o nr rej. (...), o nadwoziu koloru srebrnego, o pojemności silnika 2.7 l (...) będącego własnością J. O., w ten sposób, że w ramach kierowanej przez siebie zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, przyjął ten pojazd na przechowanie od innych osób w tym od M. W. i ukrył z pomocą P. R. (2) i B. R. (1) w garażu na terenie Z., a następnie polecał przemieszczać ten pojazd w inne miejsca i demontować na części, udzielając w ten sposób, użytkownikowi pojazdu objętemu odrębnym postępowaniem karnym, który dobrowolnie wyzbył się posiadania pojazdu, pomocy w doprowadzeniu (...) S. A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wprowadzenie tego podmiotu w błąd, iż pojazd został mu skradziony i w doprowadzeniu przez to (...) S. A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci wypłaty odszkodowana w wysokości 99.300 zł dniu (...) r. z tytułu ryzyka ubezpieczeniowego właścicielowi pojazdu - J. O., czym działał na szkodę (...) S.A. oraz J. O. (**pkt CIV części wstępnej wyroku, pkt CLXXX a/o**), tj. popełnienia przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę grzywny w liczbie 60 stawek dziennych w wysokości po 60 zł każda;

w pkt XLV (dot. pkt CXIX części wstępnej, pkt CXCV a/o) uznał oskarżonego A. B. za winnego tego, że w okresie pomiędzy (...) r. w nieustalonej miejscowości w woj. (...) sprzedał Ł. O. (1) nie mniej niż 25 naboju śrutowych do strzelby myśliwskiej za kwotę nie mniejszą niż 125 zł, tj. popełnienia przestępstwa z art. 263 § 1 k.k. i za przestępstwo to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

w pkt XLVI uznał oskarżonego A. B. za winnego tego, że w nieustalonych dniach począwszy od drugiej połowy (...) r. w woj. (...) i na terenie innych miejscowości na terenie kraju, posiadał, a następnie przekazał w O. k. Z. B. R. (1), w celu przechowania i ukrycia, nie posiadając zezwolenia na jej posiadanie, broń palną gazową w postaci pistoletu koloru srebrnego M. (...) cal. 9 mm P.A. K. o nr (...) (**dot. pkt CXX części wstępnej, pkt CXCVI a/o**), tj. popełnienia przestępstwa z art. 263 § 2 k.k. i za przestępstwo to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

w pkt XLVII na podstawie art. 39 § 2 k.k.s., art. 85 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s., art. 91 § 2 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego A. B. kary jednostkowe pozbawienia wolności oraz kary jednostkowe grzywny i wymierzył mu kary łączne 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 160 stawek dziennych w wysokości 60 zł każda z nich;

w pkt LVIII uznał oskarżonego M. U. (1) za winnego tego, że:

- w okresie od (...) r., czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w krótkich odstępach czasu, w K. i w Z. oraz na terenie innych miejscowości na terenie kraju w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, założonej i kierowanej przez J. S. (1) przekazał polecenie J. S. (1) dokonania kradzieży z włamaniem samochodu marki V. (...) P. R. (2) i T. E. wskazując im markę i typ pojazdu przeznaczonego do kradzieży oraz wskazując im, iż za dokonaną kradzież z włamaniem otrzymają wynagrodzenie, udzielając im w ten sposób pomocy w dokonaniu kradzieży z włamaniem samochodu marki V. (...), o nadwoziu typu kombi roku produkcji 2002, z silnikiem (...), o nr rejestracyjnym (...) i o wartości 35.000 zł, czym działał na szkodę (...) Banku S. A., a następnie po dokonaniu kradzieży z włamaniem wskazał im miejsce dokąd należy przetransportować skradziony pojazd i uczestniczył wraz z P. R. (2) i T. E. w jego przetransportowaniu z miejsca jego ukrycia w Z. do T., gdzie został przekazany J. S. (1), a następnie uzyskawszy korzyść majątkową za dokonane przestępstwo w kwocie wynoszącej co najmniej 3000 zł, z kwoty tej przekazał T. E. 100 zł (**pkt XXII części wstępnej, pkt XCIII a/o**), tj. popełnienia przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

- w nocy z (...) roku w N., woj. (...) przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z T. E. oraz z dwiema osobami objętymi innymi postępowaniami karnymi, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie

przestępstwa założonej i kierowanej przez J. S. (1) oraz na jego polecenie, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu usiłował dokonać kradzieży z włamaniem samochodu marki V. (...), o nadwoziu kombi koloru niebieskiego, o nr rej. (...), o wartości 19.000 zł na szkodę P. K. (1), w ten sposób, że po uprzednim wyłamaniu zamka w lewych przednich drzwiach dostał się do wnętrza tego pojazdu, a następnie po uprzednim wyrwaniu gniazda stacyjki oraz immobilajzera usiłował uruchomić silnik pojazdu, wyrządzając w ten sposób pokrzywdzonemu szkodę w wysokości 1200 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na niemożność pokonania wszystkich zabezpieczeń pojazdu (**pkt XXIII części wstępnej, pkt XCIV a/o**), tj. popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

- w nocy z (...) roku w N., woj. (...), przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z T. E. oraz z dwiema osobami objętymi innymi postępowaniami karnymi, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa założonej i kierowanej przez J. S. (1) oraz na jego polecenie, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu po uprzednim pokonaniu zamków w drzwiach samochodu oraz uruchomieniu pojazdu poprzedzonym dezaktywowaniem urządzeń zabezpieczających przed uruchomieniem silnika samochodu przez osobę nieuprawnioną, dokonał kradzieży z włamaniem samochodu o wartości 30.000 zł marki S. (...), o nadwoziu koloru srebrnego typu sedan, roku produkcji 2002, z silnikiem o poj. 1.9l T., wyposażonego w manualną sześciobiegową skrzynię biegów, o nr rej. (...), z zamontowanym wewnątrz radioodtwarzaczem panelowym CD marki P. o wartości 1000 zł, czym działał na szkodę R. F. oraz (...) S. A., a następnie pojazd ten przetransportował na polecenie J. S. (1) wraz z T. E. oraz dwiema kolejnymi osobami objętymi innymi postępowaniami karnymi do miejscowości C., a następnie od kierującego zorganizowaną grupą przestępczą J. S. (1) otrzymał korzyść majątkową w wysokości wynoszącej co najmniej 3000 zł, z której to kwoty T. E. przekazał 200 zł, zaś wyżej wymienionym dwóm kolejnym osobom objętym innymi postępowaniami karnymi; jednej z nich 100 zł, zaś drugiej 500 zł (**pkt XXIV części wstępnej, pkt XCV a/o**), tj. popełnienia przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

- w nocy z (...) r. w L., w woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z osobą objętą innym postępowaniem karnym w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, założonej i kierowanej przez J. S. (1) oraz na jego polecenie, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, po uprzednim pokonaniu zamków w drzwiach samochodu oraz uruchomieniu pojazdu poprzedzonym pokonaniem urządzeń zabezpieczających przed uruchomieniem silnika samochodu przez osobę nieuprawnioną, dokonał kradzieży z włamaniem samochodu marki V. (...), o nadwoziu koloru srebrnego, o nr rejestracyjnym (...), o wartości 34.000 zł, na szkodę D. Z. (2), a następnie na polecenie kierującego grupą J. S. (1) pojazd ten przetransportował do miejscowości C., uzyskując od kierującego zorganizowaną grupą przestępczą J. S. (1) korzyść majątkową w nieustalonej wysokości (**pkt XXV części wstępnej, pkt XCVI a/o**), tj. popełnienia przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

- w nieustalonym dniu w (...) r. w K. przy ul. (...), czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, działając wspólnie i w porozumieniu z T. E. oraz dwoma kolejnymi mężczyznami objętymi innymi postępowaniami karnymi usiłował dokonać kradzieży z włamaniem samochodu marki V. (...), o nadwoziu koloru białego, oznaczonego belgijskimi tablicami rejestracyjnymi, o nieustalonej dokładnie wartości wynoszącej co najmniej 1500 zł, czym działał na szkodę nieustalanej osoby, jednak zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na ich spłoszenie przez nieustalone osoby (**pkt XXVI części wstępnej, pkt XCVII wyroku**), tj. popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

- w nocy z (...) r. w B., Gm. B., Powiatu (...), oraz w nieustalonym dniu w okresie od (...) r. na terenie innych miejscowości na terenie kraju, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, założonej i kierowanej przez J. S. (1) oraz na jego polecenie, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, wspólnie i w porozumieniu z T. E. oraz dwoma kolejnymi mężczyznami objętymi innymi postępowaniami karnymi, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w krótkich odstępach czasu po uprzednim pokonaniu zamków w drzwiach samochodu oraz uruchomieniu silnika pojazdu poprzedzonym dezaktywowaniem urządzeń zabezpieczających przed uruchomieniem silnika samochodu przez osobę nieuprawnioną, dokonał kradzieży z włamaniem samochodu marki V. (...), o wartości 15.500 zł, roku produkcji 1997, o nadwoziu kombi koloru niebieskiego, o nr rej. (...), czym działał na szkodę P. P. (1), a następnie ukrył pojazd wraz z współdziałającymi z

nim osobami oraz wraz z T. E. na polecenie J. S. (1) w nieustalonym dniu w grudniu 2008 r. przetransportował ten skradziony pojazd do miejscowości W. i uzyskał w zamian za dokonanie tego przestępstwa korzyść majątkową w kwocie wynoszącej co najmniej 3000 zł, z której 100 zł przekazał T. E. (**pkt XXVII części wstępnej, pkt XCVIII a/o**), tj. popełnienia przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

i przy przyjęciu, że przestępstwa te zostały popełnione w krótkich odstępach czasu i z wykorzystaniem takiej samej sposobności, stanowiąc ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k., za ciąg ten na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę grzywny w liczbie 80 stawek dziennych w wysokości po 40 zł każda;

w pkt LIX uznał oskarżonego M. U. (1) za winnego tego, że w okresie od nieustalonego dnia (...) r. w K. i innych miejscowościach województwa (...) oraz kraju do (...) r. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej założonej i kierowanej, poza okresem od (...) r. do (...) r., przez J. S. (1) mającej na celu popełnianie przestępstw kradzieży z włamaniami pojazdów, w ten sposób, że werbował inne osoby do dokonania przestępstw kradzieży z włamaniami pojazdów, wyposażał te osoby w środki techniczne służące kradzieżom, dokonywał kradzieży z włamaniami samochodów, a po dokonanych kradzieżach, w ramach ustalonego podziału ról, brał udział w przetransportowywaniu pojazdów do miejsc ich przechowywania, lub przekazywał innym członkom grupy, odbierał pieniądze za dokonane przestępstwa od kierującego zorganizowaną grupą przestępczą J. S. (1) i przekazywał je innym członkom grupy oraz osobom przybieranym do popełniania poszczególnych przestępstw (**pkt XXVIII części wstępnej, pkt XCIX a/o**), tj. popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za przestępstwo to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności;

w pkt LX na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. i art. 91 § 2 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego M. U. (1) kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet **w pkt LXI** na podstawie art. 63 § 1 k.k. okres tymczasowego aresztowania oskarżonego w dniach od (...)

w pkt LXXI uznał oskarżonego B. R. (1) za winnego tego, że:

- w okresie od nieustalonego dnia w pierwszej połowie (...) r. w Z., S., D. i innych miejscowościach województwa (...) oraz kraju do (...) r. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw kradzieży z włamaniami pojazdów na polecenie wykorzystującego jego uzależnienie od siebie i pod kierownictwem, poza okresem od (...) r., J. S. (1), w ten sposób, że uczestniczył w kradzieżach z włamaniami pojazdów, po dokonanych kradzieżach w ramach ustalonego przez siebie i innych członków grupy podziału ról brał udział w przetransportowywaniu pojazdów do miejsc ich ukrywania, werbował i nakłaniał inne osoby do demontażu pojazdów i przekazywał im wynagrodzenie za demontaż oraz osobiście brał udział w demontażu pojazdów, a następnie w dystrybuowaniu pozyskanych w ten sposób części (**pkt XXIX części wstępnej, pkt CV a/o**), tj. popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 k.k.,

- w okresie od nieustalonego dnia w (...) r. w Z., C., D. i innych miejscowościach województwa (...) oraz kraju do (...) r. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw kradzieży z włamaniami pojazdów na polecenie wykorzystującego jego uzależnienie od siebie i pod kierownictwem A. B., w ten sposób, że uczestniczył w kradzieżach z włamaniami pojazdów, po dokonanych kradzieżach w ramach ustalonego przez siebie i innych członków grupy podziału ról brał udział w przetransportowywaniu pojazdów do miejsc ich ukrywania, werbował i nakłaniał inne osoby do demontażu pojazdów i przekazywał im wynagrodzenie za demontaż oraz osobiście brał udział w demontażu pojazdów, a następnie w dystrybuowaniu pozyskanych w ten sposób części, brał nadto udział w ukrywaniu innych pojazdów utraconych w wyniku przestępstw, lub których ukrycie miało służyć wyłudzeniu odszkodowania, a pozyskiwanych przez A. B. (**pkt XXX części wstępnej, pkt CVI a/o**), tj. popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 k.k.

i przy przyjęciu, że przestępstwa te zostały popełnione w krótkich odstępach czasu i z wykorzystaniem takiej samej sposobności, stanowiąc ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k. za ciąg ten na podstawie art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności;

w pkt LXXII uznał oskarżonego B. R. (1) za winnego tego, że:

- w nocy z (...) r. w Z., przy ul. (...) uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, wspólnie i w porozumieniu z bratem P. R. (2) działając na polecenie i wykorzystującego ich uzależnienie od siebie i pod kierownictwem J. S. (1) dokonał kradzieży z włamaniem samochodu marki S. (...) o nr rej. (...), o nadwoziu kombi koloru srebrnego, roku prod. 2001 wyposażonego w silnik o pojemności 1.9 l T., wyposażonego w (...), (...), klimatyzację, 4 poduszki powietrzne, fabryczny radiodtwarzacz, relingi dachowe, o wartości 20.000 zł na szkodę M. B. (2) oraz jego małżonki D. B., M. B. (3) i (...) S. A. O/Z., a następnie pojazd ten po kradzieży ukrył wraz z bratem w garażu w Z. (**pkt XXXI części wstępnej, pkt CVII a/o**),

- w nocy z (...) r. w Z. na ul. II Armii uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, wspólnie i w porozumieniu z bratem P. R. (2) działając na polecenie i wykorzystującego ich uzależnienie od siebie i pod kierownictwem J. S. (1) dokonał kradzieży z włamaniem samochodu marki V. (...), o nadwoziu koloru niebieskiego, roku prod. 2000, o nr rejestracyjnym (...) o wartości 22.000 zł na szkodę M. L., a następnie pojazd ten po kradzieży ukrył wraz z bratem w garażu w Z. (**pkt XXXII części wstępnej, pkt CVIII a/o**),

- w nocy z (...) r. w Z. przy ul. (...) uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, wspólnie i w porozumieniu z bratem P. R. (2) działając na polecenie i wykorzystującej ich uzależnienie od siebie i pod kierownictwem innej osoby dokonał kradzieży z włamaniem samochodu marki V. model Passat V., roku prod. 2001, o nr rejestracyjnym (...), o nadwoziu typu kombi, w kolorze srebrnym - metalik, wyposażonego w silnik wysokoprężny o poj. 1.9 l, tempomat, radio z nawigacją, zmieniarke płyt CD, klimatyzację typu klimatronik, relingi dachowe, o wartości 22.000 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. oraz użytkownika pojazdu - Ł. S., a także (...) S. A., a następnie pojazd przekazał wraz z bratem kierującemu zorganizowaną grupą przestępczą (**pkt XXXIII części wstępnej, pkt CIX a/o**),

- z (...) r. w Z. przy ul. (...), uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, wspólnie i w porozumieniu z bratem P. R. (2) działając na zlecenie osoby wykorzystującej ich uzależnienie od siebie i pod kierownictwem tej osoby dokonał kradzieży z włamaniem samochodu marki V. (...), o nadwoziu typu kombi, koloru srebrnego, wyposażonego w silnik diesla o poj. 1.9 l, o nr rejestracyjnym (...), roku prod. 1997, o wartości 20.000 zł wraz z radio z odtwarzaczem CD marki P. o wartości 250 zł na szkodę G. E. (**pkt XXXV części wstępnej, pkt CXI a/o**),

- w nocy z (...) r. w Z. przy ul. (...) uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, wspólnie i w porozumieniu z bratem P. R. (2) działając na polecenie i wykorzystującego ich uzależnienie od siebie i pod kierownictwem A. B. dokonał kradzieży z włamaniem samochodu marki A., model A3 o nr rejestracyjnym (...), o nadwoziu koloru czarnego, wyposażonego w silnik diesla o poj. 1.9 l, roku produkcji 1997, o wartości 20.000 zł wraz z nawigacją M. - Palmtop, radiem (...) oraz znajdującymi się w bagażniku pojazdu skrzynkami z narzędziami, a nadto maszyną polerską na szkodę J. S. (2) (**pkt XXXVI części wstępnej, pkt CXII a/o**),

- w nocy z (...) r. w L. przy ul. (...) uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, działając wspólnie i w porozumieniu z bratem P. R. (2), na polecenie wykorzystującego jego uzależnienie od siebie i pod kierownictwem A. B. dokonał, po uprzednim przełamaniu zamka drzwi, kradzieży z włamaniem samochodu marki A., model A3, o nadwoziu koloru granatowego, o nr rej. (...) i o wartości 20.000 zł wraz ze znajdującymi się wewnątrz pojazdu przedmiotami w postaci

radioodtwarzacza marki P., pozostawioną w bagażniku wiertarką marki B. & D. koloru czerwonego w czarnej skrzynce oraz dokumentami w postaci dowodu rejestracyjnego, prawa jazdy na nazwisko Ł. B., czym działał na szkodę Ł. B., a następnie na polecenie kierującego grupą, pojazd z miejsca ukrycia bezpośrednio po kradzieży przekazał do kolejnego miejsca jego przechowywania - do C. (**pkt XXXVII części wstępnej, pkt CXIII a/o**),

- w nocy z (...) r. uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, działając wspólnie i w porozumieniu z bratem P. R. (2), na zlecenie i pod kierownictwem innej osoby dokonał kradzieży z włamaniem na ulicy (...) w Z. samochodu marki V. (...), o nr rejestracyjnym (...), z nadwoziem typu hatchback koloru czarnego metalizowanego, z silnikiem o poj. 1.9l T., roku produkcji 2001 o wartości 25.000 zł wraz z znajdującymi się wewnątrz auta przedmiotami w postaci fotelika dziecięcego marki M. (...) o wartości 400 zł oraz umieszczonego w bagażniku quada dziecięcego bez nazwy, o wartości 300 zł na szkodę M. i A. R. oraz L. S. C. de S. y (...) S.A. Oddział w Polsce (**pkt XXXVIII części wstępnej, pkt CXIV a/o**),

- w nocy z (...) r. w Z. przy ul. (...), uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, wspólnie i w porozumieniu z bratem P. R. (2) działającym w wyniku podżegania go do tego przestępstwa przez M. W., dokonał kradzieży z włamaniem samochodu marki S., model Cordoba, roku produkcji 2001, o nadwoziu koloru czarnego, z silnikiem o poj. 1.9l T., wyposażonego w fabryczny radioodtwarzacz, o wartości wynoszącej 20.000 zł na szkodę P. K. (2), który to pojazd następnie zgodnie z wolą M. W. wspólnie i w porozumieniu z wyżej wymienionym bratem przetransportował i przekazał M. W. w lesie w pobliżu B. (**pkt XXXIX części wstępnej, pkt CXV a/o**),

- w nocy z (...) r. w Z., przy ul. (...) uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, wspólnie i w porozumieniu z bratem P. R. (2), działającym w wyniku podżegania go do tego przestępstwa przez G. P. i pod kierownictwem G. P. dokonał kradzieży z włamaniem samochodu marki V. (...), o nadwoziu kombi, koloru czarnego, roku produkcji 2003 o nr rejestracyjnym (...), wyposażonego w silnik diesla o pojemności 1.9 litra, o wartości 40.000 zł, czym działał na szkodę R. W. (1) (**pkt XLI części wstępnej, pkt CXVII a/o**),

- w nocy z (...) r. w S. przy ulicy (...) z parkingu osiedlowego położonego przed blokiem mieszkalnym nr (...), w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, działając wspólnie i w porozumieniu z bratem P. R. (2) działającym na zlecenie G. P. i w wyniku podżegania go do tego przez G. P. dokonał kradzieży z włamaniem samochodu marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...), o nadwoziu koloru srebrnego, typu kombi, o wartości 30.000 zł, wyposażonego w silnik diesla, czym działał na szkodę A. K. (1) i M. K. (1) (**pkt XLIII części wstępnej, pkt CXIX a/o**),

- w nocy z (...) r. w Z. przy ul. (...) uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, wspólnie i w porozumieniu z bratem P. R. (2), działającym na zlecenie i wykorzystującej jego uzależnienie od siebie i pod kierownictwem innej osoby, dokonał kradzieży z włamaniem samochodu marki V. (...) wartości 30.000 zł, roku produkcji 2002, o nadwoziu pięciodrzwiowym koloru czarnego perłowego, z silnikiem o poj. 1.9 litra, turbo diesel, z automatyczną skrzynią biegów, czym działał na szkodę J. M. (2) i P. M. oraz (...) S.A. O/Z., uzyskując w zamian korzyść majątkową w nieustalonej wysokości (**pkt XLIV części wstępnej, pkt CXX a/o**),

- w nocy z (...) r. w Ł. k./Z. przy ul. (...) (Os. (...)) uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, wspólnie i w porozumieniu z bratem P. R. (2), działającym na zlecenie i wykorzystującej jego uzależnienie od siebie i pod kierownictwem innej osoby, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w krótkich odstępach czasu, dokonał kradzieży z włamaniem samochodu marki V. (...), o nadwoziu typu kombi, koloru srebrnego, o nr rejestracyjnym (...), roku prod. 1999 z silnikiem wysokoprężnym o pojemności 1.9 litra, o wartości 22.000 zł czym działał na szkodę M. K. (2), uzyskując w zamian korzyść majątkową w nieustalonej wysokości, przekazując następnie pojazd nieustalonej osobie (**pkt XLV części wstępnej, pkt CXXI a/o**),

- w nocy z (...) r. w Z. przy ul. (...) uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, wspólnie i w porozumieniu z bratem P. R. (2), działającym w wyniku podżegania go do tego przestępstwa przez G. P. i mając zapewnienie z jego strony, iż odbierze pojazd po kradzieży i zapłaci umówioną cenę, dokonał kradzieży z włamaniem samochodu marki A. (...) typu kombi, o nadwoziu koloru czarnego, metalik, roku produkcji 1998, z silnikiem o poj. 1.9l T., o nr rejestracyjnym (...), o wartości 22.000 zł wraz z znajdującym się na dachu pojazdu bagażnikiem o wartości 1500 zł i wraz z znajdującymi się wewnątrz bagażnika przedmiotami w postaci m. in. nart o wartości 1000 zł, czym działał na szkodę Z. F. (**pkt L części wstępnej, pkt CXXVI a/o**),

- w nocy z (...) r. w N. uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, wspólnie i w porozumieniu z bratem P. R. (2), który został nakłoniony do popełnienia tego przestępstwa przez G. P. dokonał kradzieży z włamaniem samochodu marki V. (...), o nadwoziu kombi koloru srebrnego, o nr rejestracyjnym (...), roku produkcji 2000, z silnikiem (...), o pojemności 1896 cm³, o wartości 20.440 zł, wraz z wyposażeniem o łącznej wartości 560 zł w postaci radia (...) marki U. (...) typ 520XL o wartości 200 zł, anteny do radia (...) wartości 100 zł, radioodtwarzacza CD marki P. wraz z panelem o wartości 100 zł, fotelika dziecięcego koloru niebieskiego o wartości 30 zł, klucza do kół również o wartości 30 zł oraz przedmiotami pozostawionymi w bagażniku w postaci butów męskich o wartości 50 zł, dwóch przewodów wysokiego napięcia o wartości 20 zł, kosza plastikowego na zakupy wartości 10 zł, kolejnego klucza do kół o wartości 10 zł i linki holowniczej o wartości 10 zł, czym działał na szkodę M. B. (4), a następnie pojazd ten ukrył wraz z wyżej wymienionym bratem w garażu w Z. (**pkt LI części wstępnej, pkt CXXVII a/o**),

- nocy z (...) r. w K. przy ul. (...) uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, wspólnie i w porozumieniu z bratem P. R. (2) działając na polecenie i wykorzystującej ich uzależnienie od siebie i pod kierownictwem innej nieustalonej osoby dokonał kradzieży z włamaniem samochodu marki A. (...), o nr rej. (...), roku produkcji 2000, o wartości 28.000 zł, wyposażonego w silnik wysokoprężny, o pojemności 1.9 l, o nadwoziu koloru czarnego, wraz z wyposażeniem w postaci zestawu muzycznego A. (...) ze zmieniarką płyt kompaktowych marki B. o wartości 260 zł, samochodowego fotelika dziecięcego firmy (...) koloru niebieskiego o wartości 300 zł i znajdującymi się wewnątrz przedmiotami w postaci legitymacji instruktorskiej i dwóch licencji - legitymacji sędziego badmintona, referatami z zakresu fizjologii, anatomii, rakietą do badmintona firmy (...) o wartości 200 zł, kluczy od budynku szkoły, krzeselka dziecięcego, pistoletu startowego z nabojami, latarki w kolorze niebieskim, okularów przeciwsłonecznych w czerwonym etui, dwóch ładowarek marki N., plecaka zielonego firmy (...), płyt kompaktowych CD z muzyką dla dzieci w liczbie około 20 sztuk, kasetą magnetofonową, książeczką sędziego, szczyrzyka, noża z kompasem w czarnym pokrowcu, taśmy izolacyjnej, kompletu żarówek, linki holowniczej, zapalniczki Z., czym działał na szkodę L. R. (**pkt LII części wstępnej, pkt CXXVIII a/o**),

- w nocy z (...) r. w Z. przy ul. (...) uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, wspólnie i w porozumieniu z bratem P. R. (2) działając na polecenie i wykorzystującego ich uzależnienie od siebie i pod kierownictwem A. B. dokonał kradzieży z włamaniem samochodu marki A. (...), o wartości 25.000 zł, o nadwoziu typu kombi, koloru czerwonego, roku produkcji 1998, wyposażonego w silnik diesla, o poj. silnika 2496 cm³, o nr rejestracyjnym (...) na szkodę A. i P. B., a następnie pojazd ten przekazał osobom wskazanym przez A. B. w lesie za B. Małymi, to jest M. W. oraz dwóm innym nieustalonym mężczyznom (**pkt LIII części wstępnej, pkt CXXIX a/o**),

- w nocy z (...) r. w Z. przy ul. (...) uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, wspólnie i w porozumieniu z bratem P. R. (2), po uprzednim wyłamaniu zamka w drzwiach przednich pojazdu od strony kierowcy, wyłamaniu gniazda stacyjki oraz pokonaniu blokady skrzyni biegów, przez co wyrządzono szkodę w wysokości wynoszącej 2021 zł i 74 gr, dokonał kradzieży z włamaniem pojazdu marki V. (...) roku prod. 2001, z silnikiem o pojemności 1.9l T. wyposażonego w manualną skrzynię biegów, o nr rejestracyjnym (...) o wartości 30.000 zł na szkodę M. S. (2) oraz (...) S. A., przy czym pojazd został odzyskany i zwrócony pokrzywdzonemu w wyniku pościgu podjętego

w momencie oddalania się przez brata pojazdem bezpośrednio po kradzieży (**pkt LV części wstępnej, pkt CXXXI a/o**),

- nieustalonej nocy w okresie od (...) r. w Z. przy ul. (...) uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, wspólnie i w porozumieniu z bratem P. R. (2) działając na polecenie i wykorzystującej ich uzależnienie od siebie i pod kierownictwem innej osoby dokonali kradzieży z włamaniem samochodu marki V. (...), o nadwoziu koloru niebieskiego, roku produkcji 1998, o nr rejestracyjnym (...), wyposażonego w silnik benzynowy o poj. 1390 cm³, manualną skrzynię biegów, radioodtwarzacz, łącznie o wartości 4000 zł, czym działał na szkodę J. J. (1) (**pkt LVI części wstępnej, pkt CXXXII a/o**),

- w nocy z (...) r. na ulicy (...) w Z., uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, wspólnie i w porozumieniu z bratem P. R. (2) działając na polecenie i wykorzystującego ich uzależnienie od siebie i pod kierownictwem A. B., dokonał kradzieży z włamaniem samochodu marki A. (...) roku prod. 1998, o wartości 20.000 zł, o nadwoziu koloru czarnego metalik, typu kombi, z silnikiem o pojemności 1.9l T., na szkodę K. W. (**pkt LVIII części wstępnej, pkt CXXXIV a/o**),

- w nocy z (...) r. w Z. przy ul. (...) działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w krótkich odstępach czasu, uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, działając na polecenie i wykorzystującego ich uzależnienie od siebie i pod kierownictwem A. B. w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, wspólnie i w porozumieniu z bratem P. R. (2) dokonał kradzieży z włamaniem samochodu marki A. (...) o nadwoziu kombi, koloru szarego, wyposażonego w silnik Diesla o poj. 1.9 l, roku produkcji 2001 i nr rej. (...) o wartości 40.800 zł na szkodę Ł. O. (2), (...) Bank S. A. oraz (...) S.A., a w kolejnych dniach przetransportował ten pojazd z wyżej wymienionym bratem oraz A. B. z Z., gdzie po kradzieży został ukryty do C. zgodnie z poleceniem A. B. uzyskując w zamian korzyść majątkową w nieustalonej kwocie (**pkt LX części wstępnej, pkt CXXXVI a/o**),

- w nocy na (...) r. w Z. przy ul. (...), uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, wspólnie i w porozumieniu z bratem P. R. (2) dokonał kradzieży z włamaniem samochodu marki A. (...), wartości 32.000 zł, o nadwoziu koloru srebrnego typu sedan, o nr rejestracyjnym (...), roku produkcji 2001, z silnikiem (...) o pojemności 2496 cm³, z automatyczną skrzynią biegów, wraz z wyposażeniem w postaci starej parasolki i dwóch kloszy od przedniego reflektora oraz radioodtwarzacza wraz z nawigacją i podstawką do nawigacji na szkodę właściciela A. L. oraz użytkownika M. G., a następnie pojazd ten w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa zwrócił pokrzywdzonemu działając wspólnie i w porozumieniu z A. B. w Z. w zamian za okup wynoszący co najmniej 3000 zł (**pkt LXIII części wstępnej, pkt CXXXIX a/o**),

- w nocy z (...) r. w Z. na Os. (...) z parkingu osiedlowego położonego przy ul. (...) w pobliżu (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w krótkich odstępach czasu, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu wspólnie i w porozumieniu z bratem P. R. (2) dokonał kradzieży z włamaniem samochodu marki V. (...), o nadwoziu trzydrzwiowym koloru bordowego metalizowanego, z manualną skrzynią biegów, roku produkcji 1998, o nr rej. (...), wyposażonego w silnik o poj. 1.9l (...), radioodtwarzacz marki E., z tapicerką koloru czarnego, o wartości wynoszącej co najmniej 15.000 zł na szkodę właścicielki M. B. (1) i użytkownika pojazdu K. S. (1) wraz z znajdującymi się wewnątrz przedmiotami K. S. (1) w postaci plecaka firmy (...) o wartości 150 zł, butami do gry w piłkę nożną tej samej firmy o wartości 250 zł, torbą na ramię firmy (...) o wartości 100 zł koloru czarnego, zeszytami oraz okularami leczniczymi o wartości 200 zł oraz nadajnikiem (...) o wartości 150 zł, w ten sposób, że zawiózł brata na miejsce zdarzenia, a następnie odebrał brata z pobliża garażu, gdzie P. R. (2) ukrył skradziony pojazd, a następnie w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa działając na polecenie i wykorzystującego ich uzależnienie od siebie i pod kierownictwem A. B. po rozebraniu w ciągu kilku kolejnych dni pojazdu na części przez inne osoby, w tym D. D. (2), którego zwerbował i nakłonił do udziału w demontażu pojazdu, brał udział w załadowywaniu pozyskanych w ten sposób części i wydaniu ich innej nieustalonej osobie na ul. (...) w

Z., uzyskując w zamian za udział w tym przestępstwie od brata korzyść majątkową w kwocie wynoszącej co najmniej 300 zł (**pkt LXIV części wstępnej, pkt CXL a/o**),

- w nocy z (...) r. w K. na ulicy (...) w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, wspólnie i w porozumieniu z bratem P. R. (2) działającym w wyniku podżegania go do tego przestępstwa przez G. P., dokonał kradzieży z włamaniem samochodu marki V. (...), o wartości 15.000 zł, wyposażonego w silnik (...), roku produkcji 1999, model trzydrzwiowy, o nr rejestracyjnym holenderskim - nr celne (...), czym działał na szkodę R. W. (2) oraz Z. L. (**pkt LXIX części wstępnej, pkt CXLV a/o**),

- w nocy z (...) r. w K., w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z bratem P. R. (2) działając na polecenie i wykorzystującego ich uzależnienie od siebie i pod kierownictwem A. B. po uprzednim przełamaniu zamka w drzwiach od strony kierowcy oraz wyjęciu stacyjki i uruchomieniu silnika nieustalonym narzędziem, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia samochodu marki V. (...), o wartości 23.000 zł, o nadwoziu koloru srebrnego, metalicznego, roku prod. 2001, wyposażonego w silnik o poj. 1.9l (...), o nr rej. (...), czym działał na szkodę L. N. i jego syna - Ł. N., a następnie w zamian za zwrot tego pojazdu zażądał, nadal działając wspólnie i w porozumieniu z P. R. (2), od jednego z pokrzywdzonych za pośrednictwem innych osób i pod kierownictwem A. B. korzyści majątkowej wynoszącej 5000 zł i po przekazaniu okupu w żądanej wysokości pojazd ten zwrócił pokrzywdzonym w dniu (...) r. (**pkt LXX części wstępnej, pkt CXLVI a/o**),

- w nocy z (...) r. w Z., w rejonie domu ozn. nr 2D na ulicy (...) w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z bratem P. R. (2) działając na polecenie i wykorzystującego ich uzależnienie od siebie i pod kierownictwem A. B. dokonał kradzieży z włamaniem samochodu marki V. (...), o wartości 12.000 zł, o nadwoziu w wersji trzydrzwiowej, koloru wiśniowy metalik z szyberdachem, z silnikiem benzynowym o poj. 1.4l, o nr rejestracyjnym (...), roku produkcji 1998, na szkodę A. M. i R. M. (**pkt LXXI części wstępnej, pkt CXLVII a/o**),

- w nocy z (...) r. w N., na Os. (...) M., pomiędzy blokami 17 a 19 działając wspólnie i w porozumieniu z swoim bratem P. R. (2) oraz A. B., uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, działając na polecenie i wykorzystującego ich uzależnienie od siebie i pod kierownictwem A. B. w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, dokonał kradzieży z włamaniem samochodu marki V. (...), o nadwoziu kombi koloru srebrnego metalik, roku produkcji 2002, wyposażonego w silnik diesla, o nr rej. (...) i o wartości 30.000 zł wraz z radioodtwarzaczem marki P. (...) o wartości 600 zł, czym działał na szkodę R. Z., B. G. oraz (...) S.A., a następnie pojazd przetransportował do miejsca jego ukrycia (**pkt LXXIII części wstępnej, pkt CXLIX a/o**),

- w nocy na (...)r. w N., na Os. (...) M., na wysokości bloku nr 26 działając wspólnie i w porozumieniu z bratem P. R. (2), uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, działając na polecenie i wykorzystującego ich uzależnienie od siebie i pod kierownictwem A. B. w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, dokonał kradzieży z włamaniem samochodu marki S. (...), roku produkcji 1999, o nadwoziu koloru granatowego, wyposażonego w silnik benzynowy o poj. 1.6 litra, o nr rej. (...) o wartości wynoszącej - wraz z znajdującymi się wewnątrz przedmiotami w postaci: podkładki - siedziska dla dziecka koloru granatowego, sześciu płyt CD w tym z muzyką z filmu o tytule „ (...)” oraz zespołu (...), torby skórzanej z dwoma kluczami - tzw. „żabkami”, młotka, urządzenia do gwintowania, plastikowej skrzynki narzędziowej, dwiema wiertarkami - 19.220 zł, czym działał na szkodę P. R. (3), a następnie pojazd przetransportował do miejsca jego ukrycia (**pkt LXXIV części wstępnej, pkt CL a/o**),

- w nocy z (...) r. w Z. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z swoim bratem P. R. (2), uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, działając na polecenie i wykorzystującego ich uzależnienie

od siebie i pod kierownictwem J. S. (1) w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, dokonał kradzieży z włamaniem samochodu marki V. (...), o wartości 25.000 zł, roku produkcji 2002, wyposażonego w silnik o poj. 1.9l T., o nadwoziu koloru granatowego kombi, o nr rejestracyjnym (...) na szkodę A. i M. K. (3), a następnie na polecenie J. S. (1) 27 grudnia 2008 r. pomagał w ukryciu pojazdu, w ten sposób, że przetransportował go wraz z w/w bratem do W. (**pkt LXXV części wstępnej, pkt CLI a/o**),

- w nocy z (...)r. w N. w woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. B. i pod jego kierownictwem oraz wspólnie i w porozumieniu z P. R. (2) oraz z innymi trzema osobami, z których ustalono M. W., w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, czyniąc sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu dokonał kradzieży z włamaniem samochodu marki A. (...) typ C4, o nadwoziu koloru czarnego, roku produkcji 1993 o nr rej. (...), o wartości 9.500 zł wraz z radioodtwarzaczem CD marki J. o wartości 200 zł, skrzynką narzędziową z kluczami oraz wkrętakami o wartości 300 zł, kartą obsługi samochodu, przekazując w zamian za popełnienie tego przestępstwa M. W. i innym nieustalonym osobom z uwagi na okoliczność, iż chciał następnie użytkować skradziony pojazd, kwotę 1500 zł, czym działał na szkodę M. S. (1) (**pkt LXXVIII części wstępnej, pkt CLIV a/o**),

- w nocy z (...) r. w Z. na ulicy (...) z parkingu osiedlowego uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, działając na polecenie i wykorzystującego ich uzależnienie od siebie i pod kierownictwem J. S. (1) w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, dokonał wspólnie i w porozumieniu z bratem P. R. (2) kradzieży z włamaniem samochodu marki A. (...), o wartości 33.000 zł, o nadwoziu pięciodrzwiowym koloru czarnego, wyposażonego w silnik wysokoprężny Diesla, roku produkcji 1998, o nr rej. (...), wraz z znajdującymi się wewnątrz przedmiotami, a w tym wózkiem dziecięcym spacerowym koloru zielonego firmy (...) o wartości 500 zł, fotelikiem dla dziecka o wartości 400 zł oraz radiem wraz z nawigacją o nieustalonej wartości na szkodę P. Z. (1) oraz J. Z. i L. S. C. de S. y (...) S.A. Oddział w Polsce, a następnie w kolejnych dniach działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w krótkich odstępach czasu umożliwił rozmontowanie tego pojazdu na części poprzez przetransportowanie tego pojazdu wraz z P. R. (2) na polecenie J. S. (1) do miejscowości W., uzyskując w zamian za dokonanie tego czynu zabronionego korzyść majątkową w nieustalonej wysokości (**pkt LXXX części wstępnej, pkt CLVI a/o**),

to jest popełnienia za każdym razem przestępstwa z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.

oraz tego, że:

- w nocy z (...) r. w Z. przy ulicy (...) uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa działając wspólnie i w porozumieniu z bratem P. R. (2), na zlecenie osoby wykorzystującej ich uzależnienie od siebie i pod kierownictwem tej osoby, usiłował dokonać kradzieży z włamaniem samochodu marki A. (...), o nadwoziu koloru srebrnego, o nr rejestracyjnym (...) o nieustalonej wartości, czym działał na szkodę T. G. i A. G. (3), w ten sposób, że zawiózł brata na miejsce zdarzenia, a P. R. (2) po otwarciu drzwi nieustalonym narzędziem usiłował uruchomić silnik pojazdu, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na spłoszenie go przez nieustalonych mężczyzn (**pkt XXXIV części wstępnej, pkt CX a/o**),

- w nocy z (...) r. w Z. przy ul. (...), uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, wspólnie i w porozumieniu z A. B., bratem P. R. (2) działając na polecenie i wykorzystującego ich uzależnienie od siebie i pod kierownictwem A. B., usiłował dokonać kradzieży z włamaniem samochodu marki V. (...), o nadwoziu koloru zielonego metalizowanego kombi, o wartości 30.000 zł, wyposażonego w silnik o poj. 1.8l turbodiesel, roku produkcji 2002, oznaczonego niemieckimi tablicami rejestracyjnymi (...), w ten sposób, że po uprzednim wyłamaniu zamka w drzwiach przednich kierowcy oraz wyłamaniu stacyjki przez P. R. (2) usiłował zabrać go w celu przywłaszczenia, przy czym swoim działaniem spowodował szkody związane z uszkodzeniem stacyjki oraz zamka drzwi kierowcy wynoszące 1000 zł na szkodę J. S. (3), a zamierzonego celu nie osiągnął w związku z załączeniem się w pojeździe stojącym obok alarmu i spowodowaną tym ucieczką z miejsca zdarzenia (**pkt XLVI części wstępnej, pkt CXXII a/o**),

- w nocy z (...) r. w Z. przy ul. (...) uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, wspólnie i w porozumieniu z bratem P. R. (2) działając na polecenie i wykorzystującej ich uzależnienie od siebie i pod kierownictwem innej osoby, usiłował dokonać kradzieży z włamaniem samochodu marki V. (...), modelu pięciodrzwiowego, o nadwoziu koloru czerwonego o wartości 15.000 zł, czym działał na szkodę L. A., jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na powstałą u P. R. (2) obawę ujęcia spowodowaną pojawieniem się nieustalonej osoby w pobliżu miejsca zdarzenia, przy czym swoim zachowaniem związanym z pokonywaniem zamków i stacyjki w pojeździe wyrządzili pokrzywdzonej szkodę w wysokości 500 zł (**pkt XLVII części wstępnej, pkt CXXIII a/o**),

- w nocy z (...) r. w Z. przy ul. (...) uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, wspólnie i w porozumieniu z bratem P. R. (2) działając na polecenie i wykorzystującej ich uzależnienie od siebie i pod kierownictwem innej nieustalonej osoby, usiłował dokonać kradzieży z włamaniem samochodu marki V. (...), o wartości 22.000 zł wyposażonego w silnik diesla o poj. 1.9 l (...), o nadwoziu koloru czarnego, roku produkcji 1999, o nr rejestracyjnym (...), czym działano na szkodę Z. J. i A. J., w ten sposób, że P. R. (2) po uprzednim pokonaniu zamka w drzwiach przednich lewych i uszkodzeniu blokady kierownicy i pokonaniu blokady dźwigni skrzyni biegów - tzw. M. i stacyjki, usiłował uruchomić silnik pojazdu, jednak zamierzonego celu nie osiągnął, z uwagi na niemożność pokonania wszystkich zabezpieczeń pojazdu, wyrządzając przez swoje działania szkodę w wysokości wynoszącej co najmniej 2000 zł (**pkt XLVIII części wstępnej, pkt CXXIV a/o**),

- w nocy na (...) r. w Ż. przy ul. (...), uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, wspólnie i w porozumieniu z bratem P. R. (2) usiłował dokonać kradzieży z włamaniem samochodu marki V. (...) nr rej. (...), lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na niemożność uruchomienia pojazdu, czym działał na szkodę P. S. (1), powodując przy tym uszkodzenia mienia tj. zamka w drzwiach samochodu o wartości 1000 zł (**pkt LXI części wstępnej, pkt CXXXVII a/o**),

- w nocy na (...)r. w Ż. przy ul. (...) uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, wspólnie i w porozumieniu z bratem P. R. (2) usiłował dokonać kradzieży z włamaniem samochodu marki V. (...), o nadwoziu kombi, koloru granatowego, o nr rejestracyjnym (...), roku produkcji 2004, o wartości 28.000 zł, w ten sposób, że po uprzednim przełamaniu zamka drzwi przednich lewych usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia tego pojazdu, wyrządzając szkodę w wysokości 90 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na niemożność uruchomienia pojazdu, czym działał na szkodę G. K. (**pkt LXII części wstępnej, pkt CXXXVIII a/o**),

- w nocy z (...)r. w Z. przy ul. (...) czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, usiłował dokonać kradzieży z włamaniem samochodu marki V. (...), roku prod. 1999 z silnikiem diesla o poj. 1.9 litra, o nr rejestracyjnym (...), o nadwoziu koloru blad różowego, o wartości wynoszącej 15.000 zł na szkodę E. J., w ten sposób, że stał na czatach podczas, gdy współdziałająca z nim osoba po uprzednim przełamaniu zabezpieczenia w drzwiach przednich lewych, wyłamała stacyjkę przez co spowodowała szkodę w wysokości 1558 zł i 38 gr, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na okoliczność, iż osoba która z nim współdziałała dobrowolnie odstąpiła od dokonania tego czynu (**pkt LXV części wstępnej, pkt CXXI a/o**),

- w nocy z (...) r. w Z. w rejonie ul. (...) czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu wspólnie i w porozumieniu z bratem P. R. (2), usiłował dokonać kradzieży z włamaniem samochodu marki V. (...), o nadwoziu koloru granatowego, wyposażonego w silnik T., o nr rejestracyjnym (...), o wartości 18.000 zł, roku prod. 1998, na szkodę K. S. (2), w ten sposób, że działający z nim wspólnie i w porozumieniu brat po dostaniu się do wnętrza zamkniętego pojazdu w nieustalony sposób usunął laskę blokady kierownicy, wyjął stacyjkę, jednak zamierzonego celu nie osiągnął, z uwagi na niemożność uruchomienia silnika pojazdu (**pkt LXVI części wstępnej, pkt CXXII a/o**),

- w nocy z (...) r. w Z. na ul. (...), w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu wspólnie i w porozumieniu z bratem P. R. (2) działając na polecenie i wykorzystującej ich uzależnienie od siebie i pod kierownictwem innej osoby usiłował dokonać kradzieży

z włamaniem samochodu marki V. (...) o nr rej. (...), o nadwoziu koloru zielonego, o wartości 23.000 zł na szkodę P. S. (2), w ten sposób, że P. R. (2) po otworzeniu wkładki zamka w drzwiach przednich lewych usiłował uruchomić silnik pojazdu wymontowując stacyjkę wraz z czujnikiem imobilaizera, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na niemożność uruchomienia silnika pojazdu (**pkt LXXVII części wstępnej, pkt CXLIII a/o**),

- w nocy z (...) r. w Z. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z swoim bratem P. R. (2) oraz A. B., uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, działając na polecenie i wykorzystującego ich uzależnienie od siebie i pod kierownictwem A. B. w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, usiłował dokonać kradzieży z włamaniem samochodu o wartości 37.000 zł marki A. (...), o nadwoziu kombi koloru granatowego, z silnikiem o poj. 2.5l T., o nr rejestracyjnym (...) w ten sposób, że po uprzednim wyłamaniu wkładki zamka w drzwiach przednich lewych i wejściu do środka pojazdu przez P. R. (2), który użył urządzenia elektronicznego do kradzieży - tzw. kości oraz uszkodził stacyjkę w celu uruchomienia silnika, usiłował w ten sposób dokonać zaboru w celu przywłaszczenia pojazdu, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zadziałanie zabezpieczenia w postaci odcięcia zasilania pojazdu prądem, czym działał na szkodę R. K., swoim działaniem wyrządzając mu szkodę w wysokości 1200 zł (**pkt LXXII części wstępnej, pkt CXLVIII a/o**),

- w nocy z (...) r. z ulicy (...) przy bloku nr 5 w Z. działając wspólnie i w porozumieniu z swoim bratem P. R. (2), w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, działając na polecenie i wykorzystującej ich uzależnienie od siebie i pod kierownictwem innej osoby usiłował dokonać kradzieży z włamaniem samochodu marki marki S. model Cordoba, o wartości wynoszącej co najmniej 40.000 zł, o nadwoziu typu sedan, czterodrzwiowym, koloru srebrnego, roku prod. 2007, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na załączenie się alarmu w innym pojeździe i konieczność niezwłocznego oddalenia się z miejsca zdarzenia, czym działał na szkodę J. S. (4) oraz (...) S.A. wyrządzając szkodę w wysokości 500 zł (**pkt LXXVI części wstępnej, pkt CLII a/o**),

to jest popełnienia za każdym razem przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

i przy przyjęciu, że przestępstwa te zostały popełnione w krótkich odstępach czasu i z wykorzystaniem takiej samej sposobności, stanowiąc ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k. za ciąg ten na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę grzywny w liczbie 100 stawek dziennych w wysokości po 30 zł każda;

w pkt LXXIII uznał oskarżonego B. R. (1) za winnego tego, że:

- w nieustalonych dniach w okresie od (...) r. w Z. w ramach zorganizowanej grupy przestępczej założonej i kierowanej przez A. B., w stodole przy ul. (...) w Z., uczestniczył na polecenie P. R. (2), wspólnie i w porozumieniu z T. E. oraz D. D. (2), którego zwerbował do popełnienia tego przestępstwa, w celu ukrycia pojazdu, w rozbiórce na części samochodu marki V. (...), o nadwoziu typu sedan koloru czarnego i o wartości wynoszącej co najmniej 10.000 zł, skradzionego w dniu (...) r. na terenie N. na szkodę firmy (...), a nadto uczestniczył w usunięciu z tego pojazdu oznaczeń go identyfikujących poprzez wycięcie numeru VIN, pozyskując w ten sposób części w celu ich dalszej odsprzedaży, które wydano W. R. (1), czym działał na szkodę (...) z siedzibą w miejscowości H., uzyskując korzyść majątkową w wysokości wynoszącej co najmniej 300 zł, pomagając w ten sposób w ukryciu tego pojazdu oraz do sprzedaży pozyskanych w ten sposób części z pojazdu (**pkt LVII części wstępnej, pkt CXXXIII a/o**), tj. popełnienia przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 306 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

- w nieustalonych dniach w okresie od (...) r. w miejscowości D. Powiatu S., w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, działając na polecenie i wykorzystującego ich uzależnienie od siebie i pod kierownictwem J. S. (1) w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, wspólnie i w porozumieniu z bratem P. R. (2) rozmontował skradziony w nocy z(...) r. w Z. z włamaniem samochód marki V. (...), o nadwoziu koloru białego, o wartości 20.000 zł o nr rej. (...), z silnikiem o poj. 2.5l (...), roku produkcji 1997, na szkodę J. D., (...) S.A., pomagając w ten sposób w ukryciu tego pojazdu oraz w sprzedaży pozyskanych w ten sposób części z pojazdu i uzyskując w

zamian korzyść majątkową w kwocie wynoszącej co najmniej 300 zł (**pkt XL części wstępnej, pkt CXVI a/o**), tj. popełnienia przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

- w okresie od(...) r. w Z., działając wspólnie i w porozumieniu z bratem P. R. (2), uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, działając na polecenie i wykorzystującego ich uzależnienie od siebie i pod kierownictwem A. B. w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, dokonał wraz z D. D. (2), którego uprzednio zwerbował w tym celu, rozmontowania na części pochodzącego z kradzieży z włamaniem dokonanej z (...)r. samochodu marki S., model Cordoba, o nadwoziu koloru ciemnoniebieskiego metalik roku produkcji 1999, o nr rej. (...), wyposażonego w silnik o pojemności 1598 cm⁽³⁾ oraz w instalację gazową, o wartości 13.000 zł, czym działał na szkodę małżonków M. i S. G. oraz A. G. (2), pomagając w ten sposób w ukryciu tego pojazdu oraz w zbyciu pozyskanych w ten sposób części z pojazdu (**pkt LXXVII części wstępnej, pkt CLIII a/o**), tj. popełnienia przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

- (...) r. w Z. oraz w innych miejscowościach na terenie woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z bratem P. R. (2), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez brata oraz na polecenie i wykorzystującego ich uzależnienie od siebie i pod kierownictwem J. S. (1) w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, pomógł w ukryciu pojazdu marki V. (...), o nadwoziu kombi najprawdopodobniej koloru zielonego lub piaskowego, wyposażonego w silnik o poj. 1.9l T. i o wartości wynoszącej co najmniej 5000 zł, skradzionego z włamaniem w okresie od nieustalonego dnia w drugiej połowie (...) r. do nieustalonego dnia w (...) r. czym działał na szkodę nieustalonej osoby, w ten sposób, że przetransportował ten pojazd wraz z P. R. (2) z miejsca jego ukrycia po kradzieży w Z. do miejsca wskazanego przez J. S. (1), to jest na posesję osoby objętej innym postępowaniem karnym w W. (**pkt LXXIX części wstępnej, pkt CLVI a/o**), tj. popełnienia przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

- w dniu(...) r. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu brał udział - działając na polecenie i wykorzystującego ich uzależnienie od siebie i pod kierownictwem J. S. (1) - w przetransportowaniu wraz z P. R. (2) i D. D. (2) skradzionego w nocy z (...)r. w Z. z parkingu przy ul. (...) samochodu marki V. (...), o nadwoziu koloru srebrnego o nr rej. (...), roku produkcji 2002, wyposażonego w silnik o poj. 1.9l (...) o wartości 35.000 zł, wraz z znajdującym się wewnątrz fotelikiem marki C. model U., koloru szaro-błękitnego o wartości 500 zł, czym działał na szkodę E. B., z Z. do garażu położonego w S., gdzie D. D. (2) wraz z innymi osobami dokonał jego rozmontowania na części, pomagając w ten sposób w ukryciu tego pojazdu oraz do sprzedaży pozyskanych w ten sposób części z pojazdu (**pkt LXXXI części wstępnej, pkt CLVII a/o**), tj. popełnienia przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

- w dniach od (...)r. w Z. oraz w miejscowości D. (Powiat K.) przy ul. (...) na terenie posesji W. R. (1) w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w krótkich odstępach czasu, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, z wnętrza pojazdu marki V. (...), o wartości 26.000 zł, o nadwoziu kombi koloru granatowego, roku produkcji 2001, o nr rej. (...), wyposażonego w silnik o poj. 1.9l T., skradzionego z włamaniem w nocy z (...) r. w miejscowości L. przy ul. (...) zabrał ubrania dziecięce, które przekazał swojej konkubinie, a następnie po uprzednim przetransportowaniu pojazdu wspólnie i w porozumieniu z A. B., P. R. (2) i D. D. (2) z Z. - działając na polecenie i wykorzystującego ich uzależnienie od siebie i pod kierownictwem A. B. - do D. brał udział w demontażu na części tego samochodu, pomagając w ten sposób w ukryciu tego pojazdu oraz do sprzedaży pozyskanych w ten sposób części z pojazdu, czym działał na szkodę W. O., R. O. i Towarzystwa (...) S.A. (**pkt LXXXII części wstępnej, pkt CLVIII a/o**), tj. popełnienia przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

- w nieustalonych dniach w okresie od dnia (...)r. w Z., C. oraz w innych miejscowościach na terenie kraju, uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, wspólnie i w porozumieniu z bratem P. R. (2) działając na polecenie i wykorzystującego ich uzależnienie od siebie i pod kierownictwem A. B. w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w krótkich odstępach czasu pomagał w ukryciu utraconego w wyniku rozboju samochodu marki V. (...) o wartości 120.000 zł, o nadwoziu koloru czarnego, o nr rejestracyjnym (...), w ten sposób, że na polecenie kierującego grupą przejął ten

pojazd w R. k. Z. od innych nieustalonych osób i ukrył go w garażu na terenie Z., a następnie przetransportował do miejscowości C., na posesję J. T. i w kolejne miejsca, czym działał na szkodę T. F. (**pkt XLIX części wstępnej, pkt CXXV a/o**), tj. popełnienia przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

i przy przyjęciu, że przestępstwa te zostały popełnione w krótkich odstępach czasu i z wykorzystaniem takiej samej sposobności, stanowiąc ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k. za ciąg ten na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę grzywny w liczbie 40 stawek dziennych w wysokości po 30 zł każda;

w pkt LXXIV uznał oskarżonego B. R. (1) za winnego tego, że począwszy od nocy z (...) do dnia(...) r. w Z. oraz w innych miejscowościach na terenie kraju, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej przez siebie i osobę użytkownika pojazdu objętą innym postępowaniem karnym oraz w krótkich odstępach czasu uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, wspólnie i w porozumieniu z bratem P. R. (2), działając na polecenie i wykorzystującego ich uzależnienie od siebie i pod kierownictwem A. B. przejął w Z. od M. W. samochód marki L. model D. I., roku produkcji 2005, o nr rej. (...), o nadwoziu koloru srebrnego, wyposażony w silnik o poj. 2.7l (...), a następnie pojazd ten ukrył na terenie Z., a potem brał udział w przetransportowywaniu tego pojazdu do innych miejscowości w celu rozmontowania tego pojazdu na części, udzielając przez to wyżej wymienionemu, objętemu odrębnym postępowaniem karnym, użytkownikowi pojazdu pomocy w doprowadzeniu (...) S. A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci wypłaty odszkodowana, albowiem swoim postępowaniem umożliwił tej osobie i jej teściowi zgłoszenie pojazdu jako utraconego w wyniku kradzieży z włamaniem i uzyskanie odszkodowania w wysokości 99.300 zł w dniu (...)r., czym działał na szkodę, wprowadzonego w ten sposób w błąd (...) S.A. oraz właściciela pojazdu - J. O. (**pkt LIX części wstępnej, pkt CXXXV a/o**), tj. popełnienia przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 40 stawek dziennych w wysokości po 30 zł każda;

w pkt LXXV uznał oskarżonego B. R. (1) za winnego tego, że w nocy z (...) r. w Z. przy ul. (...) uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, wspólnie i w porozumieniu z bratem P. R. (2), poprzez pokonanie zamka w drzwiach przednich od strony kierowcy, podłączenie się do komputera pojazdu, usunięcie immobilajzera, uszkodzenie stacyjki oraz sterowników dokonał uszkodzenia samochodu marki V. (...) typ B5 o nadwoziu kombi (wersja przed liftingiem), koloru srebrnego powodując powstanie szkody w wysokości 2500 zł, czym działał na szkodę J. U. (**pkt LXVIII części wstępnej, pkt CXLIV a/o**), tj. popełnienia przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności;

w pkt LXXVI uznał oskarżonego B. R. (1) za winnego tego, że w nieustalonych dniach począwszy od drugiej połowy (...) r. w O. k. Z. i na terenie innych miejscowości na terenie kraju, przyjął od A. B. i posiadał, a następnie przekazał w celu przechowania i ukrycia P. R. (2), nie posiadając zezwolenia na jej posiadanie, broń palną gazową w postaci pistoletu koloru srebrnego M. (...) cal. 9 mm P.A. K. o nr (...) (**pkt LXXXIII części wstępnej, pkt CLIX a/o**), tj. popełnienia przestępstwa z art. 263 § 2 k.k. i za przestępstwo to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

w pkt LXXVII uznał oskarżonego B. R. (1) za winnego tego, że w nocy z (...) r. w Z. przy ul. (...) uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, wspólnie i w porozumieniu z bratem P. R. (2), po wejściu do niezamkniętego pojazdu usiłowali dokonać kradzieży tego samochodu marki A. (...) o nr rej. (...), o nadwoziu kombi, roku produkcji 2001, koloru granatowego, o wartości wynoszącej 30.000 zł, uszkadzając przy tym zamek w bagażniku oraz stacyjkę zapłonową poprzez wyłamanie jej korpusu, wyrządzając M. S. (3) szkodę związaną z naprawą uszkodzeń wynoszącą, co najmniej 300 zł, jednak zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na niemożność uruchomienia silnika pojazdu (**pkt XLII części wstępnej, pkt CXVIII a/o**), tj. popełnienia przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 8 miesięcy

pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę grzywny w liczbie 30 stawek dziennych w wysokości po 30 zł każda;

w pkt LXXVIII uznał oskarżonego B. R. (1) za winnego tego, że nieustalonego dnia w okresie od (...) r. w miejscowości D. w woj. (...) nabył co najmniej 1440 paczek papierosów, które nie były opatrzone wymaganymi ustawowo znakami akcyzy, uchylając się w ten sposób od ich opodatkowania z tytułu podatku akcyzowego, przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie z tytułu akcyzy w kwocie 15404 zł (**dot. czynu z pkt LIV części wstępnej, pkt CXXX a/o**), tj. popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 65 § 1 k.k.s. i za przestępstwo to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

w pkt LXXIX na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. i art. 91 § 2 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego B. R. (1) kary jednostkowe pozbawienia wolności oraz grzywny i wymierzył mu kary łączne 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 120 stawek dziennych w wysokości po 30 zł każda, zaliczając **w pkt LXXX** na poczet tej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach od (...) r. a także **w pkt LXXXI** na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego B. R. (1) na rzecz Skarbu Państwa przepadek korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa opisanego **w pkt XL** części wstępnej wyroku w kwocie 300 zł, z przestępstwa opisanego **w pkt LVII** części wstępnej wyroku w kwocie 300 zł, tj. łącznie 600 zł;

w pkt LXVII uznał oskarżonego J. S. (1), w ramach przypisanego mu ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k., na który składa się 15 przestępstw, **m.in. za winnego tego, że** w nieustalonych dniach pomiędzy (...)r. w Z., S. w woj. (...) oraz na terenie innym miejscowości na terenie kraju uczyniwszy sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w krótkich odstępach czasu, kierował przygotowaniami, a następnie realizacją zamierzonego czynu w ten sposób, że po uprzednim wywołaniu, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, którą założył i kierował, uzależnienia od siebie P. R. (2), a poprzez niego także B. R. (1) polecił P. R. (2) w nocy z (...)r. dokonanie w Z. kradzieży z włamaniem samochodu marki S. (...) o nr rej. (...), o nadwoziu kombi koloru srebrnego, roku prod. 2001, z silnikiem o poj. 1.9l T., wyposażonego w (...), (...), klimatyzację, 4 poduszki powietrzne, fabryczny radioodtwarzacz, relingi dachowe, o nr rej. (...) o wartości 20.000 zł, czym działała na szkodę M. B. (2) oraz jego małżonki D. B., M. B. (3) i (...) S. A. O/Z., jednocześnie zapewniając odbiór tego pojazdu po kradzieży, dokonanie zapłaty za jego dostarczenie i wskazując miejsce, gdzie pojazd mógłby zostać ukryty, a następnie polecił ukrycie tego pojazdu po kradzieży w garażu w Z., zorganizował i nadzorował ukrycie tego pojazdu w kolejnym miejscu - garażu w S., a następnie zlecił kolejnemu członkowi zorganizowanej grupy przestępczej - M. W. przetransportowanie pojazdu do garażu K. Ż. również w S., rozmontowanie tego pojazdu tam na części i usunięcie z pojazdu numerów identyfikujących pojazd - VIN oraz kierował i organizował odbiór i zbywanie pozyskanych w ten sposób części samochodowych przez kolejnego członka zorganizowanej grupy przestępczej - G. P. (**pkt VIII części wstępnej, pkt LXXIX a/o**), tj. popełnienia przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 306 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i przy przyjęciu, iż oskarżony tych 15 przestępstw dopuścił się w krótkich odstępach czasu i z wykorzystaniem takiej samej sposobności, przez co stanowiły one ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k. za ciąg ten na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 5 lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę grzywny w liczbie 100 stawek dziennych w wysokości po 40 zł każda,

przy czym **w pkt LXVIII** po połączeniu orzeczonych w w/w punkcie oraz w punktach LXII (za przypisane przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.), LXIII (za przypisane przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 306 k.k. w zw. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.), LXIV (za przypisane przestępstwo z art. 258 § 3 k.k.), LXV (za przypisane przestępstwo z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 298 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.) i LXVI (za ciąg dwóch przestępstw z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.) kar jednostkowych (pozbawienia wolności i grzywny) na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. i art. 91 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego J. S. (1) kary łączne 6 lat pozbawienia wolności i grzywny w liczbie 200 stawek dziennych w wysokości po 40 zł każda, zaliczając **w pkt LXIX** na poczet orzeczonej wobec tego oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego jego pozbawienia wolności w sprawie w dniach od 12.05.2009 r. do 10.11.2010 r. a **w pkt LXX** na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego J. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa

przepadek korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa opisanego w pkt XV części wstępnej wyroku w kwocie 2010 zł, co stanowi równowartość 600 euro liczonej po kursie 3,35 zł

a nadto na podstawie art. 46 § 1 k.k.:

w pkt LXXXII zobowiązał oskarżonych J. S. (1) i M. U. (1) do zapłaty tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwami opisanymi w pkt. XII i XXIV części wstępnej wyroku pokrzywdzonemu R. F. solidarnie kwoty 5.000 zł,

w pkt LXXXIII zobowiązał oskarżonych B. R. (1) i A. B. do zapłaty tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwami opisanymi w pkt. XXXVI i XCVIII części wstępnej wyroku pokrzywdzonemu J. S. (2) solidarnie kwoty 20.000 zł,

w pkt LXXXIV zobowiązał oskarżonych B. R. (1) i A. B. do zapłaty tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwami opisanymi w pkt. LXXIV i CXIV części wstępnej wyroku pokrzywdzonemu P. R. (3) solidarnie kwoty 19.220 zł,

w pkt LXXXV zobowiązał oskarżonego B. R. (1) do zapłaty tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem opisanym w pkt. XLI części wstępnej wyroku pokrzywdzonemu R. W. (1) kwoty 32.000 zł,

w pkt LXXXVI zobowiązał oskarżonego B. R. (1) do zapłaty tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem opisanym w pkt. LI części wstępnej wyroku pokrzywdzonemu M. B. (4) kwoty 21.000 zł,

w pkt LXXXVII zobowiązał oskarżonych B. R. (1) i A. B. do zapłaty tytułem naprawienia części szkody wyrządzonej przestępstwami opisanymi w pkt. LIII i CIII części wstępnej wyroku pokrzywdzonemu (...) SA solidarnie kwoty 25.000 zł,

w pkt LXXXVIII zobowiązał oskarżonych B. R. (1) i A. B. do zapłaty tytułem naprawienia części szkody wyrządzonej przestępstwami opisanymi w pkt. CXIII, LXXIII części wstępnej wyroku pokrzywdzonemu (...) SA solidarnie kwoty 1.755,23 zł,

w pkt LXXXIX zobowiązał oskarżonych B. R. (1), J. S. (1), Ł. O. (1) do zapłaty tytułem naprawienia części szkody wyrządzonej przestępstwami opisanymi w pkt. XVII, LXXV, XCIII części wstępnej wyroku pokrzywdzonemu (...) SA solidarnie kwoty 25.000 zł,

w pkt XC zobowiązał oskarżonych B. R. (1) i A. B. do zapłaty tytułem naprawienia części szkody wyrządzonej przestępstwami opisanymi w pkt. LX i CVI części wstępnej wyroku pokrzywdzonemu (...) SA solidarnie kwoty 34.550 zł,

w pkt XCI zobowiązał oskarżonego B. R. (1) do zapłaty tytułem naprawienia części szkody wyrządzonej przestępstwem opisanymi w pkt. XLIV części wstępnej wyroku pokrzywdzonemu (...) SA kwoty 29.900 zł,

w pkt XCII zobowiązał oskarżonego J. S. (1) do zapłaty tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem opisanymi w pkt. XX części wstępnej wyroku pokrzywdzonemu L. S. C. de S. y (...) SA Oddział w Polsce kwoty 24.400 zł,

w pkt XCIII zobowiązał oskarżonego J. M. (1) do zapłaty tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem opisanym w pkt. CXXIII części wstępnej wyroku pokrzywdzonemu L. S. C. de S. y (...) SA Oddział w Polsce kwoty 87.263,52 zł,

w pkt XCIV zobowiązał oskarżonych J. S. (1), M. U. (1) i Ł. O. (1) do zapłaty solidarnie tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem opisanymi w pkt. XIII, XXV i XCII części wstępnej wyroku pokrzywdzonemu D. Z. (2) kwoty 34.400 zł,

w pkt XCV zobowiązał oskarżonych J. S. (1) i B. R. (1) do zapłaty solidarnie tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem opisanymi w pkt. XXI i LXXXI części wstępnej wyroku pokrzywdzonej E. B. kwoty 35.000 zł,

w pkt XCVI zobowiązał oskarżonego B. R. (1) do zapłaty tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem opisanym w pkt. L części wstępnej wyroku pokrzywdzonemu Z. F. kwoty 23.000 zł,

w pkt XCVII zobowiązał oskarżonego B. R. (1) do zapłaty tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem opisanym w pkt. LXI części wstępnej wyroku pokrzywdzonemu P. S. (1) kwoty 1.000 zł,

w pkt XCVIII zobowiązał oskarżonych A. B. i B. R. (1) do zapłaty solidarnie tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem opisanymi w pkt. LVIII i CV części wstępnej wyroku pokrzywdzonemu K. W. kwoty 20.000 zł,

nadto w punktach XCIX-CII orzekł w przedmiocie kosztów związanych z udzieloną przez adwokatów obroną z urzędu a nie opłaconą w żadnej części

i **w pkt CIII** obciążył oskarżonych M. U. (1), B. R. (1), A. B., J. S. (1) kosztami sądowymi w kwocie po 2000 zł, T. H. i R. P. w kwocie 200 zł, A. K. (2), W. R. (1), P. R. (1), A. G. (1) M. W., J. M. (1), w kwocie po 700 zł, zwalniając w/w oskarżonych od kosztów sądowych przekraczających tą kwotę.

Obrońca oskarżonego M. W. apelacją zaskarżył ten wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego w całości, tj. w punktach CXXIV, CXXV, CXXVI, XXVII, XXVIII, XXIX, XXX, CIII, zarzucając mu:

A. obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

I. art. 80 k.p.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 27 września 2013 r. (Dz.U. z 2013 r., poz. 1247) o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw w związku z art. 34 tej ustawy w zw. z art. 6 k.p.k. – poprzez prowadzenie postępowania sądowego w sprawie przeciwko oskarżonemu, który w okresie od 17 marca 2016 r. do 28 maja 2019 r. był pozbawiony wolności i nie miał obrońcy, mimo tego, że zostały spełnione przesłanki obrony obowiązkowej, co w świetle art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą;

II. art. 134 § 2 k.p.k., art. 133 § 1 i 2 k.p.k., art. 138 k.p.k., art. 139 § 1 k.p.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej w/w ustawą zmieniającą w zw. z art. 38 ust. 1 tej ustawy – poprzez kierowanie pism procesowych zawierających zawiadomienie o terminie rozpraw w czasie odbywania przez M. W. kary pozbawienia wolności na terenie Republiki Federalnej N. na jego dotychczasowy adres zamieszkania w Polsce, co skutkowało brakiem należytego zawiadomienia wyżej wymienionego o terminach rozprawy, począwszy od 17 marca 2016 r., albowiem w stosunku do osób pozbawionych wolności:

1) ustawodawca przewidział bezwzględny obowiązek doręczenia wszelkich pism za pośrednictwem administracji zakładu karnego w trybie art. 134 § 2 k.p.k.,

2) fikcja doręczenia z art. 133 § 1 i 2 k.p.k. nie znajduje zastosowania do przypadków długotrwałego pozbawienia wolności,

3) fikcja doręczenia z art. 139 § 1 k.p.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 27 września 2013 r. nie znajdowała zastosowania do oskarżonych pozbawionych wolności, wobec których postępowanie sądowe zostało wszczęte przed datą wejścia w życie wyżej wymienionej nowelizacji k.p.k.;

III. art. 374 § 1 k.p.k. w zw. z art. 117 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. polegającą na tym, że przewód sądowy w postępowaniu od dnia 17 marca 2016 r. był prowadzony pod nieobecność oskarżonego, który nie był prawidłowo zawiadomiony o terminach poszczególnych rozpraw, co w konsekwencji stanowiło naruszenie prawa do obrony oskarżonego, gdyż uniemożliwiało oskarżonemu realizację przysługujących mu uprawnień strony;

IV. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegającej na dowolnej, sprzecznej ze wskazaniami wiedzy, doświadczenia życiowego, zasadami prawidłowego rozumowania i nie obejmującej całokształtu okoliczności ujawnionych w sprawie, ocenie materiału dowodowego w zakresie:

1) oceny zeznań P. R. (2) i ustalenia na ich podstawie, że oskarżony popełnił zarzucane mu treścią aktu oskarżenia czyny w sytuacji, w której świadek ten nie rozpoznał oskarżonego M. W. jako sprawcy zarzucanych mu treścią aktu oskarżenia przestępstw, mimo tego, że ten w toku postępowania przygotowawczego oświadczył, że widział osoby, które miały dokonać kradzieży pojazdu mechanicznego opisanego w pkt CXXV części wstępnej wyroku (kradzież pojazdu A. (...)),

2) oceny wyjaśnień B. R. (1) i ustalenia na ich podstawie, że oskarżony popełnił zarzucane mu treścią aktu oskarżenia czyny w sytuacji, w której:

a) są one niespójne i wewnętrznie sprzeczne,

b) nie znajdują one potwierdzenia w innym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w tym w szczególności w wyjaśnieniach oskarżonych Ł. O. (1) oraz A. B., którzy wykluczyli udział oskarżonego M. W. w popełnieniu zarzucanych mu przestępstw,

c) nie znajdują one potwierdzenia w innym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w tym w szczególności w zeznaniach świadka W. S., który wykluczył udział oskarżonego M. W. w popełnieniu zarzucanych mu czynów,

d) z przeprowadzonego badania osmologicznego śladów na pojeździe marki A. (...) wynika, że oskarżony nie miał jakiegokolwiek styczności z wyżej wymienionym pojazdem, który to dowód został pominięty przez Sąd I instancji w procesie wyrokowania,

3) dokumentu w postaci sprawozdania analizy kryminalnej (k. 13664-13648) i ustalenia na podstawie tego dokumentu, że oskarżony M. W. znajdował się w nocy z (...) r. w zasięgu stacji przekątnikowych w Z. w sytuacji, w której:

a) z literalnego brzmienia tego dokumentu wynika, że wobec braku połączeń z numeru wychodzącego 788-426-864 wynika, że ustalenie lokalizacji osoby posługującej się tym numerem telefonu nie jest możliwe,

b) z treści pisma operatora telefonii komórkowej wynika, że przypisywany M. W. numer telefonu został zarejestrowany w systemie przedpłatowym, w związku z czym operator nie dysponuje danymi abonenta;

B. stanowiący konsekwencję obrazy przepisów prawa procesowego wskazanych w pkt A.IV błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, że oskarżony M. W. popełnił zarzucane mu aktem oskarżenia czyny

i w oparciu o te zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dot. oskarżonego M. W. w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie o zmianę tego wyroku w części dotyczącej oskarżonego M. W. w całości i uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzucanych mu czynów.

Obrońca oskarżonego P. R. (1) apelacją zaskarżył ten wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego, zarzucając mu:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a w szczególności:

- art. 4, 5 § 2 i 7 k.p.k. poprzez nieprawidłową ocenę zebranego materiału dowodowego, dokonaną z lekceważeniem zasad prawidłowego rozumowania i wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego i w konsekwencji wybiórcze przyjęcie, że na podstawie zeznań dwóch świadków, co do których nie ma pewności, że są w pełni wiarygodne, z racji ich zmiany w toku procesu oraz zasłanianie się przez świadków niepamięcią są wystarczające dla przyjęcia, iż oskarżony działał w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw,

- art. 5 § 2 i art. 7 k.p.k. poprzez zupełnie dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie wyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy i w konsekwencji wybiórcze przyjęcie, że oskarżony popełnił zarzucane mu w akcie oskarżenia czyny oraz nie rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, w postaci choćby wyjaśnień samego oskarżonego, które korelowały z wyjaśnieniami oskarżonego G., a ponadto przyjęcie za całkowicie wiarygodne zeznań świadków (wcześniej oskarżonych), które były różne na każdym etapie postępowania, w zależności od tego w jakim charakterze osoby te występowały w sprawie;

2. błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść wyroku a polegający w szczególności na:

- błędnym przyjęciu, że oskarżony P. R. (1) był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej oraz popełnił zarzucane mu w akcie oskarżenia czyny w sytuacji, gdy oskarżony kategorycznie i konsekwentnie temu zaprzecza a brak jest jakichkolwiek dowodów w materiale dowodowym sprawy oprócz niekompletnych, lakonicznych i niewiarygodnych zeznań świadków P. i Ż.,

- niesłusznym ustaleniu, że A. G. (1), P. R. (1) i inni stanowili zorganizowaną grupę przestępczą w sytuacji, gdy wszyscy wymienieni temu zaprzeczają, brak jest na to oczywistych dowodów

i w oparciu o te zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego A. G. (1) apelacją zaskarżyła ten wyrok w całości, zarzucając mu istotne błędy w ustaleniach faktycznych, przyjęte za podstawę orzeczenia, polegające na uznaniu oskarżonego za winnego zarzucanych mu czynów, wynikające z dowolnej i wybiórczej oceny dowodów, w tym z pominięcia zeznań świadków i wyjaśnień współoskarżonych i w oparciu o ten zarzut wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów.

Obrońca oskarżonego A. B. apelacją zaskarżyła ten wyrok w całości, zarzucając mu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę tego orzeczenia, mający istotny wpływ na treść orzeczenia, polegający na wadliwym w świetle analizy całości zebranego w sprawie materiału dowodowego przyjęciu, że oskarżonemu A. B. można przypisać winę i sprawstwo w zakresie założenia i kierowania zorganizowaną grupą przestępczą, tj. występku z art. 258 § 3 k.k., co skutkowało przyjęciem sprawstwa i winy oskarżonego także co do czynów opisanych w punktach XCVIII, XCIX, CI, CIII, CV, CVI, CIX, CXI, CXII, CXIII, CXIV, CXV, CXVI, CXVII części wstępnej wyroku, w oparciu o wybiórcze pomówienia współoskarżonych B. R. (1) oraz P. R. (2), którzy wyjaśniali odmiennie na kolejnych etapach postępowania, chcąc skorzystać z dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary;

2. błąd w ustaleniach faktycznych mający istotny wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu, że w oparciu o zebrany materiał dowodowy można oskarżonemu przypisać sprawstwo i winę w zakresie czynu opisanego w pkt CXIX i CXX części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 263 § 2 k.k., podczas gdy w świetle przeprowadzonych dowodów nie można ustalić sprawstwa i winy oskarżonego, zwłaszcza, że ustalenia faktyczne Sądu zostały przeprowadzone wyłącznie w oparciu o pomówienia współoskarżonych Ł. O. (1) i B. R. (1), które winny być ocenione jako niewiarygodne;

3. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punktach XCVII, CII, CIV i CXVII części wstępnej wyroku obrazę prawa materialnego a mianowicie art. 65 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na uznaniu, że oskarżony uczynił sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, podczas gdy w realiach niniejszej sprawy, kiedy działalność grupy przestępczej miała się rozpocząć w pierwszej połowie (...) r. a oskarżony miał wypadek (był połamany), nie mógł w tym czasie dokonywać wskazanych przez siebie pozostałych przestępstw a następnie został on tymczasowo aresztowany, brak jest wobec tego długotrwałości, nawet przyjmując, że działalność ta miała zakończyć się w (...)r., nie miał on także świadomości, że auta pochodzą z przestępstwa;

4. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na jego treść, w postaci art. 4 i art. 7 k.p.k. poprzez jednostronną i nieuwzględniającą wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, subiektywną ocenę jako wiarygodnych wyjaśnień współoskarżonych B. R. (1), P. R. (2) oraz Ł. O. (1) i dokonanie w oparciu o nie ustaleń faktycznych, dotyczących założenia i kierowania przez oskarżonego zorganizowaną grupą przestępczą oraz popełnianiem występków opisanych powyżej, gdy wyjaśnienia tych współoskarżonych, zmieniane wielokrotnie w toku postępowania, nie są wiarygodne;

5. (z ostrożności procesowej) rażąco niewspółmierność kar częściowych oraz kary łącznej w wymiarze 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz środków karnych

i w oparciu o te zarzuty wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przez niego czynów opisanych w pkt 1 i 2 petitum apelacji, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku do ponownego rozpoznania, ewentualnie (z ostrożności) o złagodzenie wymierzonych oskarżonemu kar częściowych oraz kary łącznej i środków karnych.

Obrońca oskarżonego M. U. (2) apelacją zaskarżył ten wyrok w całości, zarzucając mu:

1) naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k., co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą, wskazaną w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. – polegające na wydaniu wyroku skazującego na karę pozbawienia wolności, co wykracza poza granice uzyskanego od państwa wykonania europejskiego nakazu aresztowania – B. z dnia (...) zezwolenia na ściganie M. U. (1),

2) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 279 § 1 k.k., wynikającą z uznania, że M. U. (1) dopuścił się występków określonych w tym przepisie, ujętych w pkt 93, 96, 97 aktu oskarżenia, gdy w rzeczywistości tych przestępstw nie popełnił,

3) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 258 § 1 k.p.k., wynikającą z uznania, że M. U. (1) dopuścił się w występkę określonego w tym przepisie, ujętego w pkt 99 aktu oskarżenia, gdy w rzeczywistości tego przestępstwa nie popełnił,

4) obrazę przepisów prawa procesowego, która zaważyła na treści wyroku, mianowicie art. 5 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. polegającą na tym, że nie dające się usunąć wątpliwości zostały rozstrzygnięte na niekorzyść oskarżonego, a Sąd uwzględnił jedynie okoliczności przemawiające na niekorzyść oskarżonego, oceniając zebrane w ten sposób dowody w sprawie nie w sposób swobodny a dowolny,

5) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, polegający na tym, że na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego można stwierdzić, że oskarżony uczestniczył w działaniu zorganizowanej grupy przestępczej oraz w zaborze samochodów opisanych w pkt 93, 96, 97 aktu oskarżenia,

6) rażąco niewspółmierność kary, wynikającą z wymierzenia oskarżonemu za popełnienie czynów określonych w art. 279 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych po 40 zł, z art. 258 § 1 k.k. kary 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzeczenia na tej podstawie kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności

i w oparciu o te zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę tego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzutu popełnienia przypisanych mu przestępstw opisanych w pkt 93, 96, 97, 99 aktu oskarżenia i wymierzenie M. U. (1) kary 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby.

Obrońca oskarżonego B. R. (1) apelacją zaskarżył ten wyrok w odniesieniu do tego oskarżonego – co do czynu z art. 258 § 1 k.k. w całości, co do pozostałych czynów w części dotyczącej kary, zarzucając mu:

1. naruszenie art. 258 § 1 k.k. poprzez błędne przyjęcie, iż zachowanie oskarżonego B. R. (1) wyczerpało przesłanki brania udziału w zorganizowanej grupie przestępczej,

2. rażąco naruszenie przepisów postępowania, mogące mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k., wynikające z faktu nienależytej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego a mianowicie wyjaśnień oskarżonego B. R. (1),

3. rażąco niewspółmierność (surowość) wymierzonych oskarżonemu kar jednostkowych oraz kary łącznej, wynikająca z niezastosowania przy jej wymierzaniu instytucji warunkowego zawieszenia wykonania w oparciu o przepis art. 60 § 3 k.k.

i w oparciu o te zarzuty wniosł:

- w odniesieniu do czynu z art. 258 § 1 k.k. o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego a z ostrożności procesowej o wymierzenie kary z zastosowaniem warunkowego jej zawieszenia,

- w odniesieniu do wszystkich pozostałych czynów tego oskarżonego o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej kary łącznej i zawieszenie wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności przy zastosowaniu art. 60 § 3 k.k., ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w tym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Obrońca oskarżonego J. S. (1) apelacją zaskarżył ten wyrok w punktach LXIV, LXV, LXVI części dyspozytywnej wyroku w całości oraz w punkcie LXVII części dyspozytywnej wyroku w zakresie czynów opisanych w punktach IV, V, XII, XIII, XVIII, XIX części wstępnej wyroku w całości, ponadto w punktach LXII, LXIII oraz w punkcie LXVII części dyspozytywnej wyroku w zakresie czynów opisanych w punktach VI, IX, X, VIII, XI, XIV, XVII, XX, XXI części wstępnej wyroku oraz pkt LXVIII części dyspozytywnej wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze, zarzucając mu:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. polegającą na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów i uwzględnieniu przy wyrokowaniu wyłącznie wyjaśnień oraz zeznań przemawiających na niekorzyść J. S. (1) i tym samym pominięciu dowodów dla niego korzystnych;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na dokonaniu szeregu ustaleń stojących w sprzeczności z zebraniem materiałem dowodowym skutkujących błędnym przyjęciem, iż oskarżony J. S. (1) dopuścił się czynów opisanych w pkt LXIV, LXV, LXVI oraz LXVII części dyspozytywnej wyroku, podczas gdy szczegółowa analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym przede wszystkim wyjaśnień oskarżonego J. S. (1), zeznań G. P. i W. S., wyjaśnień współoskarżonych A. G. (1) i R. P. oraz zasad doświadczenia życiowego prowadzi do wniosku przeciwnego

i w oparciu o te zarzuty wniosł:

1. o zmianę zaskarżonego wyroku w punktach LXIV, LXV, LXVI części dyspozytywnej wyroku oraz w punkcie LXVII części dyspozytywnej wyroku w zakresie czynów opisanych w punktach IV, V, XII, XIII, XVIII, XIX części wstępnej wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów,

2. o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt LXVII części dyspozytywnej wyroku w zakresie czynu opisanego w pkt VI, IX, X, VIII, XI, XIV, XVII, XX, XXI części wstępnej wyroku, przy przyjęciu, że stanowią one ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k. poprzez wymierzenie kary 2 lat pozbawienia wolności i w konsekwencji kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności,

3. (ewentualnie z ostrożności procesowej) o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez stosowne obniżenie kar jednostkowych za zarzucane oskarżonemu czyny i w konsekwencji kary łącznej w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego M. W. podnosząca występowanie tzw. bezwzględnej przyczyny odwoławczej okazała się uzasadniona.

Również uzasadnione okazały się apelacje obrońców oskarżonych A. G. (1) i P. R. (1) w zakresie kwestionowania przypisania tym oskarżonym udziału w zorganizowanej grupie przestępczej.

Zasadną okazała się również apelacja obrońcy oskarżonego A. B. w zakresie kwestionowania przypisania temu oskarżonemu przestępstwa z art. 263 § 1 k.k., przy czym wydanie przez Sąd Apelacyjny w tym zakresie orzeczenia uniewinniającego nastąpiło z innych przyczyn, niż podnoszonych w apelacji.

Celową okazała się apelacja obrońcy oskarżonego B. R. (1), gdyż doprowadziła ona do wydania przez Sąd Apelacyjny z urzędu orzeczenia umarzającego postępowanie z powodu przedawnienia o zarzucane (i przypisane) temu oskarżonemu przestępstwo skarbowe.

Wreszcie wniesione apelacje okazały się o tyle celowe, że umożliwiły Sądowi odwoławczemu uściślenie przyjętych przez Sąd I instancji kwalifikacji prawnych przypisanych oskarżonym przestępstw poprzez ich uzupełnienie o przepis art. 4 § 1 k.k. i wskazanie przepisów względniejszych, które w przypadku oskarżonych zostały w tej sprawie zastosowane.

W pozostałym zakresie, zwłaszcza dotyczącym kwestionowania dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych oraz kwestionowania dokonanej przez ten Sąd oceny zebranych dowodów, zwłaszcza pomawiających poszczególnych oskarżonych wyjaśnień (zeznań) P. R. (2) a także i wyjaśnień B. R. (1) apelacje te nie zasługują na uwzględnienie.

Praktycznie apelujący podnoszą wszystkie z możliwych zarzutów określonych w art. 438 k.p.k., w tym kwestionując ocenę zebranych dowodów, zarzucając tej ocenie tzw. „dowolność”, więc na wstępie należy zwrócić kilka uwag natury ogólnej w zakresie prawidłowego procedowania w każdej sprawie, także tej, gdy jedynymi dowodami obciążającymi są wyjaśnienia czy zeznania, stanowiące tzw. pomówienie i to niezależnie od tego, czy pomówienie to pochodzi od świadka posiadającego status świadka koronnego czy świadka incognito, czy wreszcie tzw. „małego świadka koronnego”, który to status w związku z działalnością przestępczą mającą miejsce w niniejszej sprawie posiadał wskazany wyżej P. R. (2), który swoimi wyjaśnieniami (i zeznaniami) obciążył poszczególnych oskarżonych i wobec którego Sąd Okręgowy w Z. wydał w sprawie o sygn. (...) r. wyrok skazujący, stosując wobec niego przepis art. 60 § 3 k.k. (k. 16123-16168).

Zarzut błędu „dowolności” jest tylko wtedy słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania, przy czym dla swej skuteczności wymaga on od apelującego wykazania, jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego a nie tylko ograniczenia się do własnej oceny tego materiału (por. wyrok SN z 20.02.1975 r., II K 355/74, OSNPG 1975, nr 9, poz. 84; wyrok SN z 22.01.1975 r., I Kr 197/74, OSNKW 1975, nr 5, poz. 58).

Sąd I instancji rozpoznając zarzuty stawiane w akcie oskarżenia powinien wszechstronnie w oparciu o konkretne dowody wyjaśnić sprawę poprzez ustalenie czy dany czyn przestępczy został popełniony przez oskarżonego a jeżeli tak to jaka powinna być jego kwalifikacja prawna, jakie były pobudki i motywy działania sprawcy, by w ten sposób przy ustaleniu sprawstwa oskarżonego dokonać odpowiedniego doboru kar i środków karnych, które pozostawałyby w pełnej zgodzie z zasadami wymiaru kary określonymi w art. 53 kk.

Jednakże, aby takie ustalenia zostały poczynione prawidłowo, niezbędne jest dokładne przeprowadzenie postępowania, zwłaszcza w zakresie dowodów, i oczywiście w zgodzie ze wszelkimi regułami zawartymi w kodeksie postępowania karnego. Przy takim ustalaniu, jeżeli w sprawie pojawiają się sprzeczne wersje tego samego zdarzenia i zgłasza się wnioski o przeprowadzenie dowodów na poparcie każdej z tych wersji, należy tak przeprowadzić

postępowanie dowodowe, by w sposób jednoznaczny rozstrzygnąć, która z prezentowanych wersji jest prawdziwa a którą należy odrzucić.

Dopiero poprawnie przeprowadzone postępowanie pozwoli sądowi orzekającemu na właściwe rozpoznanie stawianych w akcie oskarżenia zarzutów przeciwko konkretnemu oskarżonemu, by nie narazić się na zarzuty obrazy prawa procesowego, jak i błędów w ustaleniach faktycznych o charakterze dowolności i braku.

Motywy, jakimi kierował się sąd orzekający, powinny znaleźć pełne odzwierciedlenie w uzasadnieniu wyroku, z tym że powinno ono zostać sporządzone ze wszelkimi wymogami art. 424 k.p.k. W niniejszym przypadku jest to o tyle istotne, iż Sąd I instancji sporządził pisemne uzasadnienie w formie tradycyjnej, co tym bardziej umożliwiło w sposób należyty wywiązanie się z tego zadania. Tym samym uzasadnienie to ma stanowić dokument o charakterze sprawozdawczym i powinno polegać na przedstawieniu w sposób uporządkowany wyników narady z dokładnym wskazaniem – gdy chodzi o podstawę faktyczną wyroku – co sąd uznał za udowodnione, jak ocenił poszczególne dowody i dlaczego oparł się na jednych, odrzucając inne.

Uzasadnienie więc powinno wskazywać logiczny proces myślowy, który doprowadził sąd do wniosku o winie lub niewinności oskarżonego.

Niedopuszczalne jest globalne powoływanie się przez sąd na przeprowadzone na rozprawie dowody, lecz konieczne jest ustalenie zależności każdego z nich, w całości lub konkretnym fragmencie, od poszczególnych okoliczności faktycznych, które w sprawie wymagają udowodnienia i uzasadnienia. W razie zaistnienia sprzeczności między dowodami sąd powinien wyjaśnić w uzasadnieniu, na których z nich się oparł oraz dlaczego odrzucił inne.

Dodać też należy, że kodeks postępowania karnego, ani żadna ustawa nie przewidują żadnych dodatkowych reguł dotyczących oceny zeznań świadka, którego depozycje stanowią tzw. pomówienie. Zeznania te więc podlegają ocenie zgodnie z zasadami wyrażonymi w art. 7 k.p.k. tak jak każdy inny dowód ujawniony w toku rozprawy. Nie jest przy tym prawdziwe stwierdzenie, że taki świadek, pomawiając fałszywie inne osoby o popełnianie przestępstw niczym nie ryzykuje, zwłaszcza swoją bezkarnością, gdy zwłaszcza przy okazji sam się obciąża popełnieniem takiego przestępstwa popełnionego wspólnie z osobą pomówioną, gdyż w przypadku zeznania nieprawdy bądź zatajenia prawdy co do istotnych okoliczności sprawy świadek taki nie mógłby skorzystać z dobrodziejstw, jakie choćby wynikają z treści art. 60 § 3 k.k.

Dowodem w postępowaniu karnym może być wszystko, co umożliwi wyrobienie sobie przekonania sądu o winie lub niewinności oskarżonego, jeśli zostanie przeprowadzone w trybie przewidzianym przez prawo procesowe. Dowodem takim może być zatem także pomówienie. Co do zasady dowód taki powinien być badany szczególnie wnikliwie, z jednoczesnym rozważeniem, czy istnieją dowody potwierdzające choćby pośrednio wyjaśnienia pomawiającego, a nadto - czy wyjaśnienia te są logiczne i nie wykazują chwiejności albo czy nie są wręcz nieprawdopodobne (wyrok SN z 6 lutego 1970 r., IV KR 249/69, OSNKW 4-5/1970, poz. 46). Jednakże pomówienie, czyli obciążanie w złożonych wyjaśnieniach innej osoby odpowiedzialnością za przestępstwo jest w ujęciu prawa karnego procesowego dowodem podlegającym swobodnej ocenie na równi z innymi dowodami (por. wyrok SN z dnia 12 stycznia 2006 r., II KK 29/05, OSNKW 2006/4/41).

Sam fakt oparcia orzeczenia skazującego na zeznaniach tylko jednego świadka, nawet w sytuacji nieprzyznania się oskarżonego do winy, samo przez się nie może stanowić podstawy do zarzutu dokonania błędnych czy dowolnych ustaleń faktycznych w sprawie. Nie istnieje żadna reguła dowodowa, która uzasadniałaby pogląd, że zeznania jedynego świadka są niewystarczającą podstawą skazania i to bez względu na to jaką świadek zajmuje funkcję, pozycję w życiu społecznym bądź czy korzysta z jakichś szczególnych uprawnień procesowych (jak świadek koronny, tzw. „mały świadek koronny” czy świadek incognito). Orzecznictwo przyjmuje jednak, że tego rodzaju "jedyny" dowód nie może stać w sprzeczności z innymi dowodami, które nie mają wprawdzie decydującego znaczenia dla kwestii odpowiedzialności karnej, stanowią jednak podstawę do dokonania lub weryfikacji ustaleń faktycznych odnoszących

się do określonych fragmentów zdarzenia (patrz wyrok SN z dnia 11 stycznia 1996 r., II KRN 178/95, Mon. Prawn. 1996/10/376).

Rzecz jednak w tym, że ocena poszczególnych dowodów dokonywana jest w konkretnej sprawie, w której występują przeróżne, trudne do uogólnienia okoliczności a tym samym nie można do każdego przypadku sprawy dopasowywać bardziej ogólnych zasad oceny dowodów wyrażanych w orzecznictwie sądowym lub w doktrynie. Zasady te zresztą również były artykułowane na tle konkretnych stanów faktycznych ustalonych w indywidualnych sprawach.

W związku z powyższym należy pamiętać, że w ocenie dowodów organy procesowe kierują się swoim przekonaniem ukształtowanym wskazaniami wiedzy, doświadczenia życiowego i zasad prawidłowego rozumowania. P. system procesowy nie zna reguł dowodowych dotyczących legalnej oceny dowodów. Zasada swobodnej oceny dowodów oznacza wolność wewnętrznego przekonania organu procesowego w kwestii oceny dowodów i wyciągania z nich racjonalnych wniosków, a tym samym wolność od schematycznych skrępowań w tym zakresie (por. Jan Grajewski – red., Lech K. Paprzycki, Sławomir Steinborn: „Komentarz aktualizowany do art. 1-424 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego (Dz. U. 97.89.555)”, LEX/el., 2011, teza 1 do art. 7). Oczywiście jest przy tym, że zasada swobodnej oceny dowodów, leżąca u podstaw prawidłowego wyrokowania a wyrażona w art. 7 k.p.k., nie może prowadzić do dowolności ocen i takiego wyboru dowodów, którego prawidłowości nie dałoby się skontrolować w trybie odwoławczym. Ustalenia faktyczne wyroku tylko wtedy nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem którego powinno być uzasadnienie orzeczenia (por. wyrok SN z dnia 5 września 1974 r., II KR 114/74, OSNKW 1975/2/28).

Mając na uwadze realia niniejszej sprawy należy stwierdzić, iż co do zasady analiza zebranych dowodów w trakcie rozprawy, jak i uzasadnienie zaskarżonego wyroku pozwalają w sposób jednoznaczny przyjąć, iż Sąd I instancji dołożył wszelkich starań, by postąpić zgodnie z przytoczonymi wyżej wymogami, tj. by wyjaśnić zarzuty stawiane poszczególnym oskarżonym, zaś ocenę zebranych dowodów zawarł w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, spełniającego wszelkie wymogi art. 424 k.p.k.

Co do ustalenia sprawstwa i winy oskarżonych (bądź braku możliwości przypisania sprawstwa a tym samym i winy) w popełnieniu przypisanych im różnych przestępstw co do zasady nie można mieć żadnych zastrzeżeń, za wyjątkiem ustaleń dotyczących sprawstwa i winy oskarżonych P. R. (1) i A. G. (1) w popełnieniu przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. przypisanego im w punktach XIV i XXI, sprawstwa i winy oskarżonego A. B. w popełnieniu przestępstwa z art. 263 § 1 k.k. przypisanego w pkt XLV.

Sąd Okręgowy bardzo dokładnie przeprowadził na rozprawie postępowanie dowodowe, przesłuchując wszystkich świadków, którzy mogli w tej sprawie wnieść okoliczności niezbędne dla prawidłowego ustalenia stanu faktycznego. Ten materiał dowodowy, szczegółowo omówiony w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku dawał pełną podstawę do dokonania prawidłowych ustaleń faktycznych odnośnie przebiegu poszczególnych zdarzeń, sprawstwa i zamiarów poszczególnych oskarżonych w zakresie popełnienia poszczególnych przestępstw będących przedmiotem osądu w niniejszym postępowaniu. Jedynie co do oskarżonego M. W. Sąd I instancji nie ustrzegł się uchybień, które skutkowały przyjęciem bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k., która doprowadziła do uchylenia zaskarżonego wyroku w części dotyczącej tego oskarżonego i przekazania w tej części sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Mając więc na uwadze powyższe okoliczności należy przejść do omówienia poszczególnych apelacji, uwzględniając zakres niniejszego uzasadnienia zakreślony złożonymi w tej sprawie wnioskami a także koniecznością sporządzenia uzasadnienia z urzędu w części uchylającej zaskarżony wyrok i umarzającej postępowanie, co dotyczy oskarżonego B. R. (1) w zakresie czynu przypisanego w pkt LXXVIII.

I. Apelacja obrońcy oskarżonego M. W. – bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k.

Należy na wstępie podnieść, iż akt oskarżenia w niniejszej sprawie wpłynął do Sądu Okręgowego w Z. w dniu (...) r. (k. 15059 akt (...)) i początkowo sprawa ta była prowadzona pod sygn. akt (...). Postanowieniami Sądu Okręgowego z dnia (...) r. (k. 3 i 4 akt (...)) wyłączono sprawy oskarżonych M. W., W. R. (2), B. R. (1), A. B., M. U. (1), J. S. (5), Ł. O. (1), P. R. (1), A. G. (1), A. K. (2), J. M. (1), T. H., R. P. oraz T. E. do odrębnego rozpoznania, z tym że wobec tego ostatniego postępowanie zakończyło się prawomocnym wyrokiem w sprawie o sygn. akt (...) (k. 1049 akt (...)).

Analizując sam przebieg niniejszego postępowania, mając na uwadze sytuację faktyczną i prawną oskarżonego M. W. należy stwierdzić, co następuje:

Oskarżony M. W. wskazał miejsce swojego zamieszkania (jak i adres dla doręczeń) w Polsce, tj. ul. (...) (...) (...) L. i w toku postępowania sądowego na ten adres była wysyłana do oskarżonego wszelka korespondencja, w tym wezwania i zawiadomienia o terminach rozprawy.

Na rozprawie w dniu (...) r. oskarżony W. był obecny (k. 541-548), na rozprawie w dniu (...) oskarżony W. wnosił o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu (k. 680-682), ale na kolejnym terminie rozprawy w dniu (...) odmówiono mu wyznaczenia obrońcy (k. 784-804).

Na rozprawie w dniu (...) r. oskarżony M. W. złożył wyjaśnienia (k. 938-944), zaś kolejne terminy rozprawy miały miejsce w dniach (...) r. (k. 962-966), (...) (k. 1389-1391). O terminach tych rozpraw, jak wspomniano wyżej, M. W. był zawiadamiany na podany przez niego adres będący jego miejscem zamieszkania w kraju, co wynika z przykładowych potwierdzeń odbioru (bądź awizowania) takiej korespondencji (k. 1025, 1084, 1170, 1235, 1364).

Następne terminy rozprawy miały miejsce w dniach (...) r. na terminie publikacyjnym wydano wyrok (k. 2582-2584).

W tych terminach rozprawy oskarżony M. W. nie był obecny a nadto w dalszym ciągu zawiadomienia o terminie rozprawy były wysyłane na wskazany wyżej adres, przy czym oskarżony ani razu nie podjął takiego zawiadomienia i było ono awizowane (k. 1426, 1508, 1587, 1853, 2148, 2195, 2265, 2349, 2513).

Oskarżony M. W. w toku całego postępowania przed Sądem I instancji nie korzystał z pomocy obrońcy.

Sąd I instancji już w toku rozprawy dysponował danymi o karalności oskarżonego M. W. według stanu na (...) r., z których wynikało m.in., iż oskarżony ten został skazany przez sąd niemiecki wyrokiem z dnia (...) Js (...) na karę 3 lat pozbawienia wolności (k. 2459-2461). Natomiast po wydaniu przez Sąd Okręgowy wyroku okazało się, iż oskarżony M. W. od dnia (...) r., kiedy to został zatrzymany na terenie R. N. i następnie tymczasowo aresztowany, odbywał karę pozbawienia wolności nieprzerwanie do dnia (...) r., co wynika z przedłożonego przez wyznaczonego przez oskarżonego w dniu (...) r. (k. 2931) obrońcę zaświadczenia Zakładu Karnego w C.-D. o zwolnieniu z zakładu karnego (k. 2932, 2934).

Jak już wspomniano wyżej, akt oskarżenia w niniejszej sprawie wpłynął do Sądu Okręgowego w Z. w dniu (...) r. a więc pod rządami kodeksu postępowania karnego w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 r. Wówczas m.in. kodeks postępowania karnego w przepisie art. 80 wymagał posiadania przez oskarżonego obligatoryjnego obrońcy przed sądem okręgowym jako sądem pierwszej instancji jeżeli zarzucono mu zbrodnię lub jest pozbawiony wolności. W takim zaś przypadku udział obrońcy w rozprawie głównej był obowiązkowy.

Z dniem (...) r. nastąpiła istotna zmiana przepisów kodeksu postępowania karnego w wyniku nowelizacji wprowadzonej ustawą z dnia (...) r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2013.1247 ze zm. – art. 56). Zgodnie z art. 1 pkt 22 ustawy przepis art. 80 k.p.k. uległ zmianie, gdyż od wskazanego dnia oskarżony musi mieć obrońcę w postępowaniu przed sądem okręgowym jeżeli zarzucono mu zbrodnię i to w takim przypadku udział tego obrońcy w rozprawie głównej jest obowiązkowy. Jednak ta ustawa

zmieniająca w art. 34 (przepis przejściowy) stanowi, iż w sprawach wszczętych przed dniem wejścia jej w życie, do zakończenia postępowania w danej instancji, przepis art. 80 k.p.k. stosuje się w brzmieniu dotychczasowym. Zapis ten więc jasno wskazuje, iż jeżeli akt oskarżenia w sprawie wpłynął przed (...) r. to do zakończenia postępowania przed sądem okręgowym, jako sądem pierwszej instancji oskarżony musiał mieć obrońcę, jeżeli był na etapie tego postępowania pozbawiony wolności a w takim przypadku udział takiego obrońcy w rozprawie był obligatoryjny.

Wprawdzie z dniem (...) r. nastąpiła kolejna „duża” nowelizacja kodeksu postępowania karnego ustawą z dnia 1 kwietnia 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2016.437 – art. 28), ale przepis art. 80 k.p.k. nie był już przedmiotem tej nowelizacji, natomiast żaden przepis przejściowy tej ustawy (bądź jakiegokolwiek innej ustawy) nie zaingerował (nie zmienił ani nie uchylił) w treść art. 34 cyt. wyżej ustawy zmieniającej z dnia 27 września 2013 r.

Notabene ta sama okoliczność dotyczy treści art. 139 § 1 k.p.k. Przepis ten bowiem w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 r. zakładał, że jeżeli strona, nie podając nowego adresu zmienia miejsce zamieszkania lub nie przebywa pod wskazanym przez siebie adresem, to pismo wysłane pod tym adresem uważało się za doręczone, przy czym wówczas zgodnie przyjmowano, iż nie dotyczyło to jednak osoby, której nieprzebywanie we wskazanym przez nią miejscu pobytu nastąpiło w związku z pozbawieniem jej wolności w innej sprawie. Jak bowiem wywodzono, z samej istoty pozbawienia wolności wynika, że jest ono niezależne od woli osoby pozbawionej wolności zarówno co do czasu trwania, jak i miejsca pobytu, a ponadto, że niejednokrotnie może ono ograniczać swobodę w podaniu do wiadomości wspomnianego organu miejsca pobytu w czasie pozbawienia wolności (patrz: Paprzycki Lech Krzysztof (red.), „Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz do art. 1-424”, wyd. III, LEX 2013, teza 5 do art. 139 i przytoczone tam orzecznictwo).

Wprawdzie z dniem 1 lipca 2015 r. przepis art. 139 § 1 k.p.k. uległ nowelizacji (art. 1 pkt 42 ustawy zmieniającej z dnia 27 września 2013 r.) i wymagał już od strony podania zmienionego miejsca pobytu także z powodu pozbawienia wolności w innej sprawie, ale przejściowy przepis art. 38 ust. 1 tej ustawy jasno stanowił, iż w sprawach wszczętych przed dniem wejścia w życie tej ustawy, w postępowaniu przygotowawczym do czasu wniesienia aktu oskarżenia a postępowaniu sądowym do zakończenia postępowania w danej instancji przepis art. 139 § 1 k.p.k. znajdował zastosowanie w brzmieniu dotychczasowym. Również i ten przepis nie został poddany żadnej dodatkowej nowelizacji ustawą zmieniającą z dnia 11 marca 2016 r. ani też przepisy przejściowe tej ustawy bądź żaden inny przepis ustawowy nie zmieniły wskazanego wyżej art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 27 września 2013 r.

Rację ma więc apelujący, odwołując się do tych uregulowań, iż oskarżony M. W. nie miał obowiązku prawnego zawiadomienia Sądu I instancji o osadzeniu go na terenie N. i o odbywaniu tam w zakładzie karnym orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności. Tym samym ta okoliczność (niezawiadomienie przez oskarżonego o pozbawieniu wolności na terenie N.) nie może rzutować w żaden sposób na ocenę występowania w tej sprawie przesłanki określonej w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k., stanowiącej bezwzględną przyczynę odwoławczą. Trzeba przy tym przyznać rację apelującemu, iż, cyt.: „sam fakt kolejnej nowelizacji przepisów k.p.k. dokonany ustawą z dnia 11 marca 2016 r. nie miał jakiegokolwiek wpływu na obowiązywanie wyżej wymienionej (w art. 34 ustawy z dnia 27 września 2013 r. – przyp. SA) reguły intertemporalnej dotyczącej zakresu przedmiotowego zastosowania art. 80 ustawy k.p.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 27 września 2013 r.”. Odwołując się bowiem do przekonująco przedstawionego stanowiska Sądu Najwyższego zawartego w uzasadnieniu uchwały 7 sędziów z dnia 29 listopada 2016 r., I KZP 10/16, OSNKW 2016/12/79 apelujący zasadnie wywiódł, iż, cyt.: „reguły intertemporalne usankcjonowane nowelizacją z 27 września 2013 r. pozostawały w mocy mimo dalszej nowelizacji dokonanej ustawą z 11 marca 2016 r. pod warunkiem, że przepisy, których dotyczyła wcześniejsza nowelizacja a które – wcześniejszą nowelizacją – były objęte określonymi regułami przejściowymi nie były przedmiotem nowelizacji dokonanej nową ustawą” (str. 5 apelacji).

Jak zaś wyżej wskazano, przepis art. 80 k.p.k. nie tylko nie był ponownie nowelizowany ustawą z dnia (...) r., to również przepis przejściowy art. 34 ustawy z 27 września 2013 r. nie został w żaden sposób znówelizowany (ani uchylony). Tym samym rację ma skarżący, iż w realiach niniejszego postępowania oskarżony M. W., z racji pozbawienia go wolności w innej sprawie (nie jest przy tym istotne, czy to pozbawienie wolności miało miejsce w Polsce czy za granicą – tu: w innym państwie Unii Europejskiej, bowiem art. 80 k.p.k. w brzmieniu do 30.06.2015 r. tej sytuacji nie rozróżniał)

w toku prowadzonego przez Sąd I instancji postępowania musiał mieć obrońcę a udział tego obrońcy w rozprawie głównej był obligatoryjny. Skoro zaś oskarżony w wypadku określonym w art. 80 k.p.k. nie miał obrońcy, jak i obrońca ten nie brał udziału w rozprawie przed Sądem Okręgowym, który to udział był obowiązkowy, to w sprawie tej wystąpiła bezwzględna przyczyna odwoławcza określona w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k.

Mając zaś powyższe na uwadze oraz jasną treść art. 439 § 1 k.p.k., Sąd odwoławczy był zobligowany, i to niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia, do uchylenia zaskarżonego wyroku w części skazującej oskarżonego M. W., co dotyczy punktów XXVII, XXVIII, XXIX, XXX oraz CIII – tu w części orzeczenia o kosztach sądowych dotyczących tego oskarżonego – i w tym zakresie do przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu w Z. do ponownego rozpoznania, o czym też Sąd Apelacyjny orzekł w pkt 1 wyroku.

Sąd Okręgowy będzie więc przy ponownym rozpoznaniu sprawy zobligowany do przeprowadzenia postępowania w zakresie dotyczącym w niniejszym postępowaniu oskarżonego M. W..

Mając zaś na uwadze przyczyny, które doprowadziły do uchylenia w przedmiotowym zakresie zaskarżonego wyroku Sąd odwoławczy nie znajduje podstaw, by ustosunkowywać się do pozostałych zarzutów apelacyjnych, gdyż byłoby to przedwczesne (art. 436 k.p.k.).

Dodać tylko trzeba, iż konsekwencją w/w orzeczenia w stosunku do M. W. było wyeliminowanie jego danych personalnych zawartych w opisach czynów przypisanych oskarżonemu A. B. w pkt XLIV (dot. czynu z pkt CIV części wstępnej), w pkt XLI (dot. czynu z pkt CIII części wstępnej) i w pkt XLI (dot. czynu z pkt CXVI części wstępnej), przy czym w przypadku czynu z pkt CIII (części wstępnej) należało zastąpić te dane personalne określeniem „inna osoba”. Ta same okoliczności dotyczą czynów przypisanych oskarżonemu B. R. (1) (dot. czynów przypisanych w pkt LXXII – czyn z pkt LIII części wstępnej, w pkt LXXII – czyn z pkt LXXVIII części wstępnej, w pkt LXXIV – czyn z pkt LIX części wstępnej). O powyższym Sąd Apelacyjny orzekł w pkt 3 lit. j oraz k wyroku.

II. *Apelacja obrońcy oskarżonego B. R. (1) – dot. wydania przez Sąd Apelacyjny z urzędu orzeczenia uchylającego i umarzającego postępowanie o przestępstwo skarbowe przypisane w pkt LXXVIII.*

Sąd Apelacyjny z urzędu podnosi, iż przypisane oskarżonemu B. R. (1) w pkt LXXVIII przestępstwo skarbowe z art. 65 § 1 k.k.s. zostało popełnione w okresie od (...) r. Przepięstwo to w chwili jego popełnienia było zagrożone karą grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 3, albo obu tym karom łącznie. Tymczasem z dniem 1 maja 2021 r. przepis ten uległ nowelizacji (ustawą z dnia 30 marca 2021 r. o zmianie ustawy o podatku akcyzowym oraz niektórych innych ustaw – Dz.U.2021.694 – art. 5 pkt 9a i art. 39), bowiem m.in. występki ten podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności, albo obu tym karom łącznie, co oznacza, iż przestępstwo to jest zagrożone m.in. karą pozbawienia wolności do lat 5 (art. 27 § 1 k.k.s.). To zaś oznacza, iż względniejsza dla oskarżonego jest ustawa obowiązująca w chwili popełnienia tego występku skarbowego a tym samym zastosowanie winien znaleźć przepis art. 2 § 2 k.k.s., co znalazło wyraz w treści orzeczenia Sądu Apelacyjnego w pkt 2 wyroku. Ta okoliczność zaś ma istotne znaczenie przy obliczeniu terminu przedawnienia karalności tego czynu.

Zgodnie z art. 44 § 1 pkt 1 k.k.s. karalność tego przestępstwa skarbowego (zagrożonego karą grzywny lub karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 3 lat) ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło 5 lat. W realiach niniejszej sprawy skoro wobec oskarżonego w tym czasie wszczęto postępowanie o ten czyn, to karalność ta ustaje z upływem dodatkowych 5 lat a więc łącznie po upływie 10 lat (art. 44 § 5 k.k.s.). Dodać należy, iż terminu tego nie wydłuża fakt popełnienia przez oskarżonego przestępstwa polegającego na narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej – akcyzy (art. 44 § 3 k.k.s.), skoro ustawa z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym zarówno w wersji pierwotnej, jak i obecnie obowiązującej (Dz.U.2023.1542 t.j.) przewiduje płatność tego podatku do 25. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy a więc od dnia nabycia wyrobów akcyzowych. Tym samym bieg przedawnienia rozpoczyna się z końcem roku, w którym upłynął termin płatności tej należności (art. 44 § 3 zd. 1 k.k.s.) a więc z końcem (...).

To zaś oznacza, w świetle wskazanych wyżej przepisów, iż z dniem 1 stycznia 2020 r. nastąpiło już przedawnienie karalności tego występku a tym samym, na etapie postępowania apelacyjnego, na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. zaszła konieczność uchylenia w tym zakresie zaskarżonego orzeczenia i umorzenia postępowania o ten czyn zarzucony w pkt CXXX aktu oskarżenia, z uzupełnieniem podstawy prawnej tego czynu o przepis art. 2 § 2 k.k.s., o czym już wyżej wspomniano.

Orzeczenie w tym przedmiocie zostało zawarte przez Sąd Apelacyjny w wyroku w pkt 2.

III. *Apelacja obrońcy oskarżonego A. B. – dotyczy przestępstwa z art. 263 § 1 k.k. przypisanego oskarżonemu w pkt XLV.*

Obrońca oskarżonego w apelacji zarzuciła w tym zakresie błąd w ustaleniach faktycznych, odwołując się do błędnej oceny zebranych w sprawie dowodów: tu dokładniej mówiąc wyjaśnień samego oskarżonego B. i wyjaśnień Ł. O. (1). Apelująca jednak nie zwróciła uwagi na to, iż Sąd I instancji skazał A. B. za czyn, który nie stanowi przestępstwa.

Jak to wynika z opisu przypisanego oskarżonemu przestępstwa z art. 263 § 1 k.k. A. B. został uznany za winnego tego, że we wskazanym okresie „sprzedał Ł. O. (1) nie mniej, niż 25 naboji śrutowych do strzelby myśliwskiej za kwotę nie mniejszą niż 125 zł”. Tymczasem należy wyraźnie podnieść, iż sprzedaż takich naboji sama w sobie nie jest przez prawo zakazana. Sprzedaż taka staje się dopiero przestępstwem, gdy następuje „bez wymaganego zezwolenia”, co jasno wynika z treści art. 263 § 1 k.k.

Powyższe zaś skłania Sąd odwoławczy do podjęcia działania z urzędu na podstawie art. 433§1 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k., gdyż w tym zakresie zaskarżony wyrok dotknięty jest rażącą niesprawiedliwością w zakresie przypisania oskarżonemu A. B. winy w popełnieniu zarzuconego mu przestępstwa z art. 263 § 1 k.k., czym Sąd I instancji dopuścił się obrazy przepisów art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., która to obraza miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Abstrahując bowiem od poprawności w tym względzie ustaleń faktycznych, przytoczonych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, Sąd I instancji dopuścił się rażącego uchybienia przy konstruowaniu orzeczenia o winie oskarżonego B. w popełnieniu tego czynu.

Zgodnie z art. 413§2 pkt 1 k.p.k. wyrok skazujący powinien zawierać dokładne określenie przypisanego oskarżonemu czynu oraz jego kwalifikację prawną.

Opis czynu przypisanego to dokładny opis wszystkich elementów czynu mających znaczenie dla prawidłowej jego kwalifikacji, niepomijający żadnego aspektu zachowania należącego do ustawowych znamion danego typu przestępstwa (por. wyrok SN z 16 lutego 1995 r., III KRN 206/94, OSNKW 1995, nr 5-6, poz. 38; postanowienie SN z dnia 28.02.2008 r., III KK 278/07, Biul. PK 2008, nr7, poz.23).

Jak już wskazano wyżej, sama sprzedaż naboji do broni palnej (handel nimi) nie jest zabroniona. Penalizacji bowiem podlega handel amunicją do broni palnej, ale wtedy, gdy jest prowadzony bez wymaganego zezwolenia. Co także istotne, Sąd I instancji w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku nawet nie zawarł ustalenia czy A. B. posiadał zezwolenie na handel takiej amunicji (str. 38 uzasadnienia). Sąd ten natomiast jedynie przy ocenie prawnej tego czynu wskazuje, iż, cyt.: „przypisał oskarżonemu A. B. także przestępstwo z art. 263 § 1 k.k.”, zauważając, iż, cyt.: „popełnia je każdy, kto bez wymaganego zezwolenia wyrabia broń palną albo amunicję lub nią handluje” (str. 166 uzasadnienia). Powyższy fragment uzasadnienia wyroku zdaje się prowadzić do wniosku, iż Sąd Okręgowy dostrzega fakty, iż oskarżony B. nie posiadał wymaganego zezwolenia na handel amunicją do broni palnej a więc nie miał prawa dokonać sprzedaży 25 nabojów śrutowych do strzelby myśliwskiej. Problem jednak w tym, że uzasadnienie wyroku nie może zastąpić samego wyroku, bowiem jest to dokument o charakterze sprawozdawczym, który jedynie ma za zadanie wyjaśnienie wszystkich rozstrzygnięć zawartych w wyroku. Skoro zaś w zaskarżonym wyroku skazano oskarżonego A. B. za przestępstwo z art. 263 § 1 k.k., pomijając w opisie tego czynu znamię handlowania amunicją „bez wymaganego zezwolenia”, to Sąd Okręgowy dopuścił się naruszenia prawa procesowego – art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., które niewątpliwie miało rażący charakter i istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, uznającego oskarżonego

za winnego popełnienia występku z art. 263 § 1 k.k. (por: wyrok SN z dnia 15 lutego 2005 r., III KK 310/04, LEX nr 146278; postanowienie SN z dnia 20 lipca 2005 r., I KZP 20/05, OSNKW 2005/9/76; wyrok SN z dnia 26 stycznia 2012 r., IV KK 326/11, LEX nr 1119563; wyrok SN z dnia 22 marca 2012 r., IV KK 375/11, OSNKW 2012/7/78).

Z uwagi na to, że apelacja została wniesiona wyłącznie na korzyść oskarżonego A. B. a przepis art. 434 § 1 k.p.k. nie pozwala Sądowi odwoławczemu na uzupełnienie opisu czynu o brakujące znamię, bowiem byłaby to niewątpliwie zmiana na niekorzyść oskarżonego, jak również w grę nie wchodzi uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, bowiem również przepis art. 443 k.p.k. nie pozwala takiemu Sądowi wydać orzeczenia dla oskarżonego surowszego, niż uchylone, to Sąd Apelacyjny z urzędu na podstawie art. 440 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 437 k.p.k. zmienił zaskarżony wyrok w tym zakresie i uniewinnił oskarżonego A. B. od popełnienia zarzuconego mu przestępstwa z art. 263 § 1 k.k., opisanego w pkt CXIX części wstępnej wyroku a przypisanego w pkt XLV. Konsekwencją takiego rozstrzygnięcia było również uchylenie orzeczenia o karze łącznej zawartego w punkcie XLVII zaskarżonego wyroku. Powyższe rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego znalazło wyraz w pkt 3 lit. d wyroku. Natomiast w zakresie wymierzenia „nowej” kary łącznej Sąd Apelacyjny wypowie się przy ustosunkowaniu się do pozostałych zarzutów tej apelacji.

IV. *Apelacje obrońców oskarżonych P. R. (1) i A. G. (1) – dotyczy przestępstwa z art. 258 § 1 k.k.*

Sąd I instancji zaskarżonym wyrokiem w punktach XIV i XXI uznał oskarżonych P. R. (1) i A. G. (1) za winnych tego, że w okresie od co najmniej (...) r. w N., S. i innych miejscowościach województwa (...) oraz kraju do (...) r. brali udział w zorganizowanej grupie przestępczej założonej i kierowanej przez J. S. (1), mającej na celu popełnianie przestępstw kradzieży z włamaniami pojazdów w ten sposób, że po dokonanych kradzieżach w ramach ustalonego podziału ról brali udział w przetransportowywaniu pojazdów do miejsc ich przechowywania oraz demontażu, tj. popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 k.k.

Przed wykazaniem niezasadności takiego orzeczenia skazującego w stosunku do tych dwóch oskarżonych należy zawrzeć kilka uwag dotyczących udziału w zorganizowanej grupie przestępczej w rozumieniu art. 258 § 1 k.k.

Trzeba podkreślić wyraźnie, że nie każda grupa ludzi ze sobą w jakiś sposób powiązanych, choćby z uwagi na więzi towarzyskie czy rodzinne, a nawet nie każdy zespół współsprawców popełniających przestępstwo, choćby mieli precyzyjnie podzielone role, skoordynowane działania itd., są "zorganizowaną grupą" z art. 258 § 1 k.k., ale te tylko co najmniej trzyosobowe zespoły ludzkie, w których istnieje jakaś struktura wewnętrzna o pewnym stopniu trwałości oraz widoczne przywództwo (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 5 grudnia 2007 r., II AKa 181/07, KZS 2008/3/34). Nie trzeba przecież nikogo przekonywać, że skazanie za udział w zorganizowanej grupie przestępczej wymaga ustalenia, że taka grupa w ogóle istniała, co jest warunkiem koniecznym do przypisania oskarżonemu popełnienia przestępstwa z art. 258§1 k.k.

Samo współdziałanie oskarżonego z osobami, których działania się skoordynowane i którzy przynależą do zorganizowanej grupy przestępczej nie jest jeszcze wystarczające do przyjęcia, że oskarżony ten miał świadomość, że uczestniczy w takiej grupie przestępczej, jak nie jest także wystarczające do logicznego wnioskowania, iż oskarżony ten akceptował również cele tej grupy i co najmniej godził się na udział w niej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 3 grudnia 2014 r., II AKa 192/14, LEX nr 1602929).

Jakkolwiek dla odpowiedzialności z art. 258 § 1 k.k., nie jest konieczna wiedza sprawcy o szczegółach organizacji grupy, zaś znamiona przynależności do zorganizowanej grupy przestępczej wypełnia samo przystąpienie do niej i pozostawanie w jej strukturach z gotowością do popełniania przestępstw (lub przestępstwa), dla których ta grupa została stworzona, to przecież należy pamiętać, że przestępstwo to, jak wyżej wskazano, może być popełnione tylko umyślnie i przy świadomości sprawcy, że do takiej grupy należy, chociażby ta przynależność była krótkotrwała. Nie ulega też wątpliwości, że nawet współdziałanie kilku osób w popełnieniu przestępstwa nie decyduje samo w sobie o istnieniu przesłanek uzasadniających przypisanie im udziału w grupie przestępczej. Niezbędne jest wykazanie, że w realiach procesowych konkretnej sprawy i przy uwzględnieniu wszystkich dowodów, rzeczywiście występują wystarczające przesłanki pozwalające na przypisanie sprawcy tego rodzaju przestępstwa. Istnienia grupy przestępczej

w ujęciu ww. przepisu nie można domniemywać ani jedynie się domyślać. Należy więc wykazać w sposób nie budzący wątpliwości, że dana osoba miała świadomość istnienia zorganizowanej grupy przestępczej oraz zamiar działania w jej ramach (por. wyrok SN z dnia 28 marca 2014 r., III KK 443/13, LEX nr 1458680; wyroki Sądów Apelacyjnych: w K. z dnia 26 kwietnia 2012 r., II AKa 72/12, KZS 2012, Nr 7-8, poz. 84 i w B. z dnia 27 lutego 2013 r., II AKa 263/12, Lex nr 1293575).

Jednorazowe działanie, nawet w zмовie z innymi, choćby uczestnikami zorganizowanej grupy przestępczej, dające podstawę do stwierdzenia współsprawstwa, działania w grupie przestępczej, doraźnej czy trwalszej, nie jest tożsame z działaniem w grupie zorganizowanej, czy choćby ze świadomością istnienia takiej grupy, organizmu o pewnej stabilności, strukturze, przestępczym programie czy przeznaczeniu. Skoro występki z art. 258 § 1 k.k. można popełnić tylko umyślnie, to świadomość istnienia takiej grupy jest niezbędnym warunkiem przypisania udziału w grupie. Nie można należeć do grupy przestępczej, nie wiedząc, że taka grupa istnieje. Nie wystarcza, że istnienia grupy i współdziałania z nią sprawca mógł i powinien się być domyślać. Powinność (i możliwość) domyślenia się są bowiem znamionami nieumyślności (art. 9 § 2 k.k.), zatem nie spełniają znamienia umyślności występku z art. 258 § 1 k.k. (por. wyrok SN z dnia 24 marca 2010 r., II KK 199/09, Lex nr 843107; wyrok Sądu Apel. w K. z dnia 8 lipca 2009 r., II AKa 132/00, KZS 2009, Nr 9, poz. 43).

Możliwa więc jest taka sytuacja, gdy następuje wykorzystanie przez członków grupy przestępczej innych osób, spoza jej kręgu, do wykonania różnych, choćby najbardziej ryzykownych czynności w przestępczym procederze, wiążących się chociażby m.in. z przewożeniem towaru będącego przedmiotem przestępstwa. Jednak taki kontakt osoby spoza struktur grupy przestępczej z jej członkami, nie może automatycznie przesądzać o jej przynależności do tej grupy, lecz musi być oceniany wnikliwie na gruncie realiów procesowych danej sprawy (por. wyrok SN z dnia 23 kwietnia 2013 r., V KK 405/12, Lex nr 1314496).

Przypisanie udziału w zorganizowanej grupie przestępczej wymaga ustalenia czy sprawca był członkiem grupy, akceptował przestępcze cele takiej grupy, czy też jedynie z taką grupą współdziałał (por. wyrok Sądu Apel. w K. z dnia 8 listopada 2013 r., II AKa 220/13, KZS 2013, nr 12, poz. 39) nie mówiąc już o wykazaniu, czy w ogóle taka grupa przestępcza istniała.

Tymczasem w realiach niniejszej sprawy Sąd I instancji jednoznacznie i przekonywująco wykazał, iż istniała zorganizowana grupa przestępcza, założona i kierowana przez J. S. (1), co zresztą znajduje odbicie w takich dowodach jak wyjaśnienia samego J. S. (1), K. P., Ł. O. (1), T. E., P. R. (2), K. Ż. czy G. P..

T. E. w swoich wyjaśnieniach wskazał na elementy struktury tej grupy, podnosząc, iż on sam był w tej grupie, ale stał niżej w hierarchii niż U. i T.-R. i przyjmował od nich polecenia a nadto zauważył, iż U. stał wyżej niż T.-R.. Zresztą na to hierarchiczne zorganizowanie tej grupy wskazują także okoliczności rozliczeń za kradzione samochody. Te okoliczności wynikające z wyjaśnień T. E. zostały dostrzeżone przez Sąd I instancji, który zasadnie dla odmiany nie dał wiary późniejszym depozycjom T. E., który wprawdzie wymieniał skład tej grupy, ale zaprzeczał, by osoby te stanowiły zorganizowaną grupę przestępczą (str. 98-99 uzasadnienia).

K. Ż. wprost wskazał, iż ta działalność była zorganizowana, zarządzał wszystkim J. S. (1) i to on mówił mu, co ma robić, uprzedzając go o przyjeździe samochodu i o konieczności jego rozebrania (k. 3955v).

Zapoznając się jednak zarówno z uzasadnieniem zaskarżonego wyroku, jak i z wyjaśnieniami T. E. (k. 1208-1210, 1216-1219, 1220-1223, 1255-1256, 1264, 1331-1334, 1349-1357, 1358-1361, 1997-1999, 2814-2815, 3378-3380, 3574-3576, 4485-4488, 9997-9998, 11047-11048, 12312-12314, 12735-12740, 15952v-15954 akt (...)) oraz k. 542-544, 546-547) trudno w nich poszukiwać jakichkolwiek treści, które pozwalałyby na wysunięcie jednoznacznego wniosku, iż zarówno A. G. (1), jak i P. R. (1) należeli do struktur zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez J. S. (1). To samo dotyczy zresztą wyjaśnień Ł. O. (1), B. R. (1), wyjaśnień (zeznań) P. R. (2), G. P., K. Ż., W. S. i W. R. (3), wskazanych w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku na str. 2-3.

Trzeba zauważyć, iż, jak to wynika z treści zaskarżonego wyroku, w ramach działalności w tej grupie przestępczej P. R. (1) i A. G. (1) w (...)r. na polecenie J. S. (1) przyjęli a następnie przejechali z nieustalonej miejscowości do S. skradzionym w N. samochodem marki V. (...), przekazując ten pojazd K. Ż. i K. P. oraz w okresie od (...) r. w miejscowości D. i w innych na terenie woj. (...) na polecenie J. S. (1) przyjęli od nieustalonej osoby skradziony w dniu(...) r. samochód marki A. (...) i następnie samochód ten przetransportowali na posesję W. S., pomagając w ukryciu tego pojazdu.

K. Ż. w swoich wyjaśnieniach potwierdził fakt przyprowadzenia V. (...) na swoją posesję przez G. i R. wskazując, iż jeden z nich, przyprowadzając ten samochód, powiedział, iż jest „od J. i że zostawia tego golfa” (k. 357-358 akt (...)), co także znajduje potwierdzenie w wyjaśnieniach na k. 379, 1919, 3956, 6358-6359 akt (...), gdzie rozpoznał ze zdjęć P. R. (1), k. 11343-11344 i k. 15770-15772 akt (...) oraz k. 1030-1035 i k. 1038-1040, potwierdzając również fakt, że tych mężczyzn, tj. oskarżonych R. i G. rozpoznał w toku rozprawy. Zeznania te zresztą zostały prawidłowo ocenione na str. 77-80 uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

K. P. potwierdził fakt przyprowadzenia przez oskarżonych G. i R. tego V. (...) na posesję K. Ż. (k. 2701-2709, 2713-2714, 2718-2720, 3290-3293, 4651-4652, 6375-6377, 6378-6379, 15895-15896 akt (...) i k. 1986-1989a), których treść znajduje odbicie w ich ocenie przeprowadzonej przez Sąd I instancji na str. 73-76 uzasadnienia.

G. P., w złożonych obszernych wyjaśnieniach (zeznaniach) wskazał na działalność J. S. (1) w obrocie częściami od skradzionych samochodów a także na osoby P. R. (1) oraz A. G. (1), na co szczegółowo zwraca uwagę Sąd I instancji przy ocenie tych relacji procesowych na str. 111-114 uzasadnienia wyroku. Jednak z wyjaśnień G. P. co do osób J. R. i A. G. (1) wynika jedynie tyle, że rozpoznanemu przez siebie P. R. (1) na stacji paliw w Ś. przekazywał 500 zł (k. 5076 akt (...)), zaś rozpoznanego w toku rozprawy oskarżonego A. G. (1), którego poznał w (...) r., na jego prośbę zawiózł do J. S. (1) i u niego zostawił a nadto wcześniej raz go poznał w towarzystwie (...) (k. 4904 akt (...) i k. 1057).

Odnosnie zaś drugiego z samochodów i udziału w jego przyprowadzeniu na posesję W. S. wyjaśnił (zeznał) W. S.. Sąd I instancji, oceniając jego depozycje procesowe złożone na kartach wskazanych w treści uzasadnienia wyroku na str. 10 wskazał na rozpoznanie przez niego ze zdjęć P. R. (1) (tego rozpoznał w 100%) i A. G. (1) (tego rozpoznał na 70%) jako tych, którzy wstawili u niego kradzionego A. (...) (k. 2317 akt (...)), przy czym już nie miał wątpliwości, iż jedną z tych osób był A. G. (1), gdy mu go okazano „na żywo” a drugą P. R. (1), którego rozpoznawał w trakcie konfrontacji na k 4666-4667 akt (...) (str. 80-84). Sąd I instancji jednocześnie, oceniając te wyjaśnienia w sposób przekonywujący wskazał, dlaczego nie dał wiary tym relacjom, w których W. S. w sposób odmienny relacjonował zdarzenia, w tym rozpoznanie obu oskarżonych. Abstrahując jednak od tych okoliczności trudno w tych relacjach procesowych W. S. doszukiwać się jakichkolwiek informacji na temat przynależności tych obu oskarżonych do zorganizowanej grupy przestępczej. Oskarżony ten bowiem w swoich wyjaśnieniach przekazał swoją wiedzę jedynie na temat przyprowadzenia przez oskarżonych R. i G. tego samochodu marki A. (...), mówiąc przy tym jedynie tyle, że ten samochód przyprowadzili a także wskazując, iż nastąpiło to na prośbę „A. ps. (...), czyli A. B. (k. 1854v akt (...)). Dodać przy tym trzeba, iż w tych wyjaśnieniach pojawia się także samochód marki V. (...), który także mieli przyprowadzić do niego ci obaj mężczyźni, przy czym W. S. wskazał, że rozpoznani przez niego P. R. (1) i A. G. (1) przyprowadzili te samochody, ale na prośbę J. S. (1), jak i A. B. (k. 12746 akt (...)).

Powyższa okoliczność natomiast w sposób oczywisty poddaje w wątpliwość ustalenie Sądu I instancji, mając też na uwadze ustalenie Sądu I instancji na temat funkcjonowania dwóch zorganizowanych grup przestępczych, tj. grupy kierowanej przez J. S. (1) i grupy kierowanej przez A. B., by oskarżeni R. i G. rzeczywiście, przyprowadzając samochody do K. Z. (2) i W. S. faktycznie czynili to, przynależąc do zorganizowanej grupy przestępczej.

Trzeba przy tym zaznaczyć, iż okoliczności dotyczące przyprowadzenia samochodu V. (...) nie są objęte zarzutem aktu oskarżenia, jak i nie zostały osądzone przez Sąd I instancji a tym samym nie mogą być one uwzględnione na niekorzyść obu oskarżonych.

Również w zakresie przynależności obu oskarżonych do zorganizowanej grupy przestępczej niczego nie wnoszą wyjaśnienia Ł. O. (1), który zajmował się demontażem kradzionych pojazdów i wskazał na funkcjonowanie dwóch zorganizowanych grup przestępczych zajmujących się tym samym: tj. grupy J. S. (1) i grupy A. B., co wynika ze złożonych przez niego wyjaśnień wskazanych na str. 2 uzasadnienia wyroku a ocenionych przez Sąd I instancji w tym uzasadnieniu na str. 84-89. To samo zresztą należy odnieść do wskazanych na str. 2 wyjaśnień i zeznań B. R. (1) i P. R. (2), które zostały ocenione przez Sąd I instancji na str. 54-62 oraz str. 101-111, przy czym ten ostatni wprost wypowiedział się na temat tych dwóch grup przestępczych, ale już nie o udziale w którejkolwiek z nich oskarżonych G. i R..

Trudno zaś w pozostałym materiale dowodowym doszukiwać się udziału tych obu oskarżonych w zorganizowanej grupie przestępczej założonej i kierowanej przez J. S. (1), jak i jakichkolwiek innych okoliczności związanych z przyprawieniem na posesje K. Ż. i W. S. wcześniej skradzionych samochodów.

Oskarżony P. R. (1) w wyjaśnieniach zanegował swoje sprawstwo i winę, przyjmując co do zasady postawę bierną, ale przyznając się do znajomości z J. S. (1) oraz przedstawiając na rozprawie korzystną dla siebie wersję wydarzeń, w tym zwłaszcza na temat przyprawionego samochodu marki V. (...) (k. 4649-4650, 4660-4661, 4666-4667, 4686-4687, 8060-8062, 11140-11142, 11410-11412, 11413, 12850-12852 akt (...) i k. 651-653).

Oskarżony A. G. (1) również w wyjaśnieniach zanegował swoje sprawstwo i winę, przyznając jedynie swoją znajomość koleżeńską z zatrzymanymi z nim wspólnie P. R. (1) i J. S. (1) oraz zaprzeczając niekorzystnym dla niego okolicznościom wynikającym z wyników przeszukania jego mieszkania a także z wyjaśnień K. P., K. Ż. i W. S. (k. 4645-4647, 4651-4652, 4694-4696, 7736-7738, 12870-12872 akt (...) i k. 642-645).

Sąd I instancji dokonał oceny wyjaśnień obu oskarżonych, słusznie podchodząc do nich krytycznie, jeżeli chodzi o dokonanie obu zarzucanych im przestępstw paserstwa (str. 71-72), gdyż w tym zakresie ocena ta jest logiczna, wskazuje na absurdalność wersji prezentowanych przez obu oskarżonych, jak i ich sprzeczność z pomawiającymi ich w/w depozycjami procesowymi innych osób. Natomiast Sąd Okręgowy, dokonując oceny wyjaśnień obu oskarżonych, jak i oceny wyjaśnień (zeznań) osób, które wskazywały zarówno na funkcjonowanie zorganizowanej grupy przestępczej, jak i na przedmiotowe paserstwa samochodów w ogóle nie dokonał oceny tych dowodów pod kątem przynależności do tej grupy kierowanej przez J. S. (1) oskarżonych R. i G.. Jest to o tyle istotne, bowiem Sąd I instancji nawet takiej oceny nie dokonał analizując wyjaśnienia J. S. (1), który akurat na temat samej struktury założonej przez siebie grupy, jak i udziału w niej różnych osób, w tym oskarżonych R. i G. wypowiada się. J. S. (1) złożył w tej sprawie bardzo obszerne wyjaśnienia na k. 6934-6936, 6949, 2082-2084, 2089-2090, 2819-2820, 3367-3369, 3694-3697, 6020-6022, 6323, 8579-8580, 9163-9164, 10949-10954, 11407-11409, 11413, 11414-11417, 12957-12960, 13307-13308 akt (...) i k. 646-650.

Oskarżony J. S. (1) w tych wyjaśnieniach przyjął postawę zmienną, początkowo w ogóle nie przyznając się do zarzucanych mu przestępstw a jedynie potwierdzając swoją znajomość z A. G. (1), z którym został zatrzymany i wspominając o jeszcze jednym mężczyźnie im towarzyszącym w zajeździe (...) w T., tj. P. R. (1) (k. 2083). Natomiast na temat funkcjonowania jego przestępczej działalności i innych współdziałających z nim osób, w tym także zorganizowania tej działalności w ramach grupy przestępczej wyjaśnił na k. 3694-3697 akt (...), nie wspominając w ogóle o P. R. (1) i A. G. (1), na k. 9164 akt (...), przecząc, by dokonał przestępstwa paserstwa z P. R. (1) i A. G. (1). Na temat swojej działalności przestępczej, w tym funkcjonowania kierowanej przez siebie zorganizowanej grupy przestępczej wyjaśnił także na k. 10951-10953 akt (...). W tych wyjaśnieniach m.in. przyznał, iż A. G. (1) zna od bardzo dawna, jak również zna P. R. (1) i to im zlecił przyprawienie do K. Ż. samochodu marki V. (...), który był kradziony, potwierdzając przyprawienie dla niego tego samochodu podczas konfrontacji z P. R. (1) na k. 11413 akt (...). Nie pamiętał wprawdzie dokładnie w jaki sposób dowiedział się o tym samochodzie i jak go od nich kupił, ale wskazał jednoznacznie i kategorycznie, iż, cyt.: „oni nie wchodzili w skład mojej grupy” (k. 10952), nie wykluczając jeszcze, że mogli wstawić na niego jakiś inny samochód do którejś z dziupli, ale już nie dokonywali kradzieży aut na jego polecenie, jak inni. Nieco odmiennie na temat przyprawienia tego samochodu z N. wyjaśnił na k. 11416-11417 akt (...), nie wspominając nic o grupie. Natomiast na k. 12959-12960 akt (...) częściowo przyznał się do stawianych mu zarzutów, zaprzeczając jednak, by miał związek z zarzucanym oskarżonym R. i G. samochodem marki A. (...). W toku

rozprawy oskarżony J. S. (1), przyznając się po części do zarzucanych mu czynów, jak i zaprzeczając, by organizował grupę przestępczą wyjaśnił w sposób odmienny na temat nabycia i przywiezienia V. (...) do K. Ż., dostosowując wersję do wersji prezentowanej na rozprawie przez P. R. (1) a także potwierdzając swoją znajomość z P. R. (1) i A. G. (1) (k. 646-650). Na rozprawie wprawdzie oskarżony S. nie potwierdził wyjaśnień z k. 10949-10954, ale to niepotwierdzenie dotyczy zorganizowania i kierowania grupą przestępczą (k. 648).

Sąd I instancji, oceniając te wyjaśnienia na str. 62-70 uzasadnienia wyroku, dostrzegł, iż J. S. (1) wyjaśnił, iż, cyt.: „G. i R. nie wchodzili w skład jego grupy i nie kradli na jego polecenie jak inni” (str. 66 uzasadnienia). Sąd Okręgowy zauważa niespójność relacji procesowej oskarżonego dotyczącej oskarżonych A. G. (1) i P. R. (1), ale ta niespójność dotyczy przyprowadzenia V. (...), jak i istnienia zorganizowanej grupy przestępczej (str. 68-69 uzasadnienia). Sąd I instancji daje przy tym wiarę tym wyjaśnieniom oskarżonego, w których wprost obciążył A. G. (1) i P. R. (1) przyprowadzeniem kradzionego samochodu marki V. (...), jak i w których przyznał się do kierowania grupą przestępczą, przytaczając na poparcie tej oceny logiczną i zasadną w świetle zasad art. 7 k.p.k. argumentację, odwołując się przy tym do wyjaśnień B. R. (1), Ł. O. (1) oraz zeznań P. R. (2), W. R. (3), K. Ż., G. P., W. S. i innych osób. Sąd I instancji w rzeczywistości jednak uchylił się od oceny, czy za prawdziwe uznać należy te wyjaśnienia oskarżonego S. ze śledztwa, w których wprost stwierdził, iż A. G. (1) i P. R. (1) nie należeli do jego grupy przestępczej. Tymczasem przecież, jak to wyżej wykazano, poza dowodami na istnienie tejże grupy przestępczej żaden dowód nie wskazuje na to, by członkami tej grupy kierowanej przez J. S. (1) byli ci obaj oskarżeni. Nie ma więc dowodu na to, by oskarżeni po pierwsze wiedzieli, że taka grupa faktycznie istnieje, jak i nie ma dowodu na to, nawet przy przyjęciu, że oskarżeni taką świadomość co do istnienia grupy posiadali, by faktycznie oskarżeni w pełni czuli się członkami tej grupy, znali jej zasady, jak i swoje w niej miejsce. Wręcz przeciwnie, przedstawione wyżej dowody nie wskazują w żaden sposób na to, by A. G. (1) i P. R. (1) brali udział w strukturach zorganizowanej grupy przestępczej założonej i kierowanej przez J. S. (1). Przyprowadzenie na użytek J. S. (1) (jego grupy) dwóch samochodów nie oznacza jeszcze, że obaj oskarżeni byli członkami tej grupy, ale oznacza, iż w zakresie tych dwóch pojazdów współpracowali na zasadzie współsprawstwa z oskarżonym J. S. (1) i ewentualnie z osobami, które fizycznie im te samochody wydały i które następnie te samochody przyjęły.

Wreszcie znamienne jest i to, że Sąd I instancji przytaczając w treści uzasadnienia ustalony stan faktyczny a zwłaszcza skład personalny członków tejże grupy założonej i kierowanej przez J. S. (1) nie wymienił w ogóle A. G. (1) i P. R. (1), by byli członkami tej grupy i by w związku z tą przynależnością mieli wyznaczone role (str. 1-2 uzasadnienia). Jednak brak tego ustalenia nie może dziwić, skoro Sąd I instancji na poparcie tych ustaleń odwołuje się do omówionych wyżej wyjaśnień T. E., B. R. (1), Ł. O. (1), zeznań P. R. (2), G. P., K. Ż., W. S. i W. R. (3) (str. 2-3 uzasadnienia). Skoro zaś z żadnego dowodu ocenionego przez Sąd I instancji nie wynika, by członkami tej grupy byli A. G. (1) i P. R. (1), to nasuwa się oczywista konstatacja, iż wyjaśnienia oskarżonego J. S. (1), w których podkreślił, iż do jego grupy nie należeli A. G. (1) i P. R. (4), uznać należy za w pełni wiarygodne.

Nie mogą przy tym przekonywać twierdzenia Sądu I instancji, iż powyższe stwierdzenie J. S. (1), cyt.: „nie może automatycznie prowadzić do uniewinnienia tych dwóch oskarżonych od zarzutu z art. 258 § 1 k.k.” (str. 134 uzasadnienia). To, że Sąd I instancji, na podstawie opisanych przez K. P. i K. Ż., jak i W. S. zachowań oskarżonych, przyprowadzających do S. samochód marki V. (...), przyjmuje, że, cyt.: „mieli oni świadomość, że istnieje zorganizowana grupa przestępcza, zajmująca się handlem częściami pochodzącymi z samochodów pozyskiwanych z przestępstwa” nie oznacza przecież, że oskarżeni dopuścili się dwóch przestępstw w ramach tej grupy, wskazując w ten sposób, że akceptują przestępcze cele grupy oraz pobierając wynagrodzenie od J. S. (1) (str. 134 uzasadnienia). Takie rozumowanie Sądu I instancji uznać już należy za dowolne, gdyż właśnie takim ustaleniom przeczy wskazany wyżej materiał dowodowy i przytoczona przez Sąd I instancji jego ocena. Trzeba bowiem wyraźnie raz jeszcze nadmienić, iż przyprowadzenie samochodów J. S. (1) i innym osobom, stanowiącym zorganizowaną grupę przestępczą, jak i otrzymanie od J. S. (1) za to zapłaty oznacza tylko tyle, że przyprowadzili te pojazdy dla tej grupy, co automatycznie nie oznacza, że oskarżeni ci byli członkami tej grupy.

Przytoczone wyżej a przywoływane także przez Sąd I instancji dowody nie dawały więc podstaw do przypisania oskarżonym P. R. (1) i A. G. (1) przestępstwa z art. 258 § 1 k.k., co świadczy o zasadności w tym względzie zarzutów

apelacyjnych. Zresztą zarówno obrońca oskarżonego G., jak i obrońca oskarżonego R. zasadnie podnoszą, iż w tym zakresie zebrane dowody są niewystarczające do uznania winy oskarżonych w popełnieniu tego przestępstwa (tak obrońca oskarżonego R. na str. 3-4 apelacji) a przy tym Sąd I instancji co do przynależności tych oskarżonych do zorganizowanej grupy przestępczej nie poczynił żadnych ustaleń faktycznych (tak obrońca oskarżonego G. na str. 9 apelacji).

Tym samym Sąd Apelacyjny, uznając zasadność stawianych w tym względzie zarzutów dokonania błędnych ustaleń faktycznych, na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 437 k.p.k. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, iż uniewinnił oskarżonego P. R. (1) od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa z art. 258 § 1 k.k., opisanego w pkt CXXXII części wstępnej wyroku a przypisanego w pkt XIV oraz uniewinnił oskarżonego A. G. (1) od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa z art. 258 § 1 k.k., opisanego w pkt CXXIX części wstępnej a przypisanego w pkt XXI. Konsekwencją zaś tych orzeczeń uniewinniających było również wyeliminowanie z opisów czynów przypisanych obu oskarżonym w punktach XIII i XX a dotyczących czynów opisanych w punktach CXXX i CXXXI oraz CXXVII i CXXVIII tych sformułowań, które miały związek z popełnieniem tych czynów w ramach kierowanej przez J. S. (1) zorganizowanej grupy przestępczej a także i sformułowania dotyczące uczynienia sobie z popełnienia każdego z tych obu przestępstw paserstwa „stałego źródła dochodu” i w ostateczności wyeliminowania z podstaw prawnych tych czynów i z podstawy prawnej wymierzonych kar przepisu art. 65 § 1 k.k. Należy tylko dodać, iż Sąd I instancji również nie ustalił dlaczego przyjął, iż w przypadku dokonania każdego z tych przestępstw paserstwa każdy oskarżony uczynił sobie z ich popełnienia stałe źródło dochodu. Trzeba nadmienić, iż oskarżeni dopuścili się tylko dwóch przestępstw paserstwa, osiągając z tego tytułu określoną „zapłatę” (korzyść majątkową). Nie oznacza to jednak, że przywiezienie przez nich dwóch kradzionych samochodów, przy braku podstaw do przyjęcia rozleglejszej działalności przestępczej, jak i przy wyeliminowaniu ich uczestnictwa w zorganizowanej grupie przestępczej świadczy już o uczynieniu sobie przez oskarżonych z popełnienia tych przestępstw „stałego źródła dochodu” w rozumieniu art. 65 § 1 k.k.

Dalszą konsekwencją tych zmian było uchylenie orzeczeń o karach łącznych wymierzonych oskarżonym R. i G. w punktach XV i XXII. To zaś znów spowodowało uznanie, iż orzeczenie z pkt XVI o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego R. odnosi się do orzeczonej w pkt XIII kary pozbawienia wolności, zaś orzeczenie z pkt XXIII o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego G. odnosi się do orzeczonej w pkt XX kary pozbawienia wolności. Wreszcie wyeliminowanie z podstawy prawnej rozstrzygnięć zawartych w punktach XIII i XX przepisu art. 65 § 1 k.k. spowodowało uchylenie orzeczeń z punktów XVII i XXIV o oddaniu obu oskarżonych pod obligatoryjny dozór kuratora, gdyż brak jest podstaw do orzeczenia takiego dozoru.

O powyższym Sąd Apelacyjny orzekł w pkt 3 pod literami b oraz c wyroku.

V. Apelacja obrońcy oskarżonego M. U. (1).

Zarzut ad. 1

Apelujący postawił zaskarżonemu wyrokowi zarzut bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k., gdyż w jego ocenie w przypadku M. U. (1) brak było podstaw do prowadzenia wobec niego postępowania rozpoznawczego, gdyż prowadzenie to wykraczało poza granice uzyskanego od państwa wykonania europejskiego nakazu aresztowania zezwolenia na jego ściganie.

Na wstępie, przed ustosunkowaniem się do tego zarzutu należy zwrócić uwagę na realia faktyczne prowadzonej przez Sąd I instancji rozprawy, mając właśnie na uwadze postawę samego oskarżonego M. U. (1).

Jeszcze podczas prowadzonej rozprawy w dniu (...)r. oskarżony M. U. (1) był obecny (k. 541-549), choć nie przejawiał szczególnego zainteresowania jej przebiegiem, skoro w jej trakcie opuścił salę rozpraw, ale już nie stawiał się na rozprawę w dniu (...) r. oskarżony U. był obecny i złożył wyjaśnienia (k. 794-804). Na kolejnych terminach rozprawy

w dniach (...) r. (k. 1708-1711) oskarżony M. U. (1) nie stawiał się ani razu, mimo prawidłowego jego zawiadomienia o terminie, w tym, poprzez przesłanie zawiadomienia na dotychczas znany (a podany przez niego) adres zamieszkania.

W dniu (...) r. wpłynęło do Sądu Okręgowego pismo z tego dnia obrońcy oskarżonego, w którym poinformował, iż oskarżony zawiadomił go telefonicznie, że jest pozbawiony wolności – że został zatrzymany w N. na podstawie (...) do odbycia kary pozbawienia wolności w Polsce oraz że aktualnie oskarżony przebywa w Zakładzie Karnym we F. i że do P. zostanie przekazany najprawdopodobniej w terminie 1 miesiąca i wobec powyższego oskarżony nie wyraża zgody na prowadzenie sprawy pod jego nieobecność (k. 1776). Z uwagi na treść tego pisma Sąd Okręgowy odroczył termin rozprawy z dnia (...) r. a także odwołał wyznaczony wcześniej termin z dnia (...) r. Ostatecznie kolejny (skuteczny) termin rozprawy miał miejsce (...) r. Wówczas oskarżony nie oświadczył w żaden sposób, że korzysta z zasady specjalności i że się jej nie zrzeka ani nawet nie ustalono, czy faktycznie to przekazanie nastąpiło w wyniku wykonania (...) (k. 1916-1920). Kolejne terminy rozprawy, na których przeprowadzono czynności dowodowe, miały miejsce w dniach (...)r. wydano wyrok (k. 2585-2586). W toku całego postępowania sądowego, od chwili ujawnienia przez obrońcę oskarżonego M. U. (1) o jego przekazaniu do P. w celu odbycia kary pozbawienia wolności orzeczonej w innej sprawie w wyniku wykonania europejskiego nakazu aresztowania oskarżony (ani jego obrońca) nie powołał się na żadną okoliczność, z której miałyby wynikać, iż zachodzi przeszkoda formalna w prowadzeniu przed Sądem I instancji postępowania wobec oskarżonego.

Taka okoliczność została dopiero przywołana przez obrońcę oskarżonego w treści wywiedzionej od zaskarżonego wyroku apelacji.

Należy podnieść za skarżącym, iż Sąd Okręgowy w Z., postanowieniem z dnia (...) wydał wobec ściganego M. U. (1) europejski nakaz aresztowania w celu wykonania wobec niego kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Z. w sprawie o sygn. akt (...) (k. 22, 24-28 akt Sądu Okręgowego w Z. o sygn. (...)). M. U. (1), w związku z jego poszukiwaniami w w/w sprawie, został zatrzymany w N. w dniu (...) r. (k. 43 akt (...)). Odpowiedni organ sądowy R. N. wydał zgodę na przekazanie ściganego na terytorium Rzeczypospolitej P. w celu wykonania w/w kary, które to przekazanie faktycznie nastąpiło w dniu (...) r., przy czym ścigany nie zgodził się na to przekazanie ani też nie zrezygnował z zasady specjalności (k. 98, 105-106, 108-109, 120 akt (...)).

Powyższe jednak, wbrew zarzutowi apelacji, nie oznacza, iż w niniejszej sprawie zaistniała przeszkoda w dalszym prowadzeniu postępowania, po przekazaniu w wyniku wykonania (...) oskarżonego na terytorium Rzeczypospolitej P. w celu wykonania wskazanej kary pozbawienia wolności, orzeczonej w innej sprawie. Trzeba przyznać rację skarżącemu, iż przepis art. 607e § 1 k.p.k. wskazuje na niemożność ścigania osoby przekazanej w wyniku wykonania (...) za przestępstwa inne, niż te, które stanowiły podstawę przekazania ani wykonać orzeczonych wobec niej za te przestępstwa kar pozbawienia wolności albo innych środków polegających na pozbawieniu wolności. Jednak należy zauważyć, iż zgodnie z art. 607e § 3 pkt 4 k.p.k., który w niniejszej sprawie znajduje zastosowanie, wskazanego wyżej przepisu nie stosuje się, jeżeli postępowanie karne (tu: prowadzone przez Sąd Okręgowy w Z. pod sygn. akt (...) – przyp. SA) nie wiąże się ze stosowaniem wobec osoby ściganej środka polegającego na pozbawieniu wolności. Tym samym zgodnie z tym przepisem zasada specjalności nie obowiązuje, jeżeli postępowanie karne nie wiąże się ze stosowaniem wobec osoby ściganej środka polegającego na pozbawieniu wolności. Jeżeli więc osoba ścigana będzie odpowiadać z wolnej stopy, możliwe jest prowadzenie przeciwko niej postępowania w sprawie o przestępstwo, które nie stanowiło podstawy przekazania w trybie europejskiego nakazu aresztowania. Chodzi tu więc o wymóg, by w realiach niniejszego postępowania, po przekazaniu oskarżonego w wyniku wykonania europejskiego nakazu aresztowania, nie były stosowane wobec oskarżonego środki polegające na pozbawieniu go wolności, co w praktyce sprowadza się do stosowania tymczasowego aresztowania. Dopiero wykonanie prawomocnie orzeczonej kary pozbawienia wolności, jeśli zostanie orzeczona, wymaga uzyskania zgody organu sądowego państwa wykonania nakazu, co wynika z treści art. 607e § 3 pkt 8 k.p.k. (patrz: Świecki Dariusz (red.), „Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany”, LEX/el. 2023, tezy 17 i 18 do art. 607e; postanowienie SN z dnia 15.07.2020 r., V KK 680/19, LEX nr 3277061; postanowienie SN z dnia 6 maja 2010 r., V KK 222/09, LEX nr 603810; wyrok SN z dnia 22 stycznia 2022 r., II KK 341/20, LEX nr 3342242). Tym samym, wbrew należytego odczytania w/w normy

prawnej, apelujący błędnie podnosi, iż wymierzenie kary pozbawienia wolności w przedmiotowej sprawie wykracza poza granice uzyskanego od państwa wykonania europejskiego nakazu aresztowania zezwolenia na ściganie M. U. (1).

Powyższe więc przekonuje o niezasadności postawionego zarzutu.

Dodatkowo należy podkreślić, iż analogiczna sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie już w toku prowadzonego postępowania apelacyjnego. Obrońca oskarżonego bowiem pismem z dnia (...) r. wniósł o wyłączenie sprawy M. U. (1) do odrębnego postępowania i zawieszenie postępowania karnego przeciwko wymienionemu, gdyż oskarżony został wydany na podstawie (...) wydanego przez Sąd Okręgowy w G. W.. z dnia (...) a nie zgodził się na uproszczoną procedurę przekazania ani nie zrzekł się zasady specjalności (k. 3257), dołączając do pisma dokumenty potwierdzające te okoliczności (k. 3258-3266). Tymczasem niniejsze postępowanie apelacyjne nie wiązało się ze stosowaniem wobec oskarżonego U. środka polegającego na pozbawieniu wolności (tu: ze stosowaniem tymczasowego aresztowania) a tym samym nie było żadnych podstaw do uwzględnienia złożonego przez obrońcę oskarżonego wniosku, o czym Sąd Apelacyjny orzekł na rozprawie w dniu 12 października 2023 r. (k. 3323).

Zarzuty ad. 2-5.

Wprawdzie skarżący w punktach tych stawia zarzuty obrazy przepisu prawa materialnego, tj. art. 279 § 1 k.k., jak i art. 258 § 1 k.k. oraz obrazy prawa procesowego, tj. art. 5 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. a także błędów w ustaleniach faktycznych o charakterze „dowolności”, ale w rzeczywistości wszystkie te zarzuty sprowadzają się do kwestionowania dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych w związku z błędną, wedle skarżącego, oceną wyjaśnień samego oskarżonego M. U. (1), który do popełnienia tych czynów nie przyznał się, jak i wyjaśnień T. E., R. B. i M. K. (4), jeżeli chodzi o dokonanie samych kradzieży samochodów z włamaniem, opisanych w punktach 93, 96 i 97 aktu oskarżenia (dotyczy przestępstw opisanych w punktach XXII, XXV i XXVI części wstępnej wyroku, które zostały przypisane oskarżonemu w pkt LVIII) oraz wyjaśnień T. E. i J. S. (1), jeżeli chodzi o udział w zorganizowanej grupie przestępczej (opisanej w pkt XXVIII części wstępnej wyroku a przypisanej w pkt LIX).

Tymczasem, wbrew sugestiom skarżącego, Sąd I instancji dokonał wszechstronnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i na jej podstawie wykazał jednoznacznie sprawstwo i winę oskarżonego M. U. (1) w popełnieniu przypisanych mu przestępstw.

Odnosnie udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, założonej i kierowanej przez J. S. (1), oskarżony M. U. (1) faktycznie nie przyznał się do winy. Jednak już w przypadku dokonywania kradzieży z włamaniem samochodów jego stanowisko było różne. Trzeba zauważyć, iż oskarżony ten w pierwotnych wyjaśnieniach nie przyznał się do żadnego z zarzucanych mu czynów (ani do udziału w grupie, ani do kradzieży z włamaniem, które to kradzieże nie dotyczyły czynów kwestionowanych w apelacji), ale przyznał się do znajomości z T. E., który był jego kolegą, z R. B. i (...), czyli rozpoznanym ze zdjęcia M. K. (4), przyznając również, iż nie był z żadnym z nich skonfliktowany, zaprzeczając jednak, by znał się z J. S. (1) (k. 1740-1741 akt (...)), zmieniając już jednak swoje stanowisko w toku posiedzenia aresztowego co do zarzucanych wówczas kradzieży, bowiem do nich się przyznał (k. 1744 akt (...)) i podtrzymując to zmienione stanowisko w toku przesłuchania na k. 2269v akt (...). Podczas przesłuchania w dniu (...) r., oskarżony nie przyznał się do popełnienia kradzieży z włamaniem na szkodę K. R. (czyn opisany w pkt XXII części wstępnej wyroku – przyp. SA) i nie przyznał się do udziału w grupie a przyznał się do tych trzech kradzieży, jak poprzednio. Oskarżony jednak nie chciał więcej odnieść się do tych czynów, przecząc jedynie, by kradzieży tych dokonywał na polecenie J. S. (1), gdyż w ogóle go nie zna (k. 5604-5607 akt (...)).

Podczas kolejnego przesłuchania w dniu (...) r., gdy postawiono mu dodatkowo zarzut kradzieży samochodu na szkodę D. Z. (2), co dot. czynu z pkt XXV części wstępnej wyroku (k. 8084-8085 akt 69/12) oskarżony nie przyznał się do tego czynu, ani do czynu popełnionego na szkodę K. R., zaś przyznał się do pozostałych kradzieży, które mu poprzednio zarzucano, odmawiając złożenia wyjaśnień (k. 8086-8087v akt 69/12). Wreszcie podczas ostatniego przesłuchania w śledztwie nie przyznał się do tych trzech kradzieży z włamaniem, jakie są kwestionowane przez skarżącego obrońcę, jak i do udziału w grupie a przyznał się do pozostałych czynów, odmawiając złożenia wyjaśnień (k. 13163-13164 akt 69/12). Na rozprawie wreszcie oskarżony podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko procesowe, potwierdzając

powyższe wyjaśnienia (k. 799-800) a także wyjaśnił na temat okoliczności dokonywania poszczególnych kradzieży samochodów, przy czym z treści tych wyjaśnień wynika, że nie czynili tego w ramach jakiegokolwiek grupy przestępczej, nikt mu nie wydawał żadnych poleceń, kradzieże te były dokonywane przypadkowo, bez żadnego planu, co dalej zrobić z kradzionym pojazdem. Jednocześnie wskazał, iż tych kradzieży dokonywał tylko z E., B. i K., natomiast zaprzeczył, by z nimi mieli coś wspólnego J. S. (1) i P. R. (2), nie potrafiąc jednak wyjaśnić, z jakiego tytułu J. S. (1) przelał mu pieniądze, jak i wskazując, iż nie rozmawia obecnie z E., K. i B., gdyż ci go nieprawdziwie pomówili (k. 800-801).

Trzeba jednak podkreślić, iż Sąd I instancji, oceniając te wyjaśnienia zasadnie dał im wiarę tylko częściowo, to jest w tej części, w której przyznał się do dokonanych przestępstw z E., B. i K.. P. bowiem w świetle wskazanych wyjaśnień T. E., B. R. (1) i J. S. (1) wywiódł, iż wyjaśnienia te nie zasługują na wiarę w tej części, gdy zaprzeczał, by dokonał tych kradzieży w ramach przynależności do grupy przestępczej J. S. (1) i by nie miał z tymi kradzieżami niczego wspólnego J. S. (1), którego dobrze znał, co wynika z przywołanych przez Sąd I instancji rozmów telefonicznych, jak i dokonanego przez J. S. (1) przelewu (str. 93-94 uzasadnienia).

Trzeba bowiem powtórzyć, co już nadmieniono wyżej przy ocenie istnienia zorganizowanej grupy przestępczej przy ustosunkowaniu się do apelacji obrońców oskarżonych A. G. (1) i P. R. (1) (w pkt IV), iż w realiach niniejszej sprawy Sąd I instancji jednoznacznie i przekonywująco wykazał, iż istniała zorganizowana grupa przestępcza, założona i kierowana przez J. S. (1), co znajduje odbicie w takich dowodach jak wyjaśnienia samego J. S. (1), K. P., Ł. O. (1), T. E., P. R. (2), K. Ż. czy G. P.. Nie zachodzi więc tu konieczność ponawiana przytoczonej wyżej argumentacji w tym względzie. Również we wskazanej części niniejszego uzasadnienia wskazano także na dowody, z których wynikała rola oskarżonego M. U. (1) w tej grupie. Jak bowiem to wyjaśnił T. E., on sam był w tej grupie, ale stał niżej w hierarchii niż M. U. (1) i P. R. (2) i przyjmował od nich polecenia a nadto zauważył, iż M. U. (1) stał wyżej niż T.-R.. Zresztą, jak słusznie nadmienił Sąd I instancji, na to hierarchiczne zorganizowanie tej grupy wskazują także okoliczności rozliczeń za kradzione samochody. Również z tymi wyjaśnieniami korespondują wyjaśnienia J. S. (1), w których wprost wskazał, iż „Mały z K.” (czyli M. U. (1) – przyp. SA) należał do jego grupy. Nie dość bowiem, iż J. S. (1) przyznał, iż znał M. U. (1), który miał odpowiednie narzędzia do kradzieży samochodów (k. 10951 akt (...)) i to m.in. on (określany jako „Mały z K.”) a także P. R. (2) kradli na jego polecenie konkretne samochody (k. 10952 akt (...)). Nie ma więc podstaw do kwestionowania wiarygodności tych wyjaśnień, tym bardziej, że w zakresie funkcjonowania tej grupy przestępczej znajdują one także odbicie w wyjaśnieniach (zeznaniach) P. R. (2), który znał M. U. (1), poprzez którego zresztą zapoznał T. E., co trafnie spostrzega Sąd I instancji na str. 100 uzasadnienia wyroku. Zresztą na działania zorganizowane M. U. (1) w ramach takiej struktury związane z kradzieżami pojazdów wskazują wyjaśnienia R. B. i M. K. (4), z których jasno wynika a co także zasadnie dostrzega Sąd I instancji, iż te kradzieże były dokonywane na zlecenie J. S. (1), który był beneficjentem tych kradzieży, przy czym to zorganizowanie także polegało na tym, iż na odbiór poszczególnych samochodów, celem ich ukrycia, były przygotowane określone „dziuple” a nadto M. U. (1), choć wśród nich był najważniejszy, to sam nie podejmował określonych decyzji, ale w tym celu kontaktowa się z kimś innym a ponadto płacił im za te kradzieże, ale nie od ręki, ale dopiero po otrzymaniu samemu pieniędzy (str. 95-96 uzasadnienia wyroku).

Mając zaś na uwadze niewątpliwe ustalenia Sądu I instancji co do przynależności oskarżonego U. do zorganizowanej grupy przestępczej założonej i kierowanej przez J. S. (1), nie budzą także wątpliwości ustalenia Sądu I instancji co do przyjęcia, iż oskarżony U. nie tylko dokonał kradzieży, do których się przyznał, w ramach tejże zorganizowanej grupy przestępczej, ale i dokonał tych trzech kradzieży z włamaniem samochodów, do czego w toku śledztwa i rozprawy nie przyznał się.

Odnosnie kradzieży V. (...), co do której Sąd I instancji ustalenia, jak i dowody na ich poparcie przedstawił na str. 9 uzasadnienia, Sąd ten przekonywująco wskazał, iż okoliczności tej kradzieży na szkodę D. Z. (2), w tym udziału w tej kradzieży M. U. (1) wynikają wprost z wyjaśnień R. B. z k. 6586-6588 i J. S. (1) z k. 10952 (str. 94-96 uzasadnienia).

W przypadku kradzieży samochodu marki V. (...) na szkodę K. R., Sąd I instancji ustalenia, jak i dowody na ich poparcie przedstawił na str. 3 uzasadnienia wyroku. Udział w tym zdarzeniu M. U. (1) wprost wynika z wyjaśnień T. E. i P. R. (2), co trafnie zauważa Sąd I instancji na str. 94 uzasadnienia. T. E. zresztą przedstawił bardzo dokładnie

okoliczności nawiązania „współpracy” w dokonywaniu kradzieży samochodów z (...) z K. (M. U. (1) – przyp. SA) oraz (...) (P. R. (2) – przyp. SA), mechanizm tej współpracy a w tym okoliczności dokonania kradzieży samochodu marki V. (...) i uczestnictwa w tym zdarzeniu M. U. (1), który osobiście w samych czynnościach kradzieży nie brał udziału (k. 1208-1209), którego wyjaśnienia znajdują oparcie w wyjaśnieniach P. R. (2), tyle że ten nie pamiętał już szczegółów związanych z tym zdarzeniem na temat osoby U., na co zasadnie zwraca uwagę Sąd I instancji na str. 96-97 oraz 105 uzasadnienia wyroku.

Natomiast na temat próby dokonania kradzieży z włamaniem samochodu marki V. (...) na szkodę nieustalonej osoby wskazywał T. E. (str. 94 uzasadnienia). Sąd I instancji ustalenia w tym zakresie, jak i dowody na ich poparcie przytoczył na str. 38-39 uzasadnienia, przy czym T. E. wprost swoimi zeznaniami obciążył oskarżonego U., wskazując miejsce tego zdarzenia w czasie eksperymentu procesowego (k. 1351).

Mając zaś na uwadze wskazane wyżej dowody, jak i ich ocenę dokonaną przez Sąd I instancji stwierdzić należy jednoznacznie, iż rację ma Sąd I instancji, uznając, iż oskarżony M. U. (1) dopuścił się przypisanych mu przestępstw. Ocena tych dowodów bowiem jest jasna, pełna, nie zawiera w sobie sprzeczności oraz logicznie wykazuje niewiarygodność zarówno samego oskarżonego, przeczącemu tym zdarzeniom, jak i zmiennym w tym zakresie depozycjom procesowym składanym przez osoby wymienione przez apelującego. Dodać przy tym trzeba, iż osoby te, jak T. E., R. B., M. K. (4) i M. S. (4) także pomówili oskarżonego U. o kradzieże, do których w swoich wyjaśnieniach przyznał się. Tym samym trudno wręcz z logicznego punktu widzenia dopatrywać się przyczyn fałszywego obciążenia przez te osoby oskarżonego U. o popełnienie dodatkowych przestępstw, do których oskarżony nie przyznał się. Niezasadnie przy tym brzmią powtórzone przez apelującego za oskarżonym argumenty, iż pomówienia te wynikają z uwagi na niechęć do niego i skłócenie się z nim T. E., R. B. i M. K. (4). Trzeba przy tym pamiętać, iż sam oskarżony U. na etapie śledztwa wyraźnie wskazał, iż z tymi osobami żył w zgodzie a przecież było to w czasie, gdy już był przez nich pomawiany o dokonanie poszczególnych czynów. Tym samym podnoszenie tej okoliczności przez oskarżonego dopiero na rozprawie głównej uznać należy wyłącznie za element obranej przez niego linii obrony, która z przyczyn wyżej wskazanych nie mogła okazać się skuteczną. Tym samym przekonuje dokonana przez Sąd I instancji ocena wyjaśnień oskarżonego U. oraz wyjaśnień (zeznań) wskazanych wyżej osób w przedmiotowym zakresie dokonana na str. 92-99 uzasadnienia wyroku.

Skoro zaś ustalenia Sądu I instancji uznać należy za jednoznaczne, poparte należyłą oceną dowodów, przeprowadzoną w pełni w zgodzie z wymogami art. 7 k.p.k., przy zauważeniu zmiennych depozycji procesowych zeznających świadków, jak i wyjaśnień J. S. (1) oraz samego oskarżonego U., to brak jest podstaw nie tylko do zasadnego podniesienia zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, ale i naruszeń przepisów procesowych, wymienionych w zarzucie 4. Poza tym, skoro Sąd I instancji nie dopatrywał się żadnych niedających się usunąć wątpliwości, to odwoływanie się do reguły z art. 5 § 2 k.p.k. nie zasługuje na uwzględnienie.

Jednocześnie Sąd I instancji, mając na uwadze poprawnie zrekonstruowany stan faktyczny zastosował do niego prawidłową kwalifikację prawną, w tym właściwie kwalifikując zachowanie się oskarżonego w ramach przepisu art. 258 § 1 k.k., jak i przepisu art. 279 § 1 k.k. Sąd I instancji dał zresztą temu jednoznaczny wyraz w omówieniu zastosowanej podstawy prawnej skazania m.in. M. U. (1), co znajduje pełne odzwierciedlenie w treści uzasadnienia wyroku na str. 129-130, 133-134 w zakresie art. 258 § 1 k.k. oraz na str. 141-144 w zakresie pozostałych przestępstw.

Powyższe więc wskazuje na niezasadność omawianych tu zarzutów apelacyjnych.

Zarzut z pkt 6.

Sąd I instancji za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności a za ciąg 6 przestępstw dotyczących kradzieży z włamaniem samochodów (w dwóch przypadkach ich usiłowania) wymierzył mu kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 80 stawek dziennych w wysokości po 40 zł każda.

W przypadku pierwszego przestępstwa Sąd I instancji słusznie nie dopatrył się żadnych okoliczności łagodzących, wskazując za to trafnie na jego niekorzyść na znaczny stopień społecznej szkodliwości tego przestępstwa, mając na uwadze wieloosobowość tej grupy, jej znaczny stopień zorganizowania, cel działania grupy, długi okres trwania przestępstwa, jak i aktywnego w niej udziału samego oskarżonego, który nadto miał dość znaczącą pozycję w tej grupie. Nadto trafnie na niekorzyść oskarżonego wzięto pod uwagę jego dotychczasową wielokrotną karalność – k. 3246-3248 (str. 134 uzasadnienia wyroku).

Natomiast w przypadku ciągu przestępstw dotyczących kradzieży z włamaniem Sąd I instancji na niekorzyść trafnie przyjął działanie w ramach zorganizowanej grupy przestępczej – odpowiadanie w warunkach art. 65 § 1 k.k., skierowanie tej działalności na przedmioty o dużej wartości materialnej, jaką są samochody a także wskazaną już wyżej wielokrotną karalność oskarżonego.

Trzeba przy tym także pamiętać o ustawowych granicach zagrożenia za te przestępstwa karą. Tym samym te kary jednostkowe w żadnym stopniu nie mogą zostać uznane za rażące w świetle wymagań art. 53 k.k., nie mówiąc już o rażącej ich niewspółmierności w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Te same okoliczności dotyczą także nie tylko grzywny, którą uznać wręcz należy za wyjątkowo łagodną, ale i orzeczonej kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności, którą, przy tak rozległej działalności przestępczej oskarżonego uznać należy za dość łagodną. Sąd I instancji zresztą i te orzeczenia uzasadnił należycie (str. 145-146 uzasadnienia wyroku), więc nie zachodzi jakakolwiek konieczność by w nie ingerować.

Apelujący w ogóle nie wykazał żadnej wadliwości powyższego rozumowania przy kształtowaniu orzeczonych wobec oskarżonego kar jednostkowych i łącznej. Próba wykazania, iż oskarżony nie zasługuje na bezwzględną karę pozbawienia wolności, mimo dotychczasowej wielokrotnej karalności oskarżonego, bo, cyt.: „wolność stanowi oprócz życia i zdrowia najbardziej cenne dobro dla każdego człowieka” (str. 4 apelacji) może co najwyżej budzić zdziwienie. To bowiem oskarżony swoim wysoce nagannym przestępczym zachowaniem, wiedząc o jego możliwych konsekwencjach, w tym także z racji działalności w ramach zorganizowanej grupy przestępczej sam pokazał, iż nie zasługuje w tej sprawie na żadne pobłażanie i nie może liczyć na żadne dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania jeszcze znacznie łagodniejszej kary, proponowanej we wnioskach przez apelującego. Taka kara dopiero oddziaływałaby na oskarżonego wysoce demoralizująco, mając przy tym na uwadze jego dotychczasową wielokrotną karalność, i dawałaby mu, jak i jego otoczeniu do zrozumienia, iż jednak popełnianie przestępstw się opłaca, gdyż nie grozi za to surowa odpowiedzialność. Tymczasem to rozumienie, z punktu widzenia wychowawczego i zapobiegawczego kary ma być odmienne a tym samym to orzeczone przez Sąd I instancji kary dopiero osiągną stawiane przed nią cele, dając właśnie oskarżonemu do myślenia, iż taki sposób życia nie może się opłacać, gdyż wiedzie wprost do pozbawienia go wolności.

Powyższe więc także wskazuje, iż tenże zarzut apelacyjny nie zasługuje na uwzględnienie.

VI. Apelacja obrońcy oskarżonego A. B.

Zarzuty z pkt 1 i 4.

Należy podnieść, iż A. B. w toku śledztwa od początku nie przyznawał się do popełnienia żadnego czynu i odmawiał złożenia wyjaśnień (k. 230-231, 334, 2255-2256, 8150-8152, 10712-10714, 11074-11075, 11711-11712, 12857-12859 akt (...)). Na pierwszym terminie rozprawy również nie przyznał się do popełnienia żadnego czynu, potwierdzając swoją postawę ze śledztwa i odmówił złożenia wyjaśnień (k. 581-582). Dopiero na rozprawie w dniu 23 listopada 2018 r. złożył wyjaśnienia (k. 2547-2551), nie przyznając się do założenia i kierowania zorganizowaną grupą przestępczą, jak i do popełnienia czynów, co do których ustalenia Sądu I instancji są kwestionowane w apelacji obrońcy. Oskarżony jednak w tych wyjaśnieniach nie złożył swobodnej relacji procesowej a przede wszystkim ustosunkowywał się do obciążających go depozycji procesowych D. D., B. R., K. S., M. S., W. R., P. R. a nadto wskazał na zarzucane mu

przestępstwa, do których się przyznał, przy czym również w tych przypadkach negował, by działał w ramach grupy przestępczej.

Sąd I instancji przytoczył w uzasadnieniu wyroku dokładną treść tych wyjaśnień (str. 89-191 uzasadnienia), słusznie podnosząc, iż przyjęta przez oskarżonego taktyka procesowa, gdzie wielokrotnie odmówił złożenia wyjaśnień, zaś składając je na sam koniec postępowania, praktycznie po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, dostosowywał swoje wyjaśnienia do tych dowodów, miała na celu umniejszenie swojej roli w ujawnionym przestępczym procederze, w tym sprowadzając tę rolę praktycznie do paserstwa niektórych zarzuczanych mu aktem oskarżenia samochodów. Sąd I instancji trafnie przy tym wskazuje na te dowody, które jednoznacznie przemawiają za istnieniem zorganizowanej grupy przestępczej należącej do A. B. (str. 91-92 uzasadnienia), jak i na dowody, przemawiające za popełnieniem kwestionowanych przez apelującą poszczególnych czynów przestępczych. To więc, że oskarżony na koniec postępowania złożył obszerne wyjaśnienia, zaś od początku postępowania konsekwentnie nie przyznawał się do winy nie oznacza, iż oskarżony ten w swoich relacjach procesowych jest wiarygodny, jak to stara się wywieść apelująca.

Na temat popełnienia przestępstwa dotyczącego udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, w tym dokonania ustalenia istnienia takiej grupy wypowiedziano się już wyżej w pkt IV przy omówieniu apelacji obrońców oskarżonych A. G. (1) i P. R. (1), więc nie zachodzi tu konieczność powielania tych wywodów. Sąd I instancji poza tym dostrzega również istotę przestępstwa dotyczącego założenia a zwłaszcza kierowania taką grupą, tj. przestępstwa kwalifikowanego w art. 258 § 3 k.k. wyjaśniając przy tym przekonywująco, dlaczego akurat do działania oskarżonego A. B. (jak i zresztą oskarżonego J. S. (1)) przyjął tę kwalifikację prawną (str. 126-128 uzasadnienia wyroku). Sąd I instancji właściwie rozumie pojęcie „założenia” grupy, jak i „kierowania” nią, więc Sąd odwoławczy, odwołując się do tej argumentacji, przyjmuje ją za własną.

Sąd I instancji trafnie odwołuje się do wyjaśnień B. R. (1), P. R. (2), W. S. i Ł. O. (1). Na strukturę organizacyjną tej grupy, cel jej działania, jak i jej członków wskazują jasno przywołane przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne wraz z dowodami na ich poparcie na str. 18-19 uzasadnienia.

Mając na uwadze wyjątkową obszerność wyjaśnień B. R. (1), Ł. O. (1) oraz wyjaśnień (zeznań) P. R. (2) i W. S., Sąd odwoławczy zwróci uwagę na te ich treści, jakie zostały wyeksponowane przez Sąd I instancji a które dowodzą prawidłowości dokonania ustaleń faktycznych w zakresie funkcjonowania tej grupy przestępczej.

Przytoczone przez Sąd I instancji wyjaśnienia Ł. O. (1) jasno wskazują nie tylko na okoliczności nawiązania współpracy z A. B. w zakresie dokonywania kradzieży samochodów, jak i postępowania z kradzionymi samochodami, ale jednoznacznie też wskazują na podporządkowanie się konkretnych osób poleceniom A. B., na ich role w tym zorganizowanym procederze, jak i na decydujący głos A. B. w zakresie popełniania poszczególnych czynów (str. 84-88 uzasadnienia wyroku). W tym zakresie wyjaśnienia te korespondują z wyjaśnieniami B. R. (1), który co prawda zaprzeczał, by był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej. Oskarżony ten bowiem wskazał na zorganizowanie tejże działalności, polegające na dokonywaniu kradzieży pojazdów przez konkretne osoby, zwłaszcza jego samego oraz jego brata P. R. (2) a następnie na ich przywożenie do przygotowanych miejsc („dziupli”), gdzie były rozmontowywane na części, jak i również wskazał na inne zachowania mające związek z przejętymi wcześniej we władanie samochodami na tzw. „układ”, przy czym głównym organizatorem tej całej działalności przestępczej był A. B. (str. 54-61 uzasadnienia wyroku). Sąd I instancji przy tym poddał te obszerne wyjaśnienia należytej ocenie, wskazując przy tym na dowody, które z tymi wyjaśnieniami korespondują, w tym także wyjaśnienia A. B. w części, w której przyznał się do popełnienia zarzuczanych mu czynów (str. 61-62 uzasadnienia).

Z wyjaśnieniami B. R. (1) znów korespondują wyjaśnienia (zeznanie) jego brata – P. R. (2), dokładnie zresztą przytoczone w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku na str. 100-110. Z tych depozycji jasno wynika, iż dokonywał on kradzieży samochodów „dla A. B.”, co też czynił wspólnie z B. R. (1), przy czym z A. B. miał porozumienie na kradzież samochodów i to B. wskazywał mu telefonicznie miejsce, gdzie taki samochód miał zostać dostarczony po kradzieży. Poza tym P. R. (2) wskazał także na role w tym procederze J. T., D. D. (2), W. S.. Przy czym, co istotne, P. R. (2) nie miał żadnych wątpliwości, iż cała ta działalność zorganizowana wokół A. B. (tak samo zresztą jak działalność

zorganizowana wokół J. S. (1)) miała miejsce „w grupie”, wyrażając się, że, cyt.: „wszystko to było robione w grupie” (k. 8881 akt (...)), przy czym te kradzieże zlecał właśnie A. B. a także rozróżniał to, co działo się poza tą grupą, jak choćby pozyskanie pojazdu przez W. R. (2) poza strukturami grupy i rozmontowanie tego pojazdu już w ramach struktur grupy (k. 12339-12340 akt (...)). Sąd I instancji tym wyjaśnieniom zasadnie dał wiarę, gdyż nie tylko co do zasady są one konsekwentne, ale i znajdują liczne odniesienia w treści szeregu wskazanych przez Sąd I instancji dowodów (str. 110-111 uzasadnienia). Wreszcie, o czym wyżej wspomniano, z wyjaśnień (zeznań) W. S., które Sąd I instancji przytoczył na str. 80-84 uzasadnienia wyroku, wynika jasno, iż u niego wstawiane były samochody zarówno dla A. B., jak i dla J. S. (1), co koresponduje z wyjaśnieniami przede wszystkim P. R. (2), iż w tym samym czasie funkcjonowały dwie, niezależne od siebie zorganizowane grupy przestępcze A. B. oraz J. S. (1) (k. 11291-11295). Wprawdzie W. S. sam nie przyznawał się do udziału w tych grupach a nawet prezentował oceny, że takie grupy nie istniały, ale jednocześnie wskazywał na bardzo dobre zorganizowanie tego procederu, cyt.: „widzę i wtedy też to zrozumiałem, że kto inny wstawiał samochody, kto inny rozbierał samochody i jeszcze kto inny odbierał części” a tym wszystkim, cyt.: „rządzili S. lub B.” (k. 11292). Ewidentnie więc W. S. wskazuje w swoich wyjaśnieniach na takie elementy strukturalne tych działań i na takie ich zorganizowanie, w tym podział ról oraz „przywódczą” rolę A. B., iż nie może być żadnych wątpliwości, iż w rzeczywistości jest tu mowa właśnie o zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez A. B.. Zresztą te wyjaśnienia znów znajdują odbicie w wyjaśnieniach (zeznaniach) J. T., który konsekwentnie wskazywał na swój udział (swoją przynależność) w zorganizowanej grupie przestępczej A. B., jak i na zorganizowanie procederu związanego z rozbiórką samochodów przez A. B. (k. 3856-3857v, 3929-3935, 3969, 3972-3973, 4475, 4480, 5049-5050, 625, 6590-6591, 10417-10418, 10573-10575, 12717-12718, 13508-13509, 14406 akt (...) oraz k. 1546-1549). Sąd I instancji i te relacje procesowe poddał należytej ocenie, której wnioski logicznie zaprezentował na str. 115-116 uzasadnienia wyroku.

Apelująca nie zdołała skutecznie podważyć oceny w/w dowodów przeprowadzonej przez Sąd I instancji. To, jak już wskazano wyżej, iż oskarżony nie przyznał się do winy nie oznacza, iż złożył on wiarygodne wyjaśnienia. Próba podważenia pomawiających wyjaśnień oskarżonego nie może również przynieść apelacji szans powodzenia. To, że takie osoby jak choćby P. R. (2) czy B. R. (1) chcieli skorzystać z dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary nie oznacza, iż fałszywie złożyli wyjaśnienia na niekorzyść A. B.. Skoro bowiem osoby te chciały skorzystać z takiego dobrodziejstwa, mimo, że ich depozycje procesowe składane na wcześniejszym etapie śledztwa były odmienne, to wiedziały, iż są zobligowani do wyjaśniania na temat prawdziwych okoliczności zdarzeń ze wskazaniem osób, biorących w nich udział, bowiem w przeciwnym razie nie mogliby liczyć na wskazane dobrodziejstwo. Tym samym nie może przekonywać zarzut, iż oskarżeni (świadkowie) ci są niewiarygodni z racji posiadania własnego interesu procesowego w pomawianiu innych osób, w tym A. B.. Co jednak istotne, przecież relacje tych osób, w których pomawiają A. B., znajdują odbicie w innych dowodach, na które celnie zwraca uwagę Sąd I instancji i co też powyżej podkreślono, co tym bardziej wskazuje na ich wiarygodność.

Tym samym za polemiczne jedynie uznać należy uwagi skarżącej, iż dowody te nie pozwalają na uznanie, iż w ogóle istniała zorganizowana grupa przestępcza a przy tym to oskarżony A. B. był jej założycielem a jednocześnie nią kierował w sposób opisywany przez Sąd I instancji zarówno w opisie czynu z pkt XCVI części wstępnej wyroku, jak i w sposób wynikający z ustaleń na str. 18 uzasadnienia wyroku. Tym samym Sąd ten prawidłowo do tak ustalonego zachowania się oskarżonego A. B. przyjął kwalifikację prawną przestępstwa z art. 258 § 3 k.k., wyczerpująco to uzasadniając na str. 126-128.

Co do zaś popełnienia poszczególnych czynów związanych z kradzieżami z włamaniem samochodów, na które w tym zarzucie zwraca uwagę skarżąca, Sąd I instancji przytoczył w treści uzasadnienia ustalenia faktyczne, oparte na wskazanych przez ten Sąd dowodach. Abstrahując przy tym od zeznań pokrzywdzonych czy opinii mechanoskopijnych bądź protokołów oględzin, które w tej sprawie nie są podważane, oczywistym jest, z przyczyn zresztą również podanych wyżej, iż pomawiające o te przestępstwa depozycje procesowe poszczególnych osób zasługują na pełną wiarę.

Powyższe więc dotyczy:

- czynu z pkt XCVIII – kradzież samochodu marki A. (...) – stan faktyczny przedstawiony na str. 20 uzasadnienia, znajdujący oparcie w wyjaśnieniach B. R. (1) i P. R. (2),
- czynu z pkt XCIX – kradzież samochodu marki A. (...) – stan faktyczny przedstawiony na str. 21 uzasadnienia, znajdujący oparcie w wyjaśnieniach B. R. (1), P. R. (2), Ł. O. (1) i J. T.,
- czynu z pkt CI – usiłowanie kradzieży samochodu marki V. (...) – stan faktyczny przedstawiony na str. 21 uzasadnienia, znajdujący oparcie w wyjaśnieniach B. R. (1) i P. R. (2),
- czynu z pkt CIII – kradzież samochodu marki A. (...) – stan faktyczny przedstawiony na str. 22-23 uzasadnienia, znajdujący oparcie w wyjaśnieniach B. R. (1) i P. R. (2),
- czynu z pkt CV – kradzież samochodu marki A. (...) – stan faktyczny przedstawiony na str. 25-26 uzasadnienia, znajdujący oparcie w wyjaśnieniach B. R. (1) i P. R. (2),
- czynu z pkt CVI – kradzież samochodu marki A. (...) – stan faktyczny przedstawiony na str. 26 uzasadnienia, znajdujący oparcie w wyjaśnieniach B. R. (1), P. R. (2) i J. T.,
- czynu z pkt CIX – kradzież samochodu marki V. (...) – stan faktyczny przedstawiony na str. 28 uzasadnienia, znajdujący oparcie w wyjaśnieniach B. R. (1), P. R. (2) i T. E.,
- czynu z pkt CXI – kradzież samochodu marki V. (...) – stan faktyczny przedstawiony na str. 30 uzasadnienia, znajdujący oparcie w wyjaśnieniach B. R. (1), P. R. (2) i D. D. (2),
- czynu z pkt CXII – usiłowanie kradzieży samochodu marki A. (...) – stan faktyczny przedstawiony na str. 30 uzasadnienia, znajdujący oparcie w wyjaśnieniach B. R. (1) i P. R. (2),
- czynu z pkt CXIII – kradzież samochodu marki V. (...) – stan faktyczny przedstawiony na str. 31 uzasadnienia, znajdujący oparcie w wyjaśnieniach B. R. (1), P. R. (2) i D. D. (2),
- czynu z pkt CXIV – kradzież samochodu marki S. (...) – stan faktyczny przedstawiony na str. 31-32 uzasadnienia, znajdujący oparcie w relacjach procesowych B. R. (1), P. R. (2), D. D. (2) a także K. O. i M. D.,
- czynu z pkt CXV – kradzież samochodu marki S. (...) – stan faktyczny przedstawiony na str. 32 uzasadnienia, znajdujący oparcie w relacjach procesowych B. R. (1), P. R. (2), D. D. (2) a także K. O. i M. D.,
- czynu z pkt CXVI – kradzież samochodu marki A. (...) – stan faktyczny przedstawiony na str. 33 uzasadnienia, znajdujący oparcie w wyjaśnieniach B. R. (1) i P. R. (2),
- czynu z pkt CXII – kradzież samochodu marki V. (...) – stan faktyczny przedstawiony na str. 34 uzasadnienia, znajdujący oparcie w wyjaśnieniach i zeznaniach B. R. (1), P. R. (2), D. D. (2) i W. R. (2).

Apelująca tych ustaleń skutecznie nie zakwestionowała, co już zresztą wynika z w/w przedstawionych wywodów dotyczących dowodów z pomówienia oskarżonego. Przy czym nie mogą w tej ocenie, w tym zwłaszcza w zakresie funkcjonowania zorganizowanej grupy przestępczej niczego zmienić przytoczone przez apelującą fragmentaryczne zeznania (wyjaśnienia) B. R. (1), D. D. (2), J. T., K. S. (4), M. S. (6), W. R. (2) (str. 5 apeleacji), gdyż nie jest istotne, dla wykazania istnienia tej grupy, kierowanej przez A. B. ustalenie, kto kogo namówił do świadczenia określonych „usług” („rozkręcania”, „rozbierania” aut). Istotne jest bowiem to, iż na czele, jako kierujący grupą, stał A. B., która wydawał polecenia określonym osobom dokonania kradzieży czy też rozebrania pojazdu i miał świadomość tego, że właśnie w ten sposób „podwładni” mu w grupie te polecenia wykonują. Natomiast oskarżony B. nie musiał osobiście do tej grupy werbować określonych osób, skoro na jego polecenie czyniły to inne, podporządkowane już mu osoby.

Powyższe więc przekonuje o niezasadności zarzutów z punktów 1 i 4 apelacji. Twierdzenia skarżącej, iż nie można na podstawie tych pomawiających wyjaśnień (zeznań) budować na niekorzyść oskarżonego stanu faktycznego i przypisać mu w/w czynów należy traktować jedynie w kategoriach nieuprawnionej polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji, co tym zarzutom nie może przynieść szansa powodzenia.

Zarzut z pkt 3.

Mając na uwadze okoliczności przypisanej oskarżonemu A. B. działalności przestępczej, która przecież w swojej istocie i z uwagi na jej zorganizowanie była nastawiona na osiąganie określonych korzyści majątkowych, z których sam oskarżony czerpał wymierne zyski, nie ulega wątpliwości, iż popełnianie w ramach tej grupy przez oskarżonego przestępstw stanowiło dla niego stałe źródło dochodu. Ta okoliczność dotyczy więc czynów nie tylko wymienionych wyżej przy omówieniu poprzednich zarzutów, ale i czynów z punktów XCVII i CXVII.

Tym samym nie mogą przekonywać sugestie obrońcy, iż w realiach tej sprawy nie można zasadnie twierdzić o regularności i powtarzalności przestępnych zachowań oraz o ich długotrwałości. Wszak działalność przestępcza oskarżonego miała miejsce w dość długim okresie czasu od pierwszej połowy (...) r. To zaś, iż oskarżony przez pewien czas nie mógł osobiście (fizycznie) dokonywać przestępstw nie oznacza przecież, że ich nie dokonywał w rozumieniu art. 18 § 1 k.k. i że nie osiągał z nich określonych dochodów.

Natomiast, wbrew sugestiom skarżącej, Sąd I instancji w opisach czynów z punktów CII i CIV nie przyjął, by oskarżony z popełnienia akurat tych przestępstw uczynił sobie stałe źródło dochodu. Natomiast przyjęcie w podstawie prawnej tych czynów, jak i dwóch pozostałych przepisu art. 65 § 1 k.k. wynikało także z uzasadnionego przyjęcia przez Sąd I instancji, iż oskarżony dopuścił się ich w ramach zorganizowanej grupy przestępczej.

Nie ma więc w tej sprawie żadnych podstaw do wyeliminowania z podstaw prawnych tych czynów przepisu art. 65 § 1 k.k.

Sąd I instancji także dokładnie przeanalizował zachowanie się oskarżonego A. B. pod kątem znamion przestępstw i zasadnie do nich przyjął kwalifikacje prawne, jak również i konstrukcję ciągu przestępstw, co szczegółowo wykazała na str. 156-164 uzasadnienia. W tym zakresie, mając na uwadze poprawność dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych, te kwalifikacje prawne nie budzą zastrzeżeń, więc Sąd odwoławczy, zgadzając się z wywodami Sądu I instancji, odwołuje się do nich, czyniąc z nich integralną część niniejszego uzasadnienia.

Zarzut z pkt 2 i 4.

W przypadku czynu z pkt CXIX (przypisanego oskarżonemu, przy zmienionym opisie czynu w pkt XLV) Sąd odwoławczy wypowiedział się już wyżej w pkt III, uzasadniając zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia tego przestępstwa. Tym samym odnoszenie się do zarzutu apelacyjnego, kwestionującego przeprowadzoną przez Sąd I instancji ocenę dowodów w tym zakresie uznać należy za bezprzedmiotowe (art. 436 k.p.k.).

W przypadku czynu z pkt CXX zarzuty apelacyjne stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji, tym bardziej, że apelująca nawet nie stara się wykazać dlaczego w tym względzie pomawiające oskarżonego wyjaśnienia B. R. (1) nie mogą zostać uznane za wiarygodne. To, że oskarżony B. nie przyznał się do tego czynu nie jest wystarczającym argumentem na skuteczne podważenie tych ustaleń faktycznych opartych na wyjaśnieniach B. R. (1), który przecież, pomawiając oskarżonego B. o przekazanie mu w celu przechowania i ukrycia broni palnej w postaci opisanego w pkt CXX pistoletu, jednocześnie sam siebie obciążył tym czynem, gdyż sam również, jak i A. B., nie posiadał wymaganego zezwolenia na posiadanie takiej broni. Trzeba przy tym zauważyć, iż dokładne ustalenia w tym przedmiocie Sąd I instancji przedstawił na str. 37 uzasadnienia wyroku, zaś dowody na ich poparcie wskazał na str. 38 uzasadnienia. Co przy tym istotne, pomawiające A. B. wyjaśnienia B. R. (1) znajdują oparcie w wyjaśnieniach (zeznaniach) P. R. (2), który wprost wskazał, iż broń ta została przekazana na przechowanie przez A. B..

Sąd I instancji treść wyjaśnień B. R. (1) i P. R. (2) w tym przedmiocie przytacza na str. 59 oraz str. 102 i 106 uzasadnienia wyroku. Poza tym wskazana przez Sąd I instancji opinia z zakresu balistyki i broni (k. 8802-8804) dotycząca tej broni, zatrzymanej w miejscu zamieszkania P. R. (2) (k. 5035-5037) jasno wskazuje, iż ten zabezpieczony pistolet stanowi w rozumieniu ustawy o broni i amunicji broń palną gazową, na której posiadanie wymagane jest zezwolenie a tym samym posiadanie tej broni bez zezwolenia jest penalizowane przez przepis art. 263 § 2 k.k.

Powyższe więc pozwala na uznanie apelacji obrońcy oskarżonego w tym względzie również za niezasadną.

Zarzut z pkt 5

Również zarzuty dotyczące orzeczonych kar uznać należy za nieuzasadnione. Przy czym apelująca w treści apelacji w ogóle tego zarzutu nie uzasadniła, więc brak jest podstaw, by szerzej się do niego odnosić.

Należy natomiast nadmienić, iż Sąd Okręgowy, wymierzając kary jednostkowe za przestępstwo z art. 258 § 3 k.k. (pkt XXXIX), za ciąg trzech przestępstw z art. 291 § 1 k.k. i inne (pkt XL), za ciąg 14 przestępstw z art. 279 § 1 k.k., za przestępstwo skarbowe z art. 65 § 1 k.k.s. i inne (pkt XLII), za ciąg dwóch przestępstw z art. 291 § 1 k.k. i inne (pkt XLIII), za przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i inne (pkt XLIV) i za przestępstwo z art. 263 § 2 k.k. (pkt XLVI) w treści uzasadnienia wykazał orzeczenie ich w takich wymiarach, jakie wynikają z treści tych orzeczeń, trafnie eksponując szereg okoliczności na niekorzyść oskarżonego a także nie dostrzegając jakichś szczególnych okoliczności, które uzasadniałyby jakiegokolwiek łagodzenie kar wymierzanych za te przestępstwa. Powyższe znajduje odzwierciedlenie na str. 128 oraz str. 158-159, 161, 163, 164, 165-166 a także str. 168 uzasadnienia. Mając przy tym na uwadze ustawowe zagrożenia karami za poszczególne przestępstwa, jak i wynikające z art. 65 § 1 k.k., jak i art. 37 § 1 k.k.s. obostrzenia kar, mając także na uwadze liczbę przestępstw popełnionych w ramach poszczególnych ciągów, orzeczonych kar jednostkowych nie sposób uznać za rażąco surowe, nie mówiąc już za rażąco niewspółmiernie surowe w rozumieniu zarówno art. 53 k.k., jak i art. 438 pkt 4 k.p.k.

Natomiast z uwagi na uniewinnienie oskarżonego przez Sąd Apelacyjny od popełnienia przestępstwa z art. 263 § 1 k.k., należało ponownie, w wyniku uchylecia orzeczonej przez Sąd I instancji kary łącznej pozbawienia wolności orzec wobec oskarżonego A. B. „nową” karę łączną pozbawienia wolności, wynikającą tym razem z połączenia orzeczonych przez Sąd I instancji kar jednostkowych pozbawienia wolności za wskazane wyżej pozostałe przestępstwa i ciągi przestępstw.

Kara łączna pozbawienia wolności, mając na uwadze przepis art. 86 § 1 k.k., mogła być wymierzona z połączenia kar pozbawienia wolności w wymiarach 1 roku i 8 miesięcy, 2 lat, 4 lat i 6 miesięcy, 2 lat, 2 lat, 2 lat oraz 10 miesięcy a więc w granicach od 4 lat i 6 miesięcy do sumy tych kar a więc do 15 lat. Sąd odwoławczy wymierzył tę karę pozbawienia wolności w wymiarze 5 lat i 2 miesięcy, mając na uwadze ograniczenia, jakie wynikały z wymiaru orzeczonej przez Sąd I instancji kary łącznej orzeczonej w wymiarze 5 lat i 6 miesięcy (pkt XLVII zaskarżonego wyroku) oraz obowiązującej zasady określonej w art. 434 § 1 k.p.k. Jednocześnie Sąd odwoławczy posiłkował się przesłankami wymienionymi na str. 168-169 uzasadnienia wyroku, stosując w tym przypadku zasadę asperacji, zbliżoną jednak znacznie do zasady absorpcji.

Mając więc na uwadze znaczny „rozmach” działalności przestępczej oskarżonego wyrażający się w ilości popełnionych przestępstw i ich różnym rodzaju a także kierowniczą rolę w tej zorganizowanej działalności przestępczej, orzeczoną karę łączną uznać należy za stosunkowo łagodną i brak jest jakichkolwiek racjonalnych podstaw, by karę tę w jakikolwiek jeszcze sposób złagodzić.

O powyższym Sąd Apelacyjny orzekł w pkt 3d wyroku.

VII. Apelacja obrońcy oskarżonego B. R. (1)

Zarzuty z pkt 1 i 2

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd I instancji prawidłowo ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy, w tym wyjaśnienia oskarżonego B. R. (1) i wykazał, iż oskarżony ten przynależał do zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez A. B., co stanowiło przestępstwo z art. 258 § 1 k.k., opisane w pkt XXX części wstępnej wyroku, jak i zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez J. S. (1), co także stanowiło przestępstwo z tego przepisu, tyle że opisane w pkt XXIX części wstępnej wyroku.

Wyżej, przy omówieniu apelacji obrońcy oskarżonego A. B. wykazano prawidłowość ustaleń Sądu I instancji co do funkcjonowania takiej grupy przestępczej, więc nie zachodzi tu potrzeba, by w tym względzie przytaczać tożsamą argumentację. Sąd I instancji w treści uzasadnienia na str. 18 przytoczył ustalenia dotyczące tego przedmiotu. To samo zresztą dotyczy istnienia grupy kierowanej przez J. S. (1), na co wyraźnie wskazano wyżej przy omówieniu apelacji obrońców oskarżonych G. i R.. Nie można przy tym dać wiary zapewnieniom A. B., że w ogóle taka grupa zorganizowana nie istniała, gdyż sprzeczne jest to z innymi wiarygodnymi dowodami, na które wyżej zwrócono już uwagę, ale i z samą, bardzo dobrze zorganizowaną działalnością, która z uwagi na swój rozmach wymagała ze strony co najmniej jednej osoby koordynacji i władczych działań, co wynika z zasad doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania.

Oskarżony B. R. (1) w toku całego postępowania karnego złożył bardzo obszerne wyjaśnienia, które znajdują się na kartach, wymienionych przez Sąd I instancji choćby na str. 18 uzasadnienia wyroku. Jednocześnie wyjaśnienia te bardzo szeroko przytoczył, jak i ocenił na str. 54-62 uzasadnienia wyroku. Oskarżony w toku tych przesłuchań nie przyznał się do udziału w tej grupie przestępczej. Jednak słusznie Sąd I instancji tego nieprzyznania się nie uznał za wiarygodnego. Jak to bowiem wynika już tylko z tych samych wyjaśnień oskarżony ten opowiedział o zorganizowanej na wysokim poziomie działalności przestępczej związanej z kradzieżami samochodów i dalszym z nimi postępowaniem, w tym odprowadzaniem do przygotowanych już wcześniej „dziupli” i rozmontowywaniu ich tam na części. Co jednak istotne, oskarżony ten wskazał na szereg osób uczestniczących w tych czynnościach, jak i na siebie, jako osobę, która czynnie brała udział w szeregu kradzieży samochodów, jak i w rozbieraniu już skradzionych pojazdów na części. Jednocześnie oskarżony wskazał na udział w niektórych działaniach A. B., choć ani razu nie wymienił go jako osoby organizującej ten proceder. Jednak przyznał, że osobiście poznał A. B. przez brata, w tym wioził go do G. po odbiór sporej gotówki, jak również, że B. miał możliwość, wskazując na nielegalną fabrykę papierosów, oferowania mu papierosów po niskiej cenie.

Sąd I instancji trafnie i przekonywująco zarazem nadmienił, iż przeczenie przez oskarżonego udziałowi w takiej grupie (nie mówiąc o twierdzeniach, że takiej grupy w ogóle nie było) jest o tyle niewiarygodne, gdyż, cyt.: „w tym zakresie jego zaprzeczenie stoi w sprzeczności nawet z jego własnymi wyjaśnieniami, z których wyłania się obraz rozległego procederu przestępczego, w którym brało udział wiele osób o stosunkowo stałych rolach i gdzie były dwa ośrodki decyzyjne”. Poza tym oskarżony ten sam wskazywał na to, że niektóre samochody były kradzione czy rozbierane dla J. S. (1) a inne dla A. B. a jednocześnie oskarżony wiedział, która z „dziupli” jest związana z A. B. a która z J. S. (1) (str. 61). Trzeba dodać, iż oskarżony B. R. (1) doskonale zdawał sobie sprawę w jakim procederze uczestniczył. I choć czynił to generalnie razem ze swoim bratem P. R. (2) a także na jego bezpośrednie polecenie, to oczywistym jest, iż zdawał sobie w pełni sprawę, że bierze udział nie tylko w zwykłych kradzieżach wspólnie i w porozumieniu ze swoim bratem, ale że uczestniczy właśnie w zorganizowanym przedsięwzięciu, które nie tylko kończy się na kradzieży samochodu, ale i na dalszych działaniach, mających przede wszystkim na celu przewiezienie takiego samochodu do kryjówki, rozebranie jego na części, które następnie są upłynniane.

Dokładnie na ten zorganizowany proceder, w tym świadomy udział w nim B. R. (1), mając na uwadze nie tylko jego wyjaśnienia, ale i wyjaśnienia (zeznania) P. R. (2), Ł. O. (1), W. S., T. E. zwrócono wyżej uwagę przy omówieniu zarzutów z pkt 1 i 4 apelacji obrońcy oskarżonego A. B. oraz zarzutu dot. grupy apelacji obrońców oskarżonych A. G. (1) i P. R. (1), więc Sąd odwoławczy, by się nie powtarzać odwołuje się do zawartych tam wywodów. Należy przy tym zauważyć, iż przytoczona przy omówieniu tych apelacji argumentacja wskazuje wyraźnie na poprawność ustalenia przez Sąd I instancji przynależności oskarżonego B. R. (1), tak jak zresztą i jego brata P. R. (2) do obu grup: tj. grupy J. S. (1), jak i grupy A. B..

Tymczasem apelujący wprost stara się wykazać wiarygodność wyjaśnień oskarżonego, odwołując się do werbalnej negacji swojej przynależności do grup, jaka ma miejsce w trakcie składania wyjaśnień przez oskarżonego B. R. (1), jak i do twierdzeń oskarżonego, że nie wiedział, czy ktoś „stał nad bratem”, natomiast to brat decydował o kradzionych pojazdach (str. 2 apelacji). Jednak to, że oskarżony jeździł z bratem na te kradzieże nie oznacza, iż oskarżony R. nie był zorientowany, w jakim procederze uczestniczył. Sąd I instancji bowiem wskazał na te okoliczności wynikające z wyjaśnień B. R. (1), z których właśnie należy wnioskować, iż oskarżony miał świadomość uczestnictwa w zorganizowanym procederze a nie tylko działania w ramach porozumienia ze swoim bratem. To samo zresztą wynika z wyjaśnień (zeznań) P. R. (2), który nie tylko wskazywał na to zorganizowanie, ale i także na wspólne działania jego, brata i A. B., co wynika z przywołanych przez Sąd I instancji wyjaśnień tego świadka na str. 102 uzasadnienia a także z wyjaśnień, w których jasno wskazywał, że każdy ze skradzionych samochodów był kradziony na zlecenie A. B. lub J. S. (1), zawsze to były samochody dla nich dwóch, jak później każda ich rozbiórka była organizowana przez A. B. lub J. S. (1) a wszystko to było robione w grupie (k. 8881 akt (...)).

Te wyjaśnienia P. R. (2) są w pełni przekonujące a wynikają one logicznie z przytoczonych wyżej okoliczności, jakie także wynikają wprost z wyjaśnień B. R. (1). W tej zaś sytuacji Sąd I instancji, pamiętając o całościowej postawie procesowej oskarżonego B. R. (1) miał prawo, w świetle zasad określonych w art. 7 k.p.k., uznać, iż w zakresie nie tylko przecież negowania swojej przynależności do zorganizowanych grup, ale i w zakresie w ogóle negowania ich istnienia wyjaśnienia B. R. (1) nie zasługują na wiarę a to z tego powodu, iż, cyt.: „chciał uniknąć wynikających ze skazania w warunkach art. 65 § 1 k.k. obostrzeń” (str. 61 uzasadnienia wyroku). Dodatkowo Sąd I instancji tę kwestię rozwinął, przekonywująco wywodząc, iż, cyt.: „na tle składanych przez oskarżonego wyjaśnień jego nieprzyznanie się do udziału w zorganizowanych grupach przestępczych jawi się jako działanie formalne nakierowane na osiągnięcie korzystnych skutków procesowych”, gdyż, cyt.: „jak wiadomo przypisanie oskarżonemu sprawstwa z art. 258 § 1 k.k. a potem art. 65 § 1 k.k. skutkuje zaostrzeniem odpowiedzialności karnej i przekłada się nawet na niekorzystnie na jego późniejszą pozycję jako skazanego” (str. 131 uzasadnienia wyroku).

Skoro zaś ocena ta jako logiczna, spójna i ze zdroworozsądkowego punktu widzenia w pełni zrozumiała jest chroniona granicami art. 7 k.p.k., do przeciwstawienie jej przez apelującego własnej, odmiennej oceny tej samej sytuacji uznać należy za polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji, która tym zarzutem nie może przynieść szans powodzenia.

Zarzut z pkt 3

Nawiązując do powyższych wywodów trzeba dodać, iż oskarżony, przystępując do „współpracy” z organami ścigania liczył na określone z tego tytułu profity procesowe, w tym przypadku oskarżony liczył na zastosowanie wobec niego dobrodziejstwa z art. 60 § 3 k.k. Jednak jednocześnie oskarżony zdawał sobie sprawę z obostrzeń, wynikających z przypisania mu udziału w grupie przestępczej oraz przestępstw popełnionych w ramach tej grupy, o czym wspomniał wyraźnie Sąd I instancji. Oskarżony nie mógł więc mieć pewności, czy faktycznie będzie spełniał wymogi określone w art. 60 § 3 k.k., które pozwolą na orzeczenie wobec niego kary z nadzwyczajnym złagodzeniem jej wykonania. Poza tym nie może z pola widzenia w takim przypadku umykać przepis art. 57 § 2 k.k., kiedy to w przypadku zbiegania się podstawy nadzwyczajnego złagodzenia i obostrzenia sąd ma prawo zastosować nadzwyczajne złagodzenie lub obostrzenie kary albo orzec karę w granicach "zwyczajnego" ustawowego zagrożenia, gdyż w wypadku zbiegu nadzwyczajnego obostrzenia i złagodzenia kary tracą one obligatoryjny charakter przewidziany przepisem szczególnym (patrz: uchwała SN z dnia 19 sierpnia 1999 r., I KZP 24/99, OSNKW 1999/9-10/48; postanowienie SN z dnia 4 lutego 2008 r., III KK 363/07, OSNKW 2008/4/28; postanowienie SN z dnia 29 września 2020 r., V KK 405/20, LEX nr 3224808).

Tymczasem, przyjmując nawet za skarżącym, iż zachodzą w tej sprawie podstawy do zastosowania obligatoryjnego złagodzenia kary w trybie art. 60 § 3 k.k., to jednak, przy poprawnych ustaleniach Sądu I instancji zachodzą też podstawy do nadzwyczajnego obostrzenia kary, określone przede wszystkim w art. 65 § 1 k.k., ale i w art. 91 § 1 k.k., co wcale nie oznacza, iż Sąd I instancji miał obowiązek nadzwyczajnego złagodzenia kary w przypadku przestępstw lub ciągów przestępstw przypisanych oskarżonemu w punktach LXXII, LXXIII, LXXIV, LXXV, LXXVII. W przypadku zaś

przestępstw przypisanych w punktach LXXI nie zachodzą podstawy do nadzwyczajnego złagodzenia kary, bowiem do nich oskarżony nie przyznał się. Taka sytuacja nie zachodzi też w przypadku czynu przypisanego w pkt LXXVI, gdyż okoliczności tego czynu zostały ujawnione w wyniku przeszukania miejsca zamieszkania P. R. (2) i jego depozycje procesowe.

Natomiast odnośnie czynu przypisanego w pkt LXXVII, do którego odwołuje się skarżący, brak jest podstaw do wyeliminowania z podstawy prawnej skazania przepisu art. 65 § 1 k.k. Wprawdzie Sąd I instancji nie przyjął, by oskarżony tej kradzieży dokonał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, ale natomiast przyjął, iż z popełnienia tego przestępstwa (jak i pozostałych kradzieży) uczynił sobie stałe źródło dochodu (patrz opis czynu z pkt XLII części wstępnej wyroku), co także przecież wymaga przywołania w kwalifikacji prawnej czynu i podstawie wymiaru kary przepisu art. 65 § 1 k.k. Jedynym uchybieniem związanym z tym czynem było pominięcie w kwalifikacji prawnej przepisu art. 13 § 1 k.k., skoro z ustaleń Sądu I instancji wynika, iż ta kradzież „zwykła” zakończył się na etapie usiłowania, do czego zresztą Sąd I instancji się przyznał w treści uzasadnienia wyroku na str. 152, nie zauważając jednak, że mimo braku przypisania popełnienia tego czynu w ramach zorganizowanej grupy przestępczej należy w podstawie kwalifikacji prawnej, z przyczyn wyżej podanych, przywołać przepis art. 65 § 1 k.k.

W tym zakresie, mając na uwadze postulat apelującego, kierując się art. 455 k.p.k., Sąd odwoławczy orzekł o uzupełnieniu podstawy prawnej tego czynu o przepis art. 13 § 1 k.k., jak w pkt 3h wyroku.

Mając na uwadze powyższe okoliczności w zakresie podstaw wymierzonych oskarżonemu kar, znacznemu osłabieniu uległ zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonych kar, wynikającej z niezastosowania przy ich wymierzaniu instytucji warunkowego zawieszenia wykonania w oparciu o przepis art. 60 § 3 k.k.

Należy zauważyć, iż we wskazanych już wyżej realiach tej sprawy orzeczenie aż tak łagodnej kary zostałoby uznane za niesprawiedliwe, wręcz rażące z racji teź łagodności. Dodać trzeba, iż rację ma Sąd I instancji, podnosząc, iż postawa oskarżonego w toku całego postępowania nie była tak jednolita i szczerą, jak w przypadku P. R. (2).

Sąd I instancji w treści uzasadnienia wyroku wskazał nie tylko na te wyjaśnienia, ale i na sposób ich składania przez oskarżonego B. R. (1) na str. 54-61. Sąd ten trafnie zauważył, iż oskarżony w swoich wyjaśnieniach nie podawał wszystkich istotnych informacji a zwłaszcza tych dotyczących osób kierujących grupami, zresztą nawet negując istnienie takich grup, jak również swoją przynależność do ich struktur (str. 54-56 uzasadnienia) a także i, mimo wykazywanej woli współpracy, nie przyznał się w toku śledztwa do postawionych zmienionych zarzutów, odmawiając w ogóle złożenia wyjaśnień (str. 57 uzasadnienia). Oskarżony, konsekwentnie negując swój udział w zorganizowanej grupie, wręcz podnosił, iż kradł samochody z bratem a B. jeździł z nimi czasem, jak mu się nudziło (str. 60 uzasadnienia). Poza tym oskarżony nie ujawnił szeregu okoliczności dotyczących poszczególnych kradzieży samochodów z włamaniem a dopiero po konfrontacji z bratem przyznał, że takowe miały miejsce, choć już tego nie pamiętał (str. 59-60 uzasadnienia wyroku).

Te zaś trafnie „wyłuskane” przez Sąd I instancji elementy w wyjaśnieniach oskarżonego B. R. (1), mimo faktycznie ich znacznej przydatności jako całości w ujawnieniu wielu kradzieży, jak i w ustaleniu osób, biorących udział w popełnianiu przypisanych mu ostatecznie przestępstw, do czego odwołuje się apelujący, doprowadziły ten Sąd do słusznego wniosku o niemożności zastosowania wobec oskarżonego przepisu art. 60 § 3 k.k. Należy bowiem podkreślić, iż przez „okoliczności istotne” w rozumieniu art. 60 § 3 k.k. rozumie się nie tylko stanowiące ustawowe znamiona przestępstwa, ale również sposób działania oraz osoby, które brały w nim udział. Do takich istotnych okoliczności należy również rola, jaką sam oskarżony odegrał w popełnieniu przestępstwa (patrz: postanowienie SN z dnia 17 czerwca 2015 r., V KK 60/15, LEX nr 1764826). Tym samym trafnie Sąd Okręgowy odwołał się do stanowiska, iż wyjaśnienia w zakresie, o jakim mowa w art. 60 § 3 k.k., nie mogą być przez sprawcę taktycznie dozowane, tak, by chronić interesy zorganizowanej grupy, czy też tylko własne interesy procesowe, zagrożone w wyniku ujawnianych przez organy ścigania kolejno - w następstwie zbierania dowodów - okoliczności. Oskarżony, wobec którego ma być obligatoryjnie orzeczona kara z jej nadzwyczajnym złagodzeniem, musi w wyjaśnieniach się przyznać do sprawstwa i zawinienia, w wyjaśnieniach podać wszystkie znane mu informacje dotyczące własnego zachowania i zachowania

osób "współdziałających" i to nie tylko wypełniających ustawowe znamiona popełnionych przez te osoby przestępstw, ale także inne "istotne okoliczności" ich popełnienia, a składane wyjaśnienia muszą być zgodne z rzeczywistością (prawdziwe), szczerze i konsekwentne (patrz: wyrok Sądu Apel. we W. z dnia 14 września 2017 r., II AKa 235/17, LEX nr 2402340 czy przywołany przez Sąd I instancji na str. 156 uzasadnienia wyrok tego Sądu Apel. z dnia 25 października 2018 r., II AKa 331/18, LEX nr 2605257).

Tymczasem, co wynika z powyższych rozważań w przypadku oskarżonego B. R. (1) jego postawa procesowa tych warunków w ogóle nie spełnia, na co zasadnie wskazuje Sąd I instancji na str. 155-156 uzasadnienia wyroku.

Tym samym podnoszone przez skarżącego obrońcę odmienne poglądy na możliwość stosowania art. 60 § 3 k.k., jak i próba wykazania, sprzecznie z w/w wywodami, iż jednak oskarżony ten swoją postawą procesową wyczerpał określone w art. 60 § 3 k.k. przesłanki do zastosowania obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary nie mogą doprowadzić do uznania niezasadności wydanego przez Sąd I instancji orzeczenia w zakresie orzeczonych wobec oskarżonego kar.

Natomiast przywoływana przez apelującego postawa oskarżonego, także ta podnoszona w treści uzasadnienia aktu oskarżenia, do której apelujący się odwołuje na str. 6 apelacji, wskazuje na konieczność wymierzenia oskarżonemu dość łagodnych kar. I takie też łagodne kary, mając na uwadze także ustawowe zagrożenia karą a także okoliczności obciążające i inne łagodzące, wskazane przez Sąd I instancji w treści uzasadnienia wyroku na str. 132-133, 147, 149, 150, 151, 152-153 zostały faktycznie oskarżonemu wymierzone.

Należy jednak podnieść, iż po umorzeniu przez Sąd odwoławczy postępowania o przestępstwo skarbowe (w pkt 2 wyroku) zaszła konieczność orzeczenia wobec oskarżonego B. R. (1) „nowej” kary łącznej w miejsce już uchylonej kary.

Kara łączna pozbawienia wolności, mając na uwadze przepis art. 86 § 1 k.k., mogła być wymierzona z połączenia kar pozbawienia wolności w wymiarach 1 roku i 2 miesięcy, 3 lat, 2 lat, 1 roku, 5 miesięcy, 8 miesięcy i 8 miesięcy a więc w granicach od 3 lat do sumy tych kar a więc do 8 lat i 11 miesięcy.

Sąd Apelacyjny, kierując się przesłankami, jakie również brał pod uwagę Sąd I instancji przy kształtowaniu kary łącznej, mając przy tym na uwadze całościową postawę oskarżonego w trakcie procesu, która pozwoliła na dokonanie szeregu ustaleń w zakresie przestępstw będących przedmiotem niniejszego postępowania a także mając na uwadze fakt, iż oskarżony dopuścił się dwóch czynów z art. 258 § 1 k.k., odmiennych rodzajowo od pozostałych a także czynu z art. 263 § 2 k.k., także odmiennego rodzajowo, stosując zasadę asperacji, ale mocno zbliżoną do zasady absorpcji orzekł wobec oskarżonego karę łączną w dolnej granicy, o której mowa w art. 86 § 1 k.k., tj. karę łączną 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Mając więc na uwadze znaczny zakres działalności przestępczej oskarżonego wyrażający się w ilości popełnionych przestępstw i ich różnym rodzaju, orzeczoną karę łączną uznać należy za stosunkowo łagodną i brak jest jakichkolwiek racjonalnych podstaw, by karę tę w jakikolwiek jeszcze sposób złagodzić.

O powyższym Sąd Apelacyjny orzekł w pkt 3e wyroku.

VIII. *Apelacja obrońcy oskarżonego J. S. (1) – dot. tylko czynu przypisanego w pkt LXVII a odnoszącego się do czynu w pkt VIII części wstępnej wyroku.*

Ograniczenie zakresu sporządzenia uzasadnienia do tego czynu wynika z przyjętego na wstępie niniejszego uzasadnienia założenia, iż ani oskarżony J. S. (1), ani jego obrońca nie złożyli wniosku o sporządzenie uzasadnienia, natomiast taki wniosek złożył pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, który jednak ma jedynie prawny interes w tym, by uzyskać uzasadnienie co do czynu, którym został pokrzywdzony oskarżyciel posiłkowy a więc w tym przypadku czynu wskazanego wyżej.

Trzeba jednak zauważyć, iż apelujący w zakresie tego czynu nie kwestionował ustaleń Sądu I instancji co do winy oskarżonego, ale kwestionował jedynie wymierzoną oskarżonemu karę, co wynika z całościowej treści zarzutu z pkt 2 i złożonego wniosku apelacyjnego w pkt 1.

Tymczasem należy podkreślić, iż w zakresie tego czynu Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, które znalazły odzwierciedlenie w opisie tego czynu a także w ustaleniach przytoczonych w uzasadnieniu wyroku na str. 5-6, przywołując na poparcie tych ustaleń wyjaśnienia B. R. (1), zeznania P. R. (2), M. W., G. P., K. Ż., K. J. i M. B. (2) a także wyniki przeszukania posesji użytkowanej przez G. P.. W tym zakresie ustalenia te są jasne, nie zawierają żadnych sprzeczności a przy tym nie są kwestionowane przez strony, więc nie zachodzi tu potrzeba, by ponownie się do nich ustosunkowywać.

Jako że przestępstwo to wchodzi w skład ciągu, na który składa się łącznie aż 15 przestępstw, orzeczona za ten ciąg kara 5 lat pozbawienia wolności a także kara grzywny w liczbie 100 stawek dziennych w wysokości po 40 zł każda jawi się jako w pełni sprawiedliwa, jeżeli uwzględni się poprawnie przytoczone przez Sąd I instancji okoliczności obciążające (str. 180 uzasadnienia), nie dopatrując się, poza częściowym przyznaniem, jakiś szczególnych okoliczności łagodzących.

Tym samym postulowanie przez skarżącego złagodzenia tej kary, by doprowadzić do wymierzenia oskarżonemu kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności nie znajduje żadnego merytorycznego uzasadnienia. Wskazane bowiem przez Sąd I instancji liczne okoliczności obciążające, mając na uwadze wiodącą rolę tego oskarżonego jako założyciela zorganizowanej grupy przestępczej i jednocześnie kierującego tą grupą a także popełnienie, poza tym ciągiem, licznych przestępstw, przypisanych mu w punktach LXIV, LXV i LXVI nie pozwalają na jakiegokolwiek złagodzenie orzeczonych kar, w tym kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 6 lat. Orzeczone bowiem kary w pełni czynią zadość wymogom art. 53 k.k. a tym samym uznać winny zostać za sprawiedliwe.

IX. Uwagi końcowe i koszty procesu.

Na koniec Sąd Apelacyjny zauważa, iż Sąd Okręgowy, mimo iż stosował przepis art. 4 § 1 k.k., nie zawarł jego w podstawach prawnych orzeczeń w stosunku do oskarżonych J. S. (1), M. U. (1), B. R. (1) i A. B., co wymagało uzupełnienia w trybie art. 455 k.p.k., o czym orzeczono w pkt 3a wyroku.

Sąd I instancji trafnie zauważył, iż od dnia 1 lipca 2015 r. nastąpiła zmiana art. 91 § 1 k.k., pozwalająca na przyjmowanie w ramach ciągu przestępstw kumulatywnie kwalifikowanych, gdy ten sam przepis będzie stanowił podstawę wymiaru kary. Dodatkowo Sąd I instancji do przestępstwa ciągłego stosował przepis art. 12 k.k., obowiązujący także w dniu 1 lipca 2015 r., gdy tymczasem od 15 listopada 2018 r. przepis ten został rozbity na dwa paragrafy (ustawą z dnia 4 października 2018 r. o zmianie ustawy – Kodeks wykroczeń oraz niektórych innych ustaw - Dz.U.2018.2077) a od 24 czerwca 2020 r. obowiązuje przepis art. 57b k.k., który zaostrzył karę za przestępstwo ciągłe (zmiana ustawą z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami (...)19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem (...)19). Ponadto tą ostatnią ustawą dokonano zmiany zasad orzekania łącznej, przez co przepis art. 86 § 1 k.k. stał się dla oskarżonych mniej korzystny, niż poprzednio.

Powyższe więc jest wystarczające do stwierdzenia, iż przepisy ustawy (Kodeksu karnego) wedle brzmienia z dnia 1 lipca 2015 r. (a więc wskazane przez Sąd I instancji) są dla oskarżonych względniejsze, dlatego też Sąd Apelacyjny, stosując przepis art. 4 § 1 k.k. wskazał właśnie stan prawny, obowiązujący w tym dniu.

Sąd Apelacyjny także zmienił zaskarżony wyrok w zakresie czynów z pkt XI części wstępnej wyroku (dot. oskarżonego J. S. (1)) i z pkt CI części wstępnej wyroku (dot. oskarżonego A. B.) poprzez uzupełnienie ich podstaw prawnych o przepis art. 13 § 1 k.k., bowiem Sąd I instancji ustalił, iż czyny te zostały popełnione w fazie usiłowania, co wynika z ich opisów, przypisanych oskarżonym odpowiednio w punktach LXVII i XLI.

Poza zmianą, dokonaną także w pkt 3i wyroku, wskutek uwzględnienia zarzutu apelacyjnego postawionego w apelacji obrońcy oskarżonego J. M. (1), Sąd odwoławczy nie znalazł żadnych innych podstaw do zmiany lub uchylenia zaskarżonego wyroku w zakresie pozostałych rozstrzygnięć zawartych w treści zaskarżonego wyroku, w tym także podstaw branych pod uwagę z urzędu.

Z tego też powodu na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w pozostałej części utrzymano w mocy ten wyrok, o czym orzeczono w pkt 4 wyroku.

Z uwagi na złożenie przez obrońców, działających z urzędu stosownych wniosków o zasądzenie kosztów obrony za postępowanie apelacyjne (k. 3324), Sąd Apelacyjny orzekł w przedmiocie tych kosztów, zasądzając je na rzecz każdego z obrońców w wysokości 738,00 zł, w tym VAT. Takie rozstrzygnięcie znajduje swoje oparcie w § 4 ust. 1 i 3 oraz § 17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2019 r., poz. 18). Na tę kwotę składają się opłata w kwocie 600 zł (§ 17 ust. 2 pkt 5) powiększona o 23% VAT (§ 4 ust. 3). Ponadto na rzecz adw. P. Z. (2) zasądzono kwotę 356,50 zł tytułem zwrotu wydatków związanych z dojazdem do Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z Z., które to wydatki zostały wykazane pismem na k. 3326 a wydatek ten znajduje uzasadnienie w treści § 2 pkt 2 cyt. wyżej rozporządzenia.

Mając na uwadze zasadność bądź celowość wywiedzionych apelacji, które doprowadziły do licznych zmian w treści zaskarżonego wyroku, Sąd Apelacyjny, kierując się treścią art. 624 § 1 k.p.k. a także art. 17 ust 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity z 1983 r., Dz.U. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), mając na uwadze względy słuszności, zwolnił wszystkich oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze a także od opłat, przy czym oskarżonych B. R. (1), A. B., A. G. (1) i P. R. (1) od opłat za obie instancje. Orzeczenie to zawarto w pkt 6 wyroku.

Na koniec Sąd Apelacyjny zauważa, iż oskarżony A. B. od dnia (...) r., z uwagi na złożony wniosek, korzystał z pomocy wyznaczonego w tej sprawie obrońcy z urzędu w osobie adw. A. P. (k. 2718), która to obrońca, po zapoznaniu się z aktami sprawy sporządziła i podpisała apelację od wydanego przez Sąd I instancji wyroku.

Na etapie już prowadzonego postępowania odwoławczego oskarżony ustanowił obrońcę z wyboru w osobie adw. A. S. w dniu (...) r. (k. 3141).

Po wyznaczeniu rozprawy apelacyjnej, mając na uwadze powstałą sytuację związaną z ustanowieniem przez oskarżonego obrońcy z wyboru, zarządzeniem z dnia (...) r. zwolniono obrońcę z urzędu z obowiązków (k. 3302). Jednak już dwa dni później obrońca z wyboru pismem z dnia (...) r. wniosła o zmianę terminu rozprawy, powołując się na swój stan zdrowia, jak i fakt, iż oskarżony wymaga jej osobistej obecności na rozprawie (k. 3309). Jednak, odwołując się do zapisów przepisu art. 37a ust. 1 ustawy Prawo o Adwokaturze, pismem z dnia (...) r. nie uwzględniono tego wniosku, zobowiązując obrońcę do wzięcia udziału w rozprawie lub zapewnienie zastępstwa (k. 3310).

W reakcji na tę sytuację, oskarżony pismem z dnia (...) r. powiadomił o wypowiedzeniu pełnomocnictwa do obrony i wniósł o odroczenie terminu rozprawy (k. 3313-3314).

Mając na uwadze tę sytuację, zarządzeniem z dnia (...) r., mając przy tym na uwadze sprawność postępowania, jak i uwzględniając prawo oskarżonego do posiadania obrońcy, wyznaczono ponownie w postępowaniu apelacyjnym obrońcę z urzędu w osobie adw. A. P. (k. 3317).

Na rozprawie poinformowano strony o zaistniałej sytuacji prawnej i nie uwzględniono wniosku oskarżonego o odroczenie rozprawy z przyczyn podanych w postanowieniu (k. 3323-3323v).

Trzeba podnieść, iż zachowanie się oskarżonego w toku postępowania apelacyjnego należy rozpatrywać w kategorii nadużycia swojego prawa do obrony, prowadzącej do obstrukcji procesowej. Oskarżony bowiem nie przyjmował do wiadomości ustawowego obowiązku, jaki nakłada na adwokata, będącego obrońcą, wskazany wyżej przepis Prawa

o Adwokaturze, bezzwłocznie tuż przed rozprawą wypowiedział pełnomocnictwo do obrony, nie wyznaczając w tym czasie innego obrońcy z wyboru a do tego nie stawił się na rozprawę apelacyjną, nie usprawiedliwiając w żaden sposób swojej nieobecności (k. 3322v).

Skoro zaś oskarżony był w toku rozprawy apelacyjnej reprezentowany, jak dotychczas, przez obrońcę wyznaczonego z urzędu, który, z racji sporządzenia apelacji i posiadanej w tej sprawie wiedzy był w stanie należycie reprezentować oskarżonego, zapewniając mu w ten sposób prawo do obrony, to tym samym jego twierdzenia o rażącym naruszeniu prawa do obrony podczas rozprawy głównej „wobec nieobecności obrońcy” (k. 3343-3344) nie mogą zostać uznane za uzasadnione.

G. N. K. L. M. K. (1)